

נאוה דיקסטרה / פרק ב' למתחילים

עריכה: שרית רום
לימור גודסי
איור העטיפה: מיקי עמית

מסת"ב: 978-965-534-129-4 ISBN:

©

תש"ע

2010

כל הזכויות שמורות להוצאה ולמחברת

תל-אביב, רח' בר-כוכבא 29

טל. 03-5283648

הפקה לוחות והדפסה: דפוס "אדיר"

נאוה דיקסטרה

פרק ב' למתחילים

גוונים

מוקדש: לבעלי יאפי ולילדים
עידן, תמיר, ניקול וג'פרי
שעברו את הפרק איתנו

יִשְׁבְּתִי על כיסא נוח בחוף הים עם ערן, החבר שלי מזה שבע שנים. אתנו היו חברו הטוב, חנן, ואשתו הבלגית הנאה, רות. ערן ישב בסמוך אלי, אך כהרגלו בחודשיים האחרונים היה מרוחק ממני. כשהוא מפנה לי את גבו, שוחח בשקט עם חנן תוך התעלמות מוחלטת ממני. ייחסתי את הריחוק שלו ללחץ הכספי בו הוא נתון. מאז שאני מכירה את ערן, יש לו מסעדה שבמקום לצבור לקוחות צוברת חובות. בכמה הזדמנויות בהן שוחחתי אתו על המסעדה וייעצתי לו למכור אותה ולהפוך לשכיר, ענה לי שהוא מוכן לנהל משא ומתן אך ורק עם אנשים שיהיו מוכנים לשלם לו על המוניטין של העסק. בקושי רב הצלחתי לעצור את הצחוק שאיים להתפרץ למשמע המילה 'מוניטין'. חששתי שאם הוא ימתין יותר מדי, עוד ימצא עצמו משלם למישהו כדי שיסכים לקבל ממנו את המסעדה. שוב ושוב נגררנו לוויכוחים שבסופם נהג ערן להבהיר לי חד-משמעית שאינו מתכוון אי-פעם להיות שכיר ושאיני, כאשר היי-טק מפונקת עם משכורת ענקית שלא מבינה כלום בניהול עסק, צריכה לשמור את העצות שלי לעצמי. לאחר כל ויכוח כזה היה ערן מתעטף בשתיקה ואני בתחושת אשמה.

קרבותי את הכיסא שלי לזה של רות והתבררתי איתה על היום שבו ערן יציע לי נישואין. "כשהוא יסיים את החובות", אמרתי והוספתי כהלצה, "אז כנראה שלא נתחתן לעולם". רות חייכה בעגמומיות ואני חשבתי שאולי הבדיחה לא הייתה כל-כך מוצלחת. הסטתי את מבטי לעברו של ערן, שתלה בי מבט נוקב וקשה. "מצטערת", התנצלתי וחשתי בסולידריות הקבוצתית המתגבשת נגדי. המשכתי להביט בערן, שהמשיך לשוחח עם חנן, וניסיתי להגיע לתובנות לגבי התחושה שלי שכל הנוכחים נגדי. ראיתי בפרופיל

את הלסת המעוצבת שלו המשווה לו מראה כל-כך גברי ומושך, וחשתי קיצרת רוח להפוך אשתו. תהיתי האם החובות בהם הוא שקוע הינם הסיבה האמיתית לכך שהוא לא מציע לי נישואין. הבטתי בו לרגע נוסף וחשבתי על כך שבערב, כשנהיה לברדנו בבית, אשוחח אתו על מצב הרוח שלו, אלחץ עליו לקבל ממני עזרה כספית ואולי בעקבות זאת תבוא הצעת הנישואין המיוחלת.

בחורה עם שיער שחור ארוך התקרבה אלינו, נשקה לחנן ורות, העיפה מבט בערן, התעלמה ממני והתיישבה על החול ביני לבין רות. רות פנתה לאורחת בצרפתית ותוך חמש דקות הן היו שקועות בשיחה קולחת והשאירו אותי, כמובן, מחוץ לתחום. רות אפילו לא טרחה להכיר לי את הזרה שהצטרפה אלינו.

החזרתי את הכיסא שלי למקומו הקודם, לצד ערן, וחשתי מטופשת על עצם המעשה. ניסיתי לפתוח אתו בשיחה:

"אתה לא נראה טוב היום, אין לך מצב רוח?"

"נכון, אין לי מצב רוח, אז מה?"

"למה אתה נשמע כועס?"

"כי השאלה שלך מעצבנת!" ענה בקול וגרם לכל הסובבים להביט בי.

הרגשתי מושפלת ולא רצויה. הרמעות עמדו על הסף.

הבטתי הלאה לתוך הים. הייתה זו שעת בין הערביים. כמה אהבתי את השעות האלה, בהן השמש מפתיעה בתפאורה השמימית, חציה כמו נח בתוך המים וחציה צף מעליהם. דייג שעמד על שובר הגלים בסמוך אלינו משך את תשומת לבם של הסובבים, כשהתאמץ קלות להרים דג חסר מזל אותו לכד בעזרת קרס חד. כולם התרכזו בפעולתו של הדייג, אחר בגופו של דג הבורי הגדול שהתגלה מעל

קו המים, מפרפר בין חיים למוות. הדייג הרים אותו אל על והביט בו במבט של ניצחון, כשעדת מעריצים צוהלת סביבו. הסטתי מבטי מהמחזה אל עבר העננים הכהים שנפרשו בשמים וכיסו את הכחול שאך לפני רגע צבע אותם.

חשתי את עיניי נעצמות, וכשפקחתי אותן נראה היה שנרדמתי לפרק זמן ארוך כל-כך, שאפילו הירח והכוכבים כבר עמדו על משמרתם, מגלים את צלליותיהם של חבריי בתוך המים כשהם מקפצים ומצחקקים להנאתם.

שמחתי לראות שמצב רוחו של ערן השתפר. נכנסתי למים וחיבקתי אותו, אך הוא לא חיבק אותי חזרה.

"קרה משהו?" שאלתי בשקט, מנסה להתגבר על תחושת הרחיקה הצורבת.

"בואי נצא מהמים", ענה כמעט בלחישה, שולח צדורית מתנצלת לחבריו.

הוא לא החזיק בידי, אלא מיהר לצאת מהמים כשאני משתרכת בכברות מאחור ומנסה להרביק את צעדיו. חששתי שקרה לו משהו, שאולי הסתבך בחובות כבדים, לקח הלוואה מהשוק האפור ולא הצליח לעמוד בה.

דאגתי לו.

הבטתי בו כשלבש את החולצה. "הולכים?" שאלתי מופתעת.

"כן, מאוחר", ענה תוך כדי נשיפה קיצרת רוח. "אני אקח אותך הביתה".

"מה זאת אומרת 'תיקח אותי הביתה'? אתה לא נשאר אצלי?"
"נדרב".

"ועוד איך נדרב, יש לי שיחה רצינית אתך", הוצאתי במשפט אחד את כל העלבון שהצטבר בתוכי במהלך היום.

הוא לא ענה. הבנתי שגם לו יש שיחה רצינית אתי ונלחצתי קצת.

נסענו במשך רבע שעה מבלי להחליף מילה, עד שהגענו לביתנו. כשהמכונית נעצרה, יצאו המילים הקשות מפיו מבלי שהייתי מוכנה לכך: "אני מרגיש חנוק בתוך הקשר שלנו, אולי זה בגלל שאנחנו ביחד כבר שבע שנים ולא הספקתי להיות לבר עם עצמי". דבריו הכו אותי בתדהמה. זה הדבר האחרון שציפיתי לשמוע ממנו. "אתה רוצה שאתן לך חופש?" שאלתי פגועה.

"מה זאת אומרת 'אתה רוצה שאתן לך חופש'? לא את נותנת לי חופש, אף אחד לא אחראי על החופש שלי, אני לוקח אותו מתי שאני רוצה". הוא שתק מעט ואחר המשיך, "מצטער, אבל אנחנו צריכים להיפרד, וחשבתי על זה הרבה, תאמיני לי". הבטתי בו בהשתאות, לא קולטת מה גרם לשינוי. "זה כבר לא זה", הוסיף.

"אני לא מבינה, זה בגלל החובות?" נזכרתי במצב רוחו המדוכדך בחוף הים והוספתי, "אם יש לך בעיה כספית שאתה לא יכול להתמודד איתה, תגיד לי, אני אעזור לך".

"אני מניח שיש לזה משקל, אבל זו לא הסיבה העיקרית". "מה הסיבה העיקרית, האגו שלך?" שאלתי בזהירות, מנסה לא להישמע מאשימה.

הוא הביט בי במבט מלא צער. "את מאוד יקרה לי, אבל אני כבר לא מוצא עניין בקשר שלנו".

"למה שלא תיכנס ונדבר על זה כמו שני אנשים שחלקו שבע שנים ביחד?"

"שבע שנים ביחד ואת אפילו לא מרגישה שאני יוצא עם אחרות, לפעמים".

הייתי המומה. "אתה בוגד בי?!"

"את רואה למה אני מתכוון? אין לנו מערכת יחסים נורמאלית, אחרת איך את מסבירה שאת אפילו לא רואה את זה?"

'אז עכשיו אני אשמה בזה שהוא בוגד בי', חשבתי בזעם, שואלת את עצמי, 'איפה, לעזאזל, הייתי? איך לא שמתי לב שהוא בוגד בי?' "אני רוצה להכין, אתה גם בוגד בי וגם רוצה להיפרד ממני כי אתה מרגיש רע עם הבגידות שלך? ממש ג'נטלמן?" לעגתי, כשהיה נדמה לי שאני מזהה בקולו נקיפות מצפון.

"אני מצטער", אמר בלחש.

הבטתי בו בתוכחה, עיניי מלאות בדמעות.

השתררה שתיקה ארוכה, עד שהעזתי לשאול, "יש לך מישהי אחרת?"

"לא."

"אתה משקר."

"אין לי מישהי אחרת. אם הייתה לי, מן הסתם לא הייתי מספר לך על הבגידות שלי."

תחושת מרירות מילאה אותי. התייפחתי בבכי. הוא ישב במכונית, משעין את ראשו על החלון, נועץ בי מבט ריק כממתין שהמסך ירה, שההצגה תסתיים והוא יוכל ללכת לדרכו. אפילו הכוכבים הורידו מסך ונעלמו מהרקיע, מותירים אותי בווהה בחלל השחור.

ציפיתי שידיו יעטפו אותי באהבה, או לפחות בחיבוק מנחם. משלא עשה זאת, מצאתי את עצמי שוקלת אם לצאת מהמכונית בעמדת כוח ולהבהיר לו שאני כועסת על הבגידה, או להישאר בעמדת נחיתות, להמשיך לשבת ולהתחנן מעט על נפשי. בחרתי באפשרות השנייה, אך התביישתי לכפות את עצמי עליו.

השתיקה בינינו סגרה על העבר, עכשיו היינו שני זרים.

פתחתי את הדלת ויצאתי, מקווה בסתר לבי שערך יבוא בעקבותיי, אבל שמעתי את רעש המנוע הולך ודועך במהירות, לוקח אתו את שבע השנים היפות שלי עם ערך ומותיר אותי לבד עם המחשבות

על השנים שמחכות לי בלעדיו.

נכנסתי הביתה, לא מעכלת עדיין את החוויה הקשה שעברתי זה עתה. אחרי שעה של מחשבות הגעתי למסקנה שלא ייתכן שהוא באמת לא רוצה אותי יותר, והתקשרתי אליו. "איך אתה מרגיש?" שאלתי מלאת אנרגיה חיובית ודאגה, כאילו הוא זה שזקוק לתמיכה. "רע", ענה קצרות.

"תראה, כשדיברנו במכונית הייתי בשוק, אבל אחר כך חשבתי שאולי נוכל לעבוד על הקשר בינינו. בכל זאת, אנחנו שבע שנים ביחה. אני מעריכה את זה שסיפרת לי על הבגידות שלך וחושבת שאני מוכנה לסלוח לך, אולי אפילו יש לי חלק באשמה. אני בטוחה שאני יכולה לשנות את ההתנהגות שלי, רק תגיד לי מה לשנות."

"את בסדר גמור".

"אם הייתי בסדר, לא היית עוזב אותי", עניתי. הוא שתק ואני מיהרתי להוסיף, "אני לא רוצה ללחוץ, אני יודעת שאתה במצב קשה, קח לך את הזמן שאתה צריך. אני אחכה לך". "אל תחכי לי, זה נגמר!" אמר בקול חד ומעט כועס.

הייתי המומה מטון דיבורו, הכרתי אותו מספיק זמן כדי לדעת שהוא הפך לזה. "אמרת שאתה מעריץ אותי", אמרתי ספק לערן ספק לעצמי.

"ואני עדיין מעריץ אותך. תמיד אעריץ אותך. את אישה מיוחדת, יפה, עצמאית, חכמה, הכל, ואולי בגלל זה אני רוצה למצוא לי מקום ששם אני קצת יותר".

"שאני אבין, אתה אומר שאתה מרגיש נחות ממני?"

"לא נוח לי ככה. זהו. ותאמיני לי שחשבתי על זה הרבה".

בכיתי. הידיעה שהוא עוזב אותי חלחלה עתה בוודאות לתוך הכרתי.

"ככה לא נפרדים אחרי שבע שנים", אמרתי.

"את מכירה דרך קלה יותר?"

"כן. נפרדים וחוזרים, נפרדים וחוזרים, וככה קל יותר להיפרד סופית", עניתי בבכי.

"כן, את המשחק הזה הייתי צריך לעשות לפני שנה, כשבאמת לא הייתי בטוח מה אני רוצה, אבל עכשיו אני יודע שזה מה שאני רוצה".

"כבר שנה שאתה רוצה להיפרד ממני?! הודעו עתה". "אבל מה אני אמורה לעשות? אני אוהבת אותך". המשכתי לבכות.

"זה יעבור לך".

"זה לא. אולי תבוא רק לשעה?"

"אני לא יכול. כמה שתפנימי מהר יותר את העובדות ותלמדי להתמודד איתן, כך תתאוששי מהר יותר. אני יודע שקשה לך, גם לי קשה, ועוד יותר קשה לי להיות תומך ומעודד בעניין שאני אשם בו. לא קל לי לסגור שבע שנים, אל תקשי עלי. אני סוגר עכשיו את הטלפון, אין טעם להמשיך עם השיחה הפתטית הזאת".

פגועה הבטתי על השפופרת המונחת על כנה, וחשבתי איך אני יכולה לגרום לו להצטער. הגעתי למסקנה שבעוד כמה ימים, כשיתגעגע אלי ויתקשר, אני אראה לו... ולמרות זאת, הוצפתי בתחושה של חוסר ביטחון ודיכאון.

התקשרתי לחברתי נועה בלוס אנג'לס. כל זמן שהייתי עם ערן הספיקה לי איתה שיחה אחת בשבוע, אבל עכשיו הייתי צריכה אותה לצדי באופן רחוף.

היא לא ענתה.

התקשרתי לגלית, שגרה במושב הסמוך לביתי. אני, גלית ונועה חברות ילדות מהיסודי, ושומרות על קשר מצוין במשך כל השנים. גדלתי עם אמי ואבי החורג, דבר שגרם לי פעמים רבות להרגיש כמו ילדה לא רצויה, אבל נועה וגלית תמיד היו לצדי ומהלו את חיי בהרבה רגעים של שמחה וצחוק.

"מה קרה?" נבהלה גלית כששמעה אותי בוכה, "זה משהו רע?"

"רע מאוד, נפרדנו".

"מי?"

"מה מי? אני וערן".

"אוי, שטויות. איך אפשר להיפרד אחרי שבע שנים? בשבוע שעבר הכל היה בסדר, עוד יום-יומיים הוא יתקשר אלייך, הוא מת עלייך, את יודעת".

"את חושבת?"

"כן. כל מה שאת צריכה זה להיות סבלנית יום-יומיים ולא להתקשר אליו, תני לו את הזמן שלו לחשוב על הדברים".

קינחתי את אפי, "אבל הוא אמר שזה סופי".

"ככה הם אומרים לפני שהם מציעים לך חתונה. אני בטוחה שיש לו את הפחד הזה, שהוא כבר נמצא על הקצה - אחרי שבע שנים הוא חייב להציע לך נישואין - אז הוא בורח מהנישואין, לא ממך. תאמיני לי, פרידה במקרה שלך זה דבר טוב. הוא יתרחק ממך קצת וילמד להעריך אותך יותר, ואז תעמידי לו תנאים: או חתונה או...".

"או...?" שאלתי.

"חתונה".

"תתפקחי, גלית! שבע שנים לא גרמו לו להחליט להתחתן אתי ופתאום ביומיים האלה רק על זה הוא יחשוב? תגידי, ואם הוא לא יתקשר בעוד יומיים?"

"אז הוא יתקשר בעוד שבוע. את חושבת שהוא יצליח לעבור יום

אחד לבד אחרי שבע השנים הנהדרות שהיו לו איתך? הוא מבולבל כרגע. הוא בטח יחשוב קצת ויתקשה. הוא לא ימצא בחורה כמוך".
"הוא ימצא, את יודעת איזה מלצריות יפות עובדות אצלו במסעדה?"
"ועובדה שלמרות זאת הוא היה איתך שבע שנים. את צריכה קצת סבלנות, והכל יהיה בסדר".

סיימנו את השיחה כשאני חושבת על פרטיה - בתחילת השיחה אמרה לי גלית שאחרי יום-יומיים ערן יתקשר אלי ויציע לי חתונה, ואחרי שתי דקות אמרה שזה ייקח לו שבוע ימים ובסוף השיחה אמרה שאני צריכה קצת סבלנות. חשבתי לעצמי שטוב עשיתי שסיימתי את השיחה, כי בקצב הזה גלית עוד הייתה מבקשת ממני לחכות לו שנה, כשאני לא יכולה לעבור דקה בלעדיו.

הדלקתי טלוויזיה ופזפזתי בין תוכנית ריאליטי אחת לשנייה, כולן נראו לי שחוקות. כיביתי את הטלוויזיה וחזרתי לריאליטי של החיים שלי. עשיתי ניסיון נוסף להשיג את נועה בלוס אנג'לס. הניסיונות הרבים שלי להשיג אותה עיצבנו אותי, וכשהיא ענתה סוף סוף התפרצתי עליה: "נמאס לי שכל פעם שאני צריכה אותך את לא עונה לטלפונים. גם ככה אי-אפשר להתנחם בטלפון".
"מה את כועסת? נכנסתי רק עכשיו הביתה. חוץ מזה, הגיע הזמן שתבואי לבקר אותי, נעשה חיים".
"זהו, שאין לי מצב רוח ואין לי חיים".
"למה, מה קרה?"

"למה? כי נפרדנו. זה למה, אני וערן כבר לא ביחד", אמרתי בכבי.
"יופי, תמיד חשבתי שאת לא צריכה לבזבז את החיים שלך על הלזור הזה. מה שיש לו זה רק חובות, מה את צריכה אותו?"
דבריה גרמו לי להגביר את הבכי.

"זה בכי של שמחה, רק שאת עוד לא יודעת... תעלי על מטוס ותבואי לכאן לפני שתעשי את השטות ותחזרי אליו. יש פה מספיק בחורים שירצו אותך, ותאמיני לי שאחרי שתצאי עם אחד כזה, תביני שבזכות את הזמן שלך אתו".

"נועה, למה הוא לא רוצה אותי יותר?"

"לא יודעת. ואני לא רוצה להיכנס לראש החולני שלו. טוב שהוא עשה את הצעה, כי אחרת לא היית נפרדת ממנו בחיים. כבר דמיינתי אותך לוקחת את הילדים שלו לקניון עם צידנית, כי אין לו כסף לקנות להם המבורגר".

צחקתי, "את חושבת שיש לו מישהי אחרת?"

"בטח שיש לו, מה נראה לך? ברור שאם הוא נפרד ממך אחרי שבע שנים, יש לו מישהי אחרת. הנמושות האלה לא מסוגלים להיות לבד, הם יצורים בוגדניים. רק כשהם מוצאים לנו מחליפות הם מעזים להיפרד מאתנו. מסכנה הבחורה שהתאהבה בו. אבל מה איכפת לנו? העיקר שאת יצאת מעברות לחרות".

נועה הצליחה להצחיק אותי מעט. "אני מרגישה יותר טוב עכשיו", אמרתי לה, מקנחת את אפי.

"ותזכרי, חמודה, שהגברים הם סוג של חיות, רק שהזנב שלהם נמצא מקדימה במקום מאחור, כמו שהשכל שלהם נמצא למטה במקום למעלה".

בעקבות שיחת הטלפון עם נועה השתפרה הרגשתי. למשך כמה דקות הרגשתי שאני בעמדת עליונות, כאילו זרקו אותי אבל כלפי מעלה. אבל אז כמובן שכוח המשיכה פעל, ואתו הגיעה הצלילה הבלתי נמנעת כלפי מטה. שכבתי במיטה מקוננת על מר גורלי, מביטה שוב ושוב בטלפון ומתנרנדת כמו מטוטלת בין הרחף להתקשר לערן לבין החשש מרחייה.

לאחר כמה שעות החלטתי שזה לא יהיה נורא אם בכל זאת אתקשר אליו. זה לא שאני רודפת אחרי גבר שאתו ביליתי לילה אחד... התקשרתי אליו, אך לא היה מענה. חייגתי באובססיביות ללא הפסקה עד שכאבו לי האצבעות.

לא עצמתי עין כל הלילה ועם שחר, הציץ אור הבוקר וחיך אלי בלעג כאומר – 'אני מקווה שיש לך מספיק אור כדי לראות שאת לגמרי לבד הבוקר'. התלבשתי לעבודה כשאני חצי ישנה, מודעת לעובדה שעייני נפוחות ואדומות מבכי. הבטתי במראה וראיתי שני כתמי אינפרא אדום במקום זוג עיניים.

חזרתי למיטה והתקשרתי לאורנה, מזכירת המחלקה, והודעתי לה נחרצות שאני לא מגיעה לעבודה.

"קרה משהו?"

"נפרדתי מערן ולא ישנתי כל הלילה".

"אווויי", הגיבה ואחרי זמן קצר הוסיפה, "אני מצטערת. אז אולי תגיעי בכל זאת למשרה. את יודעת, עדיף לך להיות פה מאשר לבד בבית תקועה עם המחשבות, לפחות עד שתחזור".

"אבל אין לי מצב רוח, אני לא אהיה נחמדה. תאמיני לי".

"נתחשב בך, יש נסיבות מקלות".

נכנסתי למכונית וקיוויתי שעייני ימלאו את תפקידן ושחלילה לא אירדם בדרך.

* * *

הרעיון של אורנה שאגיע למשרד כדי שאהיה בחברת אנשים שיקלו עלי וישכיחו ממני את הכאב לא הועיל, משום שברגע שהגעתי למשרד נעלתי את עצמי הרחק מההמון הסואן, ולא יצאתי אפילו לפינת הקפה. דחיתי מעלי גם שיחת טלפון חשובה עם נציגי חברת הכימיקלים 'סוריאל', עבודה עסקתית בפיתוח תוכנה לניהול פרויקטים. לא הייתה לי סבלנות לנהל

איתם שיחה מכל סוג שהוא. במהלך ארבעת החודשים שעבדתי מולם, הם הצליחו להתיש אותי כמו שלא קרה לי מעולם. כמעט עשרה מפגשים ועשרות שיחות טלפון לא קרבו אותנו להסכמה הדרתית. בסוף כל פגישה, שבה ערכתי הדגמות וירדתי לעומקם של פרטים, חזרנו לנקודת ההתחלה כשהם אומרים שישקלו את הנושא ויהיו אתי בקשה.

יניב, מנהל החברה, טרח להוסיף בחוצפתו שיש משהו קוסמי בפגישות. לא הבנתי את הקשה, אבל אחרי שהתעמקתי בסוגיה הצלחתי להבין את כוונתו – בהחלט קסם שנשארתי שפויה אחרי הפגישות איתם.

בכל אופן, באותו בוקר חשבתי ששיחה איתם במצבי בוודאי לא תוכל לקדם את הפרויקט.

בחמישה לחמש עזבתי את המשרד כשאני מרגישה כמו סהרורית, ונהגתי בכוחות העין השלישית, משום שהייתי בטוחה שנדרמתי בדרך. הגעתי לביתה של גלית שהיה בחצר ביתם של הוריה במושב, חוצה במהירות את השביל המוביל לביתם כדי שלא יבחינו בי וישאלו, כהרגלם, מתי אני מתכוונת להתחתן עם ערן, ואחיה הקטן והגויץ יעיר בבדיחות הדעת: "בסוף היא תתחתן עם גלית".

"היי, לא ידעתי שאת באה אלי", הופתעה גלית לראות אותי. "מה אתם עושים?" שאלתי כשראיתי אותה ואת אחיה מסתובבים ליד עץ המנגו עם מקל.

"אופיר אמר לי שראה פה נחש".

"אז מה אתם עושים? מחפשים אותו?" לעגתי.

"גברתי הנכבדה, אנחנו מושבניקים, אנחנו לא מפחדים מנחשים, אנחנו רגילים אליהם".

בריוק אז נגע אחיה במפתיע בקרסולה, והיא קפצה מפחד.

"את יודעת מה יותר גרוע מלמצוא נחש בגינה שלך?" פנה אלי אופיר.

"לא", ענית.

"למצוא אותך בתוך הבית שלך".

גלית פערה עיניים מבוהלות, "איזה מזל שאת אתי, עדיף שאני לא אהיה עכשיו לבר, זה עלול להיות מצב חירום".

"אז למה אני במצב קשה ולבר?" שאלתי את גלית, וראיתי את אחיה מביט בי בחיוך זדוני.

"לך תשטוף את ההורמונים מהראש שלך", אמרתי לו ונכנסתי לביתה. "לאן אתה חושב שאתה הולך?" הוספתי כשראיתי אותו נכנס אחרי.

"בורק שהנחש לא בבית".

"יש רק נחש אחד בסביבה והוא עומד פה מולי". עמרתי ליד הדלת הפתוחה לרווחה וסימנתי לו לצאת.

הוא הביט רגע בגלית לאחור מכן בי ויצא מהבית. "מצטערת שסילקתי את אחיך. אני מרגישה כל-כך רע ששכחתי את הנימוסים שלי, אבל אני חייבת לדבר איתך ביחידות".

התיישבנו על הספה, הנחתי את ראשי על ברכיה והיא העבירה את ידה על מצחי. "שרית, את לא תהיי הרבה זמן לבר... הנה, עבר כבר יום. עוד כמה ימים כל הכאב ייגמר. תראי שהוא יתקשר אלייך, ואת תצחקי על עצמך שהיית כל-כך שבורה".

המילים שלה ניחמו אותי. "תמשיכי", ביקשתי ממנה.

"אני בטוחה שהוא חושב עלייך עכשיו. המוח שלו כבר מורגל לחשוב עלייך, אחרי שבע שנים את כבר מקועקעת במוח שלו. אבל הפעם את לא מוותרת, את שומעת? את לא מוותרת לו, כשהוא יחזור אלייך תלחצי על חתונה".

"מה חתונה? יש לו חובות".

"זה לא הפריע לך לצאת אתו שבע שנים".

"כן, אבל להתחתן אתו זה סיפור אחר. כשהוא ייצא מהחובות אני אתחתן אתו". התחלתי לבכות, "אני מרמה את עצמי עם חובות, בלי חובות, עם מאהבת, בלי מאהבת, כאילו שזה מפריע לי. אני מוכנה להתחתן אתו בכל מצב. רק שיחזור אלי כבר".
גלית המשיכה ללטף את מצחי, והרגשתי איך לאט לאט אני שוקעת בשינה ברוכה.

כשהתעוררתי גלית לא הייתה בבית. מהפתק שמצאתי על השולחן הבנתי שהיא הלכה לקניות בחנות המכולת. הבטתי בתמונה שלה מגיל תשע-עשרה - פנים קטנות וחלקות, מעוטרות בתלתלים שחורים וארוכים, לבושה במדי צה"ל גדולים שהרגישו את קומתה הנמוכה והסתירו את חיטובי גופה המושלמים. בכגדים אחרים היא נראית מעולה, הבטן שלה שטוחה כל-כך עד שמהצר היא נראית כדרך נייר שיצא מהפקס.

חייכתי לעצמי כשזנכרתי שבעבר היינו מרבנות לכנות אותה 'סנובית', והיא הייתה קובלת על הביקורת שנמתחה עליה בהבלטת סנטר מלווה במשפט עוקצני. אבל מאז הייתה לקלינאית תקשורת, נעשתה ההתנהגות שלה חביבה יותר. נראה היה שהמטופלים שלה השפיעו עליה לא פחות משהיא השפיעה עליהם.

נשמעה דפיקה ברלת, ועוד לפני שהספקתי לגשת ולפתוח כבר עמד מולי בתוך הסלון בחור נאה וגבוה, עם שיער שחור חלק. "תיכנס", אמרתי בטון ציני שהוכיח אותו על התפרצותו פנימה מבלי שחיקה להזמנה להיכנס.

"גלית בבית?"

"לא, היא לא פה".

"אני יכול לחכות לה?"

"מי אתה?"

"ידיד שלה."

'כמה חסר התחשבות מצידה', חשבתי לעצמי, 'שנים שאין לה אף אחד ופתאום היא מוצאת לה 'ידיד' בדיוק כשאני מסיימת שבע שנים של קשר זוגי...'

סימנתי לו לשבת והתקשרתי לגלית, "יש פה מישהו שמחכה לך".

"אני יודעת. תארחי אותו בינתיים, אגיע תוך חצי שעה".

רציתי להגיד לה שאין לי שום חשק לארח את עצמי ובטח שאין לי חשק לארח זרים, אבל לא הייתה לי ברירה והתיישבתי בדומיה לידו. הוא הדליק טלוויזיה, לאחר מכן הדליק סיגריה, ואחר כך 'הדליק' את העצבים שלי כשפלט ללא התחשבות את העשן לכיווני.

"רוצה קפה?" שאל כמארח.

"אני אכין", הצעתי בקרירות וקיוויתי שהצלחתי להביע בכך את מורת רוחי מההשתלטות שלו על הבית.

"אם אפשר, אני מעדיף קנקן על האש, תשימי מים..."

הוצאתי את הראש שלי מהמטבח והבטתי בו.

"אני סתם צוחק", אמר.

"אני מקווה".

"טוב, אז שחור. רק תשימי קודם את הקפה, אחר כך את המים ובסוף את הסוכר".

בקשתו העלתה דמעות בעיניי – ככה ערן שותה את הקפה שלו.

"מצטער, תכיני את הקפה איך שבא לך", אמר כשראה את הדמעות.

"אתה שותה כמו האקס שלי", הבהרתי את הסיטואציה המביכה ושלחתי לעברו חיוך מתנצל. "נפרדנו אתמול", הוספתי, "גלית

בטח תהרוג אותי אם תדע שעירבתי אותך בבעיות האישיות שלי".

"אני לא אספר לה. ודרך אגב, אני רועי..."

"אה, אני שרית", ניסיתי לחייך.

"את רוצה לספר לי מה קרה?" שאל אחרי שהנחתי את כוס הקפה

שלו על השולחן.

הנדתי בראשי לשלילה.

"למה לא? אני גבר, אני אתן לך נקודת מבט אחרת, גברית".

זה נשמע לי רעיון טוב. באותו רגע הייתי מוכנה לדבר בפני כל אחד

שיהיה מוכן להקשיב לצרות שלי, אפילו בפני קרפדה בשלולית

מצחינה. "נפרדתי ממישהו אחרי שבע שנים. יותר נכון, הוא זרק

אותי".

"אי-אפשר לזרוק מישהי כמוך, את נראית סוף".

'כן, אולי בגלל זה הוא עשה לזה סוף', חשבתי לעצמי. ושאלתי, "אז

למה הוא עזב אותי?"

"כי הוא מצא לו מישהי ברמה שלו".

עיניי החלו שוב לדמוע. הידיד הזה של גלית, בתמימותו, הבהיר לי

חד וחלק שזרקו אותי למען בחורה אחרת. במילים פשוטות - הבחור

הזר הזה לקח את האגו שלי, השליך לתוך השלולית המצחינה,

וקיפץ שם עם המגפיים של ברוך, מועך את התקווה שערן יגיע עם

קופסת קטיפה אדומה ובתוכה טבעת.

הרגשתי כל-כך חסרת ערך.

"אל תדאגי, את נראית טוב, את תמצאי מישהו יותר טוב ממנו".

"איך אתה יכול להגיד את זה? לא הכרת אותי".

"זה מה שתמיד אומרים למישהו שנפרד, לא?" יצא מהמלכוד

בגיחוך מטופש.

נעצתי בו מבט לרגע, תוהה אם הבחור טיפש אמיתי או סתם מתברח.

לבסוף החלטתי שהוא מטומטם ברמות, והתכוונתי להזהיר את

גלית בנושא.

"לא, סתם צחקתי", קטע את מחשבותיי. "מה שאני מתכוון להגיד הוא שאת באמת לא צריכה לדאוג, את נראית טוב מאוד".
"אבל אני כבר בת שלושים, לא בת עשרים. לכי תמצאי לך גבר בגיל כזה".

"את נראית יותר צעירה".

חשבתי ביני לבין עצמי, שכשאישה שומעת שהיא נראית יותר צעירה מגילה האמיתי, היא יודעת בוודאות שהיא גמרה את קריירת הנישואים שלה.

גלית נכנסה לבית בפתאומיות, ומיהרתי לנגב את הדמעות. "מקווה שהיא לא שעממה אותך", פנתה אליו גלית.

"האמת היא שכן. היא ישבה לידי ולא הוציאה מילה", הסגיר אותי רועי יותר משהגן עלי.

"כן, בדרך כלל היא דברנית גדולה, אבל למולך היום היא בדיכאון, היא לא במיטבה".

הוא חיך אלי כממתיק סוד.

* * *

עבר שבוע מאז הפרידה. שכבתי במיטתי, מסביבי הכל חשוך. שוב לא הצלחתי להירדם. הקשבתי לקול מנועי המכוניות, כבר שבוע ימים שכל רחש של מכונית שעוברת מזניק אותי לעבר החלון בתקווה שזה ערן. נעשיתי מומחית לזיהוי מכוניות רק על-פי רעש המנוע. שמעתי מנוע של מכונית טויוטה וחשבתי שאולי ערן החליט להפתיע אותי. קמתי במהירות מהמיטה והצצתי לעבר החנייה. הניחוש היה נכון - אכן היה זה ג'יפ מתוצרת טויוטה. אימצתי את עיניי כדי לברוק את צבע המכונית. ראיתי צללית של גבר מתקרבת לעבר הבניין ולבי האיץ דופק.

התרכזתי בדמות עד למצב שראיתי ג'ינס מסורבלים וחולצת טריקו שעברה מאה כביסות. אין סיכוי שזה ערן, החובות שלו אף פעם לא הפריעו לו לבוזז כסף על בגדים. הבחור הרים ראשו לעבר חלוני, וחשבתי לעצמי שאני בטח מצטיירת כתימהונית שמחפשת גברים באמצע הלילה.

סגרתי את שלבי התריס והמשכתי לשכב במיטה, עסוקה בפעילות מוגברת של ניסיון למחוק את הקבצים של ערן מהמוח שלי. החלטתי לגשת בבוקר לרופא המשפחה ולבקש כדורי שינה שירדדו אותי לכמה ימים. אולי כשאתעורר ערן כבר יחליט לחזור אלי. המחשבה על ערן חוזר אלי, עוררה בי דחף בלתי נשלט להתקשר אליו למרות השעה המאוחרת. הוא שוב לא ענה. ניסיתי את הפטנט היצירתי של 'שיחה חסויה', שכמובן לא הפיל אותו בפח.

עבר עוד שבוע. החזקתי את הטלפון הנייד קרוב אלי, בודקת שוב ושוב אולי נכנסה שיחה שלא נענתה... אולי איזה מסרון... כלום. נזכרתי שבמהלך השבוע החולף לא קיבלתי שיחות גם מגלית ונועה. הייתי בטוחה שהנייד שלי מקולקל. אין סיכוי שבמצב הקשה שבו אני נתונה החברות הטובות שלי לא מתקשרות אלי לברוק מה שלומי, והכי גרוע – שאולי ערן התקשר ולא הצליח להשיג אותי. החלטתי לברוק את הטלפון והתקשרתי שוב לערן, אך כמו בשבועיים האחרונים גם הפעם לא היה מענה. הצלחתי להירדם לכמה שעות ולפנות בוקר חייגתי שוב את המספר שלו.

אחרי כמה צלצולים שמעתי קול נשי מלטף, "כן?"
לבי החסיר פעימה, אבל התגברתי מהר על השוק: "אפשר לדבר עם ערן?"

"ערני, יש לך טלפון", אמרה לו הקול המלטף בלחישה שנשמעה לי רומנטית.

ערני! האם שמעתי אותה קוראת לערן שלי, ערן שלה?
עכשיו היה לי ברור שיש לו רומן ארוך ומתמשך איתה כבר
מהתקופה שהיינו יחד. אף אישה לא תקרא לבחור שהכירה לפני
ימים ספורים בשם חיבה.

רתחתי מזעם. שמעתי התלחשויות. חשתי מושפלת ורציתי לסיים
את השיחה, אבל באותה המידה גם רציתי לברוק אם החשדות שלי
נכונים – למצוא הוכחה לבגידה של ערן, הוכחה לשקר שלו שאין
לו מישהי אחרת. המתנתי זמן מה ואז הבנתי שהשיחה נותקה.

מבלי לחשוב, התלבשתי במהירות ונכנסתי למכונית כדי לנסוע
לבית שלו ולחשוף את השקרה. בדרך התקשרתי לגלית. רועי ענה.
"את גלית", אמרתי מיידית בלי לברך אותו לשלום.

"תירגע. מה את עצבנית? השעה שש בבוקר. מה קרה לך?"

"תעשה לי טובה, אין לי ראש בשבילך. תן לי את גלית."

הוא ניסה לענות לי, אבל גלית לקחה ממנו את הטלפון.

"כן?" שאלה חצי ישנה.

"יש לו מישהי. היא ענתה לי לטלפון. אני בדרך אליו הביתה."

"לא! אל תעשי את זה! אל תשפילי את עצמך!"

"שבע שנים בזכותי עליו ואחרי שבועיים הוא כבר עם מישהי
אחרת? הוא בטח מסתובב איתה עוד מהתקופה שאני והוא היינו
ביחד."

"זאת זכותו. אתם כבר לא ביחד, אתם כבר לא חברים. אל תלכי
אליו. זה יכאב לך יותר ממה שזה יזיק לו!"

"אני רוצה לראות את האמת מול העיניים. זה יעזור לי למחוק
אותו."

"נו, די, אולי זה משהו מזדמן. זה שהוא עם בחורה, עדיין לא אומר
שהוא זרק אותך בשביל מישהי אחרת."

"היא קראה לו 'ערני'. זה לא נשמע לי מזדמן. חוץ מזה, בחיים אף

אחד לא זרק אותי!" הרמתי את קולי.

ואז הרגשתי חבטה מאחור.

'פאק, פאק, פאק'.

"קרה משהו?" שאלה גלית.

"מישהו נכנס במכונית שלי מאחור".

ניתקתי את השיחה ויצאתי מהמכונית. בחור גבוה ועב כרס התקרב אלי. הרגשתי כל-כך קטנה לעומתו, ואז הוא התחיל לשאוג לעברי: "את מטורפת! מי המטומטם שנתן לך רישיון לנהוג? יאללה, תביאי את הניירות ותחזרי למטבח!" הוא ניגש לתא הכפפות ברכבו כדי להוציא משם את המסמכים וחזר אלי. "נו, איפה הניירות שלך, יש לי פגישה חשובה על הבוקר, אין לי זמן בשבילך", המשיך לצרוח.

"גם לי יש פגישה חשובה, אתה נכנסת בי מאחור! אתה אשם! אז תפסיק לצעוק עלי", צרחתי בחזרה, נותנת פורקן לזעמי המצטבר. "כן! כן!" המשיך ברו-שיח הצרחני שהתנהל בינינו כשהוא מתקרב אלי בצורה מאיימת. "חכמה גדולה, ומי דיבר בטלפון באמצע הנסיעה? לא רק שאתן, הנשים, לא יודעות לנהוג, אתן גם חייבות לברבר באותו הזמן". הבטתי במכונית - הנזק היה גדול.

"יאללה, תביאי את הניירות שלך", הוריד מעט את טון דיבורו. "תאמיני לי, הייתי עף מפה ולא נותן לך את הפרטים שלי, אבל ניתן לבית משפט להחליט מי אשם - זה שדיבר בפלאפון או זה שנכנס בכ מאחור".

נכנסתי בזעם בחזרה לרכב שלי והתנעתי. הוא התקרב לחלון, "איפה הניירות שלך?"

"סע, סע", אמרתי לו, כשאני חושבת על זה שהתאונה מעכבת אותי ומחבלת לי במשימת המעקב אחרי ערן.

הבחור הסתכל עלי בתדהמה: "את לא רוצה להחליף פרטים?"
"לא, סע לשלום".

המשכתי בנסיעה ופתאום התפרצתי בבכי ללא שליטה. הניתי בצד עד שסערת הרגשות שככה. עשיתי סיבוב פרסה ונסעתי לעבודה. הבנתי שהתאונה אמנם דפקה לי את המכונית אבל גם סידרה לי את המוח. משהו שם השתחרר, משום שלפתע חזרתי לשפיות דעתי. כבר לא רציתי לראות את ערן עם אותה אישה. כבר לא רציתי הוכחות לבגידה שלו.

נכנסתי למשרדו של המנהל שלי, אבי. הוא לא היה במשרד. התיישבתי על כיסאו, הכיסא שהוא אמור לפנות לי בעוד חודש. חשבתי לעצמי שהיום הוכחתי שהמשרה הזאת מגיעה לי בצדק. אם הצלחתי להתגבר על הרחף לנסוע לערן, אז אני מספיק חזקה לנהל את המחלקה הבכירה הזו.

אורנה נכנסה ושאלה, "איך את מרגישה היום?"
"על הפנים."

"אוי ואבוי. אז היה עדיף שלא תגיעי היום לעבודה."
"כבר הגעתי, לא?" קמתי מהכיסא של אבי וצעדתי למשרדי. אורנה באה בעקבותי, וכשנכנסנו לחדר אמרה, "יש לי משהו לא טוב לספר לך, שעדיף שתשמעי ממני."

"דברי, שום דבר לא יכול להרוג אותי עכשיו, תאמיני לי."
אורנה התיישבה מולי, העלתה על פניה מין חיוך של השתתפות בצער ואמרה, "אני חוששת שזה כן יכול להרוג אותך". היא קמה ממקומה, סגרה את הדלת אחריה והתחילה:

"את יודעת שאבי עובר עוד חודש לנהל את הסניף בצפון..."
הנהנתי.

"אז... הביאו מישהו אחר במקומו, מישהו מבחורץ."
הרגשתי את הדם מבועבע בגופי. "איך את יודעת?" שאלתי כשהבעה רצחנית על פניי.

היא הושיטה לי מכתב. "זיוה, המזכירה של המנכ"ל, סיפרה לי וביקשה שלא אגיד לך, אז חיטטתי במסמכים של אבי וצילמתי לך את המסמך. ככה זיוה לא תוכל להאשים אותי שהעברתי את הדברים שלה".

קראתי את תוכן המכתב ועיניי חשכו - מביאים מישהו מבחוץ לאיש את המשרה של אבי!

המשרה שאמורה להיות שלי!

הבטתי באורנה. "מישהו שכח אותי", פסקתי.

היא הנהנה. "אני מספרת לך כי ממש כואב לי לראות מה שעשו לך, אני יודעת איך נתת את עצמך למשרד ואיך עזרת לאבי. זה ממש לא הוגן".

"תגירי, ולמה אבי לא סיפר לי? הייתה לו יד בזה?"

"לא, זה משהו מלמעלה, החלטה של המנכ"ל. הבנתי שלאבי אין כל-כך ברירה".

"אז למה, לעזאזל, אבי לא סיפר לי?"

היא משכה בכתפיה.

הרמתי את הטלפון. "אני חייבת לדבר עם אבי, לדעת מה קורה".

"לא, אל תסבכי אותי. לא נעים לי שהוא יידע שהעברתי את הדברים", התחננה אורנה.

"מה יש לך לפחד? הוא הרי לא יהיה פה עוד חודש".

"בכל זאת, לא נעים לי".

'אולי באמת עדיף לחכות עם זה', חשבתי לעצמי, בטוחה שאם אפתח את הפה ואוציא את כל מה שיש לי על הלב, בוודאי יזמינו עבורי את אלה שלבושים בחלוק לבן, שמגיעים תמיד בזוגות וכופתים את החולה כרי לקחת אותו למחלקה הסגורה...

"אורנה, אני ממש מקווה שאצליח לעמוד בזה".

"בשבילי?" התחננה שוב.

לקחתי נשימה עמוקה והרגשתי איך, למורת רוחי, עומדות הדמעות להיכנס לפעולה באופן עצמאי. למרות מצבי די כעסתי על עצמי – לא היה לי שום רצון לבכות ולהראות לשובניסטים במשרד שהם הצליחו להכניע אותי, ולחזק את התיאוריות שלהם לגבי המין החלש.

“איך שהכל לא הולך לי, את מי הולכים להביא?”

“לא יודעת, אני חושבת שזה מישוהו שקרוב למנכ”ל”.

הנדתי בראשי, “זה רק בגלל שאני אישה. אם הייתי גבר הם לא היו מעזים. אני אחכה שמישהו ימצא לנכון לעדכן אותי בחדשות, ואז אוציא עליו את כל העצבים שלי”.

“את צודקת. זה לא בסדר”, ניסתה אורנה לנחם.

היא יצאה מהמשרד ומצאתי את עצמי פורצת בבכי. התחושה הייתה איומה, הרגשתי שכולם צוחקים עלי מאחורי גבי. חיכיתי לשעה חמש, שאורנה תעזוב את המשרד, ולמרות שהבטחתי לה לא לעשות זאת נכנסתי כמו סופה למשרדו של אבי.

“מצאת זמן לשבת אתי קצת?” חייד.

“תמחק את החיוך. זה לא ביקור נימוסין! למה לא אמרת שכבר יש לך מחליף? במשך חודשיים נתת לי להאמין שהמשרה שלי, כשכל הזמן הוזה אתה יודע שהיא לא שלי? אני אפילו לא יודעת איך קוראים לאנשים מהסוג שלך, אולי פחדן?”

אבי היה נבוך, “מי סיפר לך?”

“מה זה חשוב מי סיפר לי, מפליא אותי שאתה מתעסק בשאלה הטפלה הזאת במקום בעניין העיקרי”.

“אני מצטער. התכוונתי לספר לך, למרות שהמנכ”ל ביקש שבשלב הזה לא אעשה זאת”.

“למה צריך להסתיר את זה ממני?”

“כי המנכ”ל ידע שתכעסי שהוא מביא מישהו מבחוץ. זה מישוהו

שהוא מכיה, כך הבנתי”.

”ממתי המשרד בנוי על קשרים ולא על כישורים?”

”הוא מוכשר”.

”גם אני, ומי כמוך יודע את זה. זה רק בגלל שאני אישה, אם הייתי

גבר אף אחד לא היה מעז לחתור תחתי”.

”לא נראה לי שזאת הסיבה. לדעתי, את יותר מדי טובה במה שאת

עושה, כך שזה לא שיקול נכון להעביר אותך. לעומת זאת, הבחור

שמגיע לכאן ממש מתאים לתפקיד. שמעתי עליו – הוא פיתח איזה

משהו שקשור להקלטות. מכל מה שקראתי עליו באינטרנט, הוא

מתאים לתפקיד הזה הרבה יותר ממך וממני”.

”דבר בשם עצמך. כבר שבועיים שגברים לא מפסיקים להפחית

בערכי, אבל עד כאן, עד שזה מגיע לאינטליגנציה שלי. אף גבר

עלי אדמות לא יותר טוב ממני בעבודה הזאת!”

יצאתי ממשרדו כשאני טורקת את הדלת בחוזקה, והדבר הוציא

את המנכ”ל ממשרדו.

”קרה משהו?”

”כן?” עניתי בקול רם, ”אני עובדת פה שלוש שנים, קורעת את

עצמי ולמה? כדי להעצים את המשרד השוביניסטי שלך”.

”תירגע, שום דבר לא סגור עדיין”.

”בבקשה, תחסוך את זה ממני. אתם הרי לא תמנו אישה לתפקיד, זה

לא טוב למשרד השוביניסטי שלכם. אבל אני רוצה להגיד לך משהו

– אני לא רואה שום גבר בסביבה, כולכם חבורת יתושים מלאים

באגו”.

”שרית, תירגעי. את יודעת שאני מעריך אותך מאוד וצופה לך

בחברה עתיד מזהירה. את בחורה צעירה ויהיו לך עוד הזדמנויות”.

”ממש תודה”, אמרתי בלעג. ”תיזהר שלא תיפול עליך תקרת

הזכוכית שאתה בונה”.

"זה לא נכון, אין לי שום דבר נגד נשים. לי עצמי יש שתי בנות."
"אני בטוחה שאתה קונה להן הרבה בובות..." אמרתי בצינייות,
לקחתי את התיק שלי ויצאתי. מאוחר יותר קיוויתי שכשאגיע
למחרת למשרד, עדיין תהיה לי עבודה. לכעוס על אבי זה עוד
נסבל, אבל לכעוס בגלוי על מנכ"ל החברה?

למחרת בבוקר, כצפוי, אורנה ביקשה ממני לגשת למנכ"ל. שמחתי
שהוא בחר לפטר אותי באופן אישי. זה מה שנקרא – לצאת בכבוד.
ישבתי מולו, שומעת אותו אומר את המשפטים הרגילים על תרומתי
לחברה ועל היכולת והפוטנציאל שלי. שמעתי אותו מסביר לי על
היכולות האדירות של המחליף של אבי. חיכיתי למשפט הפיטורין,
ואז שמעתי אותו מציע לי העלאה בשכר במקום קידום בתפקיד.
הוא המשיך והסביר שאינו רוצה שאהיה ממורמרת, שהוא חושב
שאני יכולה לעזור למנהל החדש ולתרום לו מניסיוני בדיוק כמו
שתרמתי לאבי.

הסכמתי, בלית ברירה. הם כבר סגרו הכל. אבל החלטתי שלא
אעזור למנהל החדש. להיפך, אני אכשיל את המוכשר הזה. אני
אגרום להם להבין מי הפוטנציאל האמיתי פה.
"סליחה על הצעקות שלי אתמול ועל הקטע עם הבובות",
התנצלותי.

"זה בסדר, שמעתי שנפרדת מהחבר שלך אחרי שבע שנים".

רכילויות מתפשטות כאן מהר, חשבת.

"קודם כל, זרקתי אותו", אמרתי, והתכוונתי שזרקתי אותו מהראש
שלי. "שנית, הכעס שלי עליכם לא קשור לזה, אלא למה שעשיתם.
אבל עכשיו, אחרי שהבהרנו את תנאי העבודה בינינו, אני יודעת
את מקומי וכבר אין לי ציפיות יותר מדי גדולות מהמקום הזה".

* * *

חודש חלף מהפרידה שלי מערן, ולשכוח אותו היה קשה יותר

מלחשוב עליו. כשניסיתי למחוק אותו מהראש הבנתי שאני לבה. היה לי מוזר להיות לבה. לדעת שאף אחד לא חושב עלי ברגעים אלה ויותר מזה – שאין לי מחשבות על העתיד. בשבע השנים האחרונות לא עבר יום בלי שתכננתי את העתיד המשותף שלי ושל ערן ופתאום, כהרף עין, נמחקו להן שבע שנים מחיי. כולם הזהירו אותי מפני זה, אמרו שהוא בחובות וכדאי לי להיפרד ממנו כי אין לי עתיד ראוי אתו. הזהירו אותי מהפרדוקס, שהוא זה שבסוף יעזוב אותי כשאהיה מבוגרת.

ואכן, המקטרגים צדקו. אני בת שלושים. ולבה. הבטתי במראה, חיפשתי קמטים מסביב לעיניים ומצאתי אחד קטנטן. לא יודעת אם הוא היה שם קודם, אבל זו הפעם הראשונה שהבחנתי בו. נראיתי לעצמי מאוד מבוגרת, נעלמה החינניות של שנות הנעורים.

יצאתי מהבית לבושה בבגדי ספורט והלכתי ברגל לגלית, כשהצעות קולניות של נהגים להצטרף אלי להליכה מלוות אותי בדרכי אליה. התנחמתי במחשבה שישנם גברים שמוכנים להתגרש מהמכוננית שלהם כדי לצעוד אתי. לא רע, בהתחשב בעובדה שגברים רבים היו מוסרים את האישה שלהם הרבה לפני שהיו מוכנים למסור את המכוננית שלהם...

”היי, חשבתי שזה רועי”, נפלט לגלית משפט חסר טאקט. “אני לא רגילה לזה שיש לך חבה, ואני צריכה לערוך אותך לפני שאני מגיעה. בכל אופן, סליחה שאכזבתי אותך”, אמרתי ונכנסתי פנימה.

היא חייכה בהבנה, “דווקא יהיה נחמד לשבת איתך עד שהוא יגיע”.

”ואחרי שהוא יגיע זה כבר לא יהיה נחמד?” שאלתי בלגלוג. “ואם

אני מוגבלת בזמן, אז במקום לדבר על רועי, תראי מה יש לי פה", הצבעתי על הקמט הקטנטן ליד העין, "ראית את זה קודם?" שאלתי אותה בדאגה.

"לא, הוא לא היה פה", הגיבה גלית ברצינות מעושה, "כנראה שזה מה שערך השאיר לך, כל כאב ישאיר לך סימן קטן", הוסיפה וצחקה מההיסטריה שלי.

"אם זה ככה, אני בטח אודקן תוך יומיים".

"אל תהי מוטרדת, עם קמט או בלי קמט את עדיין יפה. מה קורה איתך?"

"אין רגע דל. אתמול בבוקר מישהו נכנס במכונית שלי מאחור".

"ו...?"

"ויתרתי לו. מיהרתי להגיע לבית של ערן, אבל בסוף התחרטתי".

"יופיו!" קראה בתרועת ניצחון.

"ובעבודה החליטו לא לקדם אותי".

"למה?"

"נו, לנו זה הרי ברור - אני אישה. למרות שהמנכ"ל ניסה להציג את זה אחרת".

"אוי, שרית, כמה שזה מוכר לי, כזכור לך. מה הם מכרו לך? בטח את הסיפור הרגיל - שאת תורמת ואת וונדר וומן, אבל הם מצאו את האחד והמיוחד שהוא טוב ממך, לא? זה הרי בריוק מה שעשו לי. שנים אני מקבלת מחמאות על העבודה שלי, וכשהיו צריכים למנות אותי למנהלת במשרה, מצאו איזה עילוי מהדרום שלדבריהם התאים בריוק למשרה הספציפית הזאת. ממש. תביני, לקחו אותו מערד להיות מנהל בתל אביב. ואם הם לא היו מוצאים אותו, היו מורידים איזה חייזר מהמאדים, העיקר לא למנות אותי. אפילו עכשיו, כשהם יודעים שהוא לא מתאים לתפקיד, הם לא מעזים לפטר אותו ולו רק בגלל החשש שהם יצטרכו, חלילה, להתמודד

עם הרעיון של למנות אותי במקומו".

"ממש כך, ולחשוב שנשים נושאות אותם ברחם תשעה חודשים, כדי להביא בסוף לעולם את היצורים הדוחים האלה. ואם כבר מדברים על יצורים דוחים, ספרי לי איפה מצאת את היצור הדוחה שלך?"

גלית נתנה לי מכה ביד, "תפסיקי, אני מתה עליו. הוא איש התחזוקה בעבודה, בחור מקסים!"

הרמתי אליה עיניים משתאות: "על מה תדברי אתו, על שיפוצים, ביוב וחרסינה?"

עיניה זרחו בתגובה לדבריי. "הוא אחראי על התחזוקה במשרד. כולם אוהבים אותו במשרד, הוא בסדר עם כולם. בהתחלה, כשקיבלו אותו לעבודה, לא כל כך הייתי בקשר אתו, אבל..." גלית חייכה.

"למה את מחייכת?" שאלתי.

"כשתשמעי את כל הסיפור תביני שאת מוטרדת מהבעיה הקטנה... הוא נראה טוב, לא?"

"אבל איך תדברי עם פנים יפות אם אין לו שכל?"

"תפסיקי עם הסטיגמות! ובכל מקרה, הוא בן ארבעים, עשר שנים יותר מבוגר ממני, כך שפתרנו את בעיית השכל. הוא התגרש לפני חצי שנה... תפסיקי לפקוח עיניים כאלה גדולות", העירה לי כשראתה את ההלם בפניי והוסיפה, "עוד לא שמעת הכל... יש לו שתי בנות".

המשפט האחרון הגדיש את הסאה. קפצתי ממקומי, "תגיד, נפלת על הראש?"

"תירגע, זה בסך הכל סינון ראשוני. מה כל-כך גרוע בגרוש? לפחות יש לו ניסיון".

"סוג ב', עם מטען חורג. נו, די, תחתכי".

היא הנידה בראשה, מחייכת, "נולדתי בשבילי".

רציתי להגיד לה, 'אז חבל שנולדת', אבל במקום שאלתי: "ואיפה

הוא עכשיו?"

"נתתי לו את הרכב שלי, הוא נסע לבקר את הבנות שלו ברחובות
ויחזור יותר מאוחר".

"וואו, איזה תיק!"

"למה תיק? זה לא מפריע לי".

לא היה לי כוח לשכנע אותה שהיא טועה והחלטתי לרחות זאת
ליום אחר. "את באה לשתות אתי משהו ב'מרפיס'?" העברתי נושא.
"מה קרה, התחלת לשתות?"

"אני מחפשת דרכים לשרוף את הזמן. אני לא אוהבת להיות לבד
בבית, זה מטמטם אותי. כל הזמן אני נזכרת במה שהייתי עושה
בשעות האלה בבית עם ערן, ולכן מעדיפה להטביע את יגוני בכוס
בירה ולחזור הביתה עייפה".

"אבל אני לא יכולה לבוא איתך, כי רועי צריך להגיע".

"נו, מה הבעיה? שיבוא ישר לשם. יש לו מכונית, לא?" עקצתי אותה
על כך שנתנה לו את הרכב שלה. "חוץ מזה, את לא צריכה לחכות
לו בבית כשהוא הולך לבקר את הבנות שלו".

"טוב", הסכימה, "מקסימום אני אגיד לו שיבוא לשם".

"את רואה, את חכמה כשאת רוצה".

"כן, הייתה דרושה הרבה מחשבה לפתרון יצירתי כזה. את יודעת,
את נראית יותר טוב, ועברו בסך הכל שבועיים מהפרידה".

"חודש. וזה למרות שאני לא יודעת על מה לבכות קודם - על
המכונית שנהרסה, על המשרד השוביניסטי שבו אני עובדת,
על הפרידה מערן, או על החברה שלי שיוצאת עם גרוש פלוס
שתיים".

"אוי, חטפת מכה רצינית, מזל שלא קרה לך כלום", אמרה גלית
כשהגענו למכונית.

"תספרי לי על זה".

"הי, הנה, הוא כבר חזר..." התלהבה גלית כשהבחינה ברועי וניגשה לנשק אותו, "היי, מאמי, איך היה אצל הבנות שלך?"
"יש לך פה חתיכת מכה", התעלם רועי משאלתה של גלית, והעביר ידו על הטמבון, "מה קרה? נסעת ברוורס ונתקעת בקיר?"
"ואני זאת שיש לה סטיגמות", זרקתי לגלית.
"לא, מישהו נכנס בה מאחור", עדכנה אותו גלית.
"היית אומרת לו בלי המכונית... צחקק.
"ממש שנון", חייכתי לגלית בלעג.
"לפחות אין לו חובות", לחשה. "בוא, אנחנו בדיוק מתכננות לנסוע ל'מרפיס'".

רועי התיישב מאחור. "אני מקווה שהפעם אף אחד לא ייכנס כך מאחור, כי אני יושב פה. אז בלי עצירות פתאומיות", הזהיר אותי רועי כשהוא יותר מרומז שאני אשמה בתאונה.
לחצתי בבת אחת על הבלמים וראשו נזרק קדימה ואחורה, "אתה מתכוון לעצירות כאלה?"
"די, תהיי נחמדה", ביקשה גלית.
"טוב, תרדו. כבר אין לי חשק לנסוע לשם".
"איזו רגישה נעשית לי פתאום, סעי כבר", אמרה גלית.
"רק אם השנון שותק".
"מי שנון?" שאל רועי.
"אתה".

"קוראים לי רועי", ניסה רועי הומור שהצחיק רק אותו.
"שרית אומרת שאתה שנון כשאתה מדבר", הסבירה גלית.
"תודה על המחמאה", ענה.
"אבל אתה יותר שנון כשאתה שותק", הוספתי.

* * *

בערך באחת בלילה הטלפון צלצל. ידעתי שזאת נועה, כשהיא רוצה לדבר היא לא מתחשבת באף אחד. העיקר שהיא ישנה עד עשר בבוקר.

"כן, נועה?"

"לכי לשטוף פנים, אני צריכה אותך ערנית".

"עכשיו לילה פה".

"בגלל זה אני מבקשת שתלכי לשטוף פנים".

"שטפתי", ענית.

"טוב שאת במצב מאוזן. אני מאוהבת. רוצה לשמוע פרטים?"

"לא".

"אז ככה. אני כבר שנים מתאמנת במכון כושר. לא חושבת על כלום חוץ מלעצב את הגוף המהמם שלי. כמו שאת יודעת, אני לא צריכה להתאמץ יותר מדי. מדי פעם מדריכים ניגשים אלי ומבקשים להדריך אותי או רומזים לי כל מיני רמיזות. תמיד אני מתעלמת מכולם ומסרבת. ואז, לפני חודש בערך, ראיתי אותו. ישבתי על הכיסא של המשקולות, מכשיר כושר כזה, והוא ניגש אלי ואמר לי שהכיסא צריך להיות יותר גבוה. הרמתי קצת את הכיסא ופתאום הפנים שלי היו מול הפנים שלו. קלטתי שיש לו את העיניים הכי יפות בעולם, ובאותו הרגע התאהבתי..."

"מה קורה פה, מה החגיגות האלה דווקא כשאני נפרדת מערך? גלית עם רועי, את עם... הי, את בכלל נשואה".

כעת הייתי ערה לחלוטין והמציאות חדרה להכרתי.

"את לא מאמינה כמה שזה טוב. אני מתנהגת עכשיו עם עומר הרבה יותר יפה. זה רק עושה את הנישואין מוצלחים יותר. אבל עזוב, אני אומרת לך את זה כדי שתביני שזה לא כל-כך רע לעומר".

"לא רע שיש לך מאהב? אולי לך לא רע, לעומר זה בטוח רע, אל תקשקשי".

"איך יכול להיות לו רע אם הוא לא יודע? וחוץ מזה, אין לי עדיין מאהב. אני רק מאוהבת במישהו מדהים, והלוואי שהייתי יכולה להגיד שהוא המאהב שלי".

"יופי, ומה את רוצה שאני אגיד לך?"

"שיש סיכוי שבחור בן עשרים ושתיים יתאהב באישה בת עשרים ותשע".

הבנתי שמדובר בילד ממש והודרעזעתי שבעתיים. "לא, אין סיכוי", מיהרתי לענות.

"זה בסך הכל שבע שנים, ואת יודעת שאני נראית טוב".

"זה יותר משבע שנים. את עוד חודש בת שלושים, ואם הוא מעוניין לצאת עם מישהי, סביר להניח שייקח פרגית בת שמונה-עשרה.

תפנימי, את באיחור של אחת-עשרה שנים..."

"מה את מערבת לי אהבה במתמטיקה? את יודעת שאף פעם לא אהבתי מתמטיקה, באהבה לא הגיל קובע אלא התרגיל".

"זה השבוע של השוביניסטים והשנונים", מלמלתי לעצמי.

"מה?" שאלה.

"אני חושבת שיש לי מישהו שגון בשבילך, הוא רק תפוס עכשיו. אני מקווה שלא להרבה זמן".

"תגירי, את בסדר? נראה לי שאת לא מאופסת".

"השעה כמעט שתיים בלילה, שתיתי ב'מרפיס' ויש לי הנג-אובר".
"טוב, אתקשר אלייך מחר".

ניסיתי לחזור לישון אך לא הצלחתי. שוב נדרו המחשבות לערן - ברגעים אלה ממש הוא מחבק מישהי אחרת, מישהי שקוראת לו ערני. האם הוא חושב עלי מדי פעם? האם הוא מתגעגע אלי?
קמתי מהמיטה, צעדתי למטבח כמו סהרורית, הכנתי קפה וחיפשתי אחרי משהו בארון שאוכל לנשנש, מרגישה כמו המכרסמים

המבחילים שיוצאים ממחילותיהם באמצע הלילה ומחפשים אחר דברי מאכל שנשכחו בארונות המטבח. מצאתי עוגיות ישנות וטבלתי אותן בקפה, כשאני יושבת במרפסת החשוכה. המחשבה שאני דומה לאיזה מכרסם מבחיל הבהילה אותי. הבטתי לשמים ודמיינתי את הכוכבים נפתחים ומרוקנים את תוכנם המנצנץ על גופי, מסירים מעלי את שאריות החול שדבקו בי מהמחילה התת-קרקעית ממנה עליתי.

מראה השמש שעלתה עם בוקר במלוא זוהרה סילק את החלומות והחזיר אותי למציאות, מזכיר לי שיום הולך ויום בא ושעוד שבע שנים עלולות לעבור עלי מבלי להרגיש.

נסעתי למשרד. ברדיו התנגן שיר רומנטי שקט. כשהשיר הסתיים הזכירה הקריינית לי ולשאר המאזינים שאנחנו מקשיבים לתוכנית 'בוקר של אהבה'. כיביתי את הרדיו. הרגשתי שכל העולם על כל יושביו עושים אהבה, ורק אני מסתובבת לי אי-שם כעצם אובר בחלל.

כשהגעתי לחנייה במשרד המשכתי לשבת במכונית. אורנה ניגשה אלי בהתלהבות.

"מה את יושבת פה? כבר עשר דקות שאני רואה אותך יושבת במכונית ומחכה שתיכנס. לא תאמיני מי נמצא כאן! הבחור שאמור לבוא לעבוד פה, הוא אצל המנכ"ל למעלה".

"אבל הוא היה אמור להגיע בעוד שבועיים, לא?"

"כן, הוא בא לשיחה עם המנכ"ל, ששאל עליך. הוא כנראה רוצה לעשות ביניכם היכרות. אמרתי לו שעדיין לא הגעת. תתנהגי בסדר, הא? הוא נראה חמוד, מנומס כזה", אמרה בהתרגשות.

"אין לי חשק להכיר אותו", נטרלתי את התלהבותה.

"הוא הולך להיות הבוס שלך, אז תתנהגי יפה".

בחוסר חשק נכנסתי אחרי אורנה למשרד והטלפון הפנימי שלה צלצל. "זה בטח המנכ"ל", לחשה לי. "כן, היא פה..." ענתה והביטה בי.

"עסוקה", לחשתי לה.

"אני אגיד לה לעלות", התעלמה אורנה מבקשתי.

"אני לא רוצה להכיר אותך. אני יכולה לאחל לך בהצלחה בלי להישמע צבועה?"
"אל תאחלי לי".

עליתי למשרד של המנכ"ל, כשאני חושבת שאם אאלץ לאחל למנהל החדש בהצלחה, אז אאחל לו מבלי להתכוון לכך. הרגליים שלי רעדו קלות. רצייתי לחזור על עקבותיי, להתקשר למנכ"ל ולהגיד לו שקשה לי לפגוש את האדם שגזל את התפקיד שהיה מיועד לי, אבל החלטתי שעדיף שאצטייר כמי שהשלימה עם העובדות. כך לא אחשוף את עצמי ואת הכוונות הזדוניות שלי להכשיל את המנהל החדש.

"תכירי, זה גידי", הציג אותה המנכ"ל.

גידי חיך אלי ולחץ את ידי.

"זאת שרית. אם תתקל בבעיות, היא תוכל לפתור לך אותן בקלות", התחנף אלי המנכ"ל.

רצייתי להגיד – 'למה שיצטרך את עזרתי אם הוא טוב ממני?' אבל במקום יצא לי משפט שונה לחלוטין: "אשמח לעזור לך". התקשיתי להבין למי שייך המוח שנתן לי את הפקודה לבטא משפט שכזה.

הגעתי למסקנה שמאז התאונה באותו הבוקר כנראה ירדתי מהפסים. אני פולטת משפטים ללא מחשבה, כאילו הפה שלי מנותק מהמוח, עצמאי. "מתי אתה מתכוון להתחיל?" ניסיתי להסתיר את תחושת העלבון שלי.

"אני יוצא לחופשת קיץ של שבועיים עם הבת שלי. בתחילת

ספטמבר, כשיתחילו הלימודים, אתחיל לעבוד".
רציתי להגיד לו - 'אדוני, פה זה לא בית-ספה, לכאן באים כדי
לעבוד, אז תשמור לעצמך את ההסברים שלך', אבל שמעתי את
עצמי אומרת, "בהצלחה".
יצאתי מהמשרד, חוששת שהאיחולים שלי ישפיעו עליו לטובה.

* * *

הגיע חודש ספטמבר. גידי התמקם במשרד מבלי שעשה אפילו יום
אחד חפיפה עם אבי. 'איזו יהירות!' חשבתי לעצמי. תוך שבוע הוא
הפך להיות הבחור הכי אהוד במשרד. אורנה השתגעה עליו. "הוא
כזה עדין", אמרה בהתלהבות.

"אורנה, את זוכרת שאת אמורה לשנא אותו? את בצד שלי!"
אמרתי לה בתוכחה.

"אבל אי-אפשר לשנא אותו", השיבה אורנה, "כל בוקר הוא אומר
'בוקר טוב' עם חיוך, הוא מכין לעצמו קפה לבה, הוא לא מעיר לי
כשאני מאחרת, הוא אומר 'תודה' על כל דבר, ואפילו אמר שצריך
להעלות לי את המשכורת!"

"הוא משחד אותך".

"אני אוהבת שוחד".

עיקמתי את פרצופי ונכנסתי למשרד. הטלפון הפנימי צלצל.
שמעתי את קולו הנמוך של גידי מבקש באדיבות שאכנס למשרדו,
אבל הקול הנעים שלו לא הצליח לבלבל אותי. השתדלתי להיצמד
לעובדות - זה האיש שלקח לי את המשרד. כל עוד זה תלוי בי, אני
לא אשתף אתו פעולה בשום צורה שהיא.

"אני עסוקה כרגע. בשתיים-עשרה זה בסדר?" שיקרתי.

"אני צריך ממך מידע על חברת 'סוריאל'".

שמחתי להזדמנות הראשונה שנקרתה בדרכי לנקום במנהל החדש.
להיפטר מהעלוקות האלה ולהעביר אותן לטיפולו של גידי. זו

בהחלט נראתה לי נקמה מתוקה מדבש. לא הייתה לי שום כוונה לעזור לו ולהעביר לו מידע שהשגתי ביזע ודמעות ובסיוע ההיבט הקוסמי...

נזכרתי ברמיזות המעצבנות של מנהל חברת 'סוריאל', רמיזות שהיו על גבול ההטרדה.

"אני מאוד עסוקה, אבל אם זה דחוף – אכנס", נפלט לי שוב משפט עצמאי, וכבר שקלתי נטילת ריטלין במקרה שתופעת "הפה העצמאי" לא תשתפר.

"זה יכול להועיל לי, אבל אני אסתדר גם אם לא תיכנסי", ענה בצורה נחמדה.

איוז עזות מצח להגיד לי שזה לא נורא אם לא אתרום מהידע שלי. מעניין כמה נחמד הוא יהיה לאחר שיפגוש אותם. ניסיתי להשתעשע בניתוח התגובה שלו, ולברוק אם התנהגותו נובעת מנחמדות אמיתית או משמשת הסוואה לכוונות לא תמימות.

שעתיים מאוחר יותר הופתעתי לראות את נציגי חברת 'סוריאל' חוצים את המשרד, כשהם מנפנפים לי לשלום מבלי לעצור. הרגשתי שהם בעצם מנפנפים אותי. חייגתי לאורנה, "לאן הולכים החברה מ'סוריאל'?"
"למשרד של גידי".

שתקתי לרגע, ושאלתי: "תגידי, ידעת שהוא אמור להיפגש איתם?"

"כן, אבל חשבתי שזו יוזמה שלך".

הייתי עצבנית וסקרנית לדעת לשם מה נועדה הפגישה, ולמה אשת מפתח כמוני לא מוזמנת אליה. שאלות רבות התרוצצו במוחי. נכון ששמחתי כנקמה להעביר את הטיפול בהם לגידי, אבל הוא לא ידע זאת, ומבחינה אתית היה צריך לעדכן אותי בפגישה.

אחרי שעה ראיתי את כולם יוצאים מחייכים, כולל המנכ"ל, שטרך לרדת אל העם ולקיים את הפגישה במשרדו של גידי.
"בואי, שרית", ביקש ממני המנכ"ל להצטרף לחגיגה כשהוא מחייך בשביעות רצון. "סוף סוף העסקה שעבדת עליה נסגרה. את בטח מרוצה". חשבתי שאני עומדת להתעלף.
גידי נמצא רק שבוע ימים במשרד וכבר הצליח לסגור עסקה שלא הצלחתי לסגור במשך ארבעה חודשים.
הבטתי על הגברים הגדולים עם החליפות, ושאלתי את עצמי האם העובדה שאני אישה גורמת לחברה הפסדים.
התקרבתי אליהם, יניב מחברת 'סוריאל' לחץ את ידי, "אמרתי לגידי שאנחנו אומנם סוגרים אתו, אבל את זאת שבישלת את העסקה הקסומה", השתמש שוב במילה המעצבנת הזאת, רבר שגרם לי לרצות לתת לו בעיטה במקום הקסום.
קפצתי אגרופים בחוזקה ושמרתי אותם לצדי גופי, חוששת שהמוח שלי, שפועל לאחרונה בצורה עצמאית, ייתן הוראה להרים את זרועותיי ולכוון אגרופי לפרצופו.
ניסיתי לשחרר חיוך מאולץ, ללא הצלחה.
שתיתי מהשמפניה, הרמתי את אישוני לעברו של גידי שהביט בי, ודמיינתי את עצמי מטיחה בפניו את הכוס, והשמפניה נוזלת על העניבה היפה שלו ומכתימה את החולצה הלבנה.
רק אז הצלחתי לחייך מעט.

חזרתי למשרדי והעברתי את הזמן. בחמש בדיוק מיהרתי לצאת מהמשרד במטרה להגיע כמה שיותר מהר הביתה ולשחרר צעקה. ראיתי את אורנה יוצאת ממשרדו של גידי מחייכת. כעסתי עליה, על המעבר שלה לשטח האויב. "לאן את הולכת?" שאלה.
"הביתה, אלא מה? את לא הולכת?"

"לא, גידי צריך קצת עזרה. את יודעת, הוא חדש פה."
"ומה עם הילדים שלך, עכשיו גידי חשוב יותר מהם?" לעגתי לה.
"אל תדאגי, הוא העלה לי את המשכורת. ועל השעות הנוספות
שאני עובדת מאז שהגיע אני מקבלת תשלום. עכשיו יוצא שבעלי
מרוויח פחות ממני, כך שעדיף שהוא יישאר עם הילדים."
הבטתי בה בסלידה.

"מה קרה?"

"זה יום שחור למין הנשי, ואת מקדמת אותו בברכה ונכנעת
לשליטה הבלתי מעורערת של הגברים בנו".
גידי יצא מהמשרד לעבר מכונת הצילום.
"תראי אותן, איפה יש מנהלים כאלה שמצלמים לבר?" לחשה.
"אני עושה את זה כבר שלוש שנים, ואף פעם לא הערצת אותי על
זה".

"זה לא מדויק. נכון שאני לא מעריצה אותך בגלל זה, אלא אוהבת
אותך בגלל זה. אם לא הייתי נשואה, הייתי מתחתנת איתך. איך
אני?"

ראיתי את גידי מרים את ראשו מהמכונה כדי להביט בי, וניסיתי
לנחש מה דעתו עלי.

לקחתי את התיק וחלפתי לידו כשאני ממלמלת "שלום" מנומס.
במעלית צלצל הנייד שלי. זו הייתה אורנה, "הוא שאל אם תמיד
את יוצאת בחמש".

"אז עכשיו הוא מחפש אותי, מחפש סיבות להעיף אותי".
"לדעתי זו התעניינות תמימה, אבל אם תמשיכי להתנהג כמו שאת
מתנהגת, לא יהיה קשה להיפטר ממך".

כשהגעתי הביתה נשכבתי על המיטה, מנסה להציף את עצמי
בדברים הכואבים כדי שאוכל לצעוק או לפחות להזיל דמעות.

חשבתי על כל הקשרים הנרקמים סביבי - אורנה עם גידי, ערן עם זאת שקוראת לו ערני, נועה עם המאהב שלה, גלית עם רועי. לשווא.

החלטתי לנסות אסטרטגיה אחרת - תוקפנות.

התקשרתי לגלית והטחתי בה: "אני מבינה שאת עסוקה מאוד עם הבחור שלך אם את לא מחפשת אותי למעלה משבוע, למרות שאת יודעת שאני על הקרשים".

"היינו באילת ביחד, סוף שבוע כזה, בגלל זה לא התקשרתי", לחשה.

"למה את לוחשת?"

"הוא ישן".

"הוא ישן אצלך?"

"הוא גר פה. מה רצית, שאני אלך לישון אתו אצל אמא שלו?" נשמעה מתגוננת.

"איך את יכולה להכניס אלייך הביתה גבר אחרי שלושה ימים?" "אנחנו מכירים כבר חודש וחצי. הבנות שלו יבואו אלי בשבת הבאה".

"גלית, את עושה טעות! לאן את רצה? יש זמן עד האולימפיאדה". "אני מאוהבת. את לא יודעת איך שהוא מפנק אותי, הוא מתנהג אלי ממש כמו למלכה".

"כי יש לו אינטרס. נקודה. איפה הוא ימצא בחורה רווקה, עם בית ומשכורת טובה?"

"כל מה שאת אומרת נכון, אבל זה לא גורם לי לרצות להיפרד ממנו. את לא יודעת איך אני מחכה לפגוש את הבנות שלו. אם הוא רוצה להכיר לי את הבנות שלו, זה אומר שהוא רציני לגבי, לא?"

"תגידי, את נורמאלית? את מתנהגת כאילו הוא עושה לך טובה שהוא גר אצלך, משתמש במכונת שלך ומכיר לך את הבנות שלו".

"אמרתי צרות יפות! את זוכרת שאמרתי לך שאני מאוהבת?"
"את נשואה".

"אז מה? האהבה לא יודעת מה זה נישואין. אל תשכחי שהתחתנתי מאוד צעירה ולא הספקתי ליהנות, ותאמיני לי שפה להיות נאמנה שש שנים זה יותר מדי".

"נועה, את משחקת עם החיים של המשפחה שלך".
"תירגע, עוד לא קרה כלום, אבל אם את באמת רוצה לעזור לי ולהרחיק אותי מהאש, אז כדאי שתגיעי לכאן ותקררי אותי. את יודעת מה, בעצם לא נראה לי שזה יעזור. אני לא רוצה שיקררו אותי, אני מרחפת. אני מטורפת עליו. תגירי, יש מצב שבחור בן עשרים ואחת יתאהב באישה בת שלושים?"

"כבר שאלת אותי ועניתי לך שאין מצב שהוא ירצה אותך".
חשבתי שהיא ממש ירדה מהפסים. "ומה קרה שהוא נעשה צעיר בשנה אחת? לא אמרת לי שהוא בן עשרים ושתיים? בכל מקרה, מה יש לך לחפש אצל הילד הזה?"

"את מתרכזת בשאלה הלא נכונה. אני לא רק מחפשת אצלו, אני מאוהבת בו. על זה אין ויכוח. אבל תגירי, את חושבת שהוא יכול להתאהב ביי? אני נראית טוב, נכון?"
"את נראית טוב מאוד".

"כן, אבל את חושבת שאני מושכת בהשוואה לילדות בנות שבע-עשרה?"

"את נראית מצוין, על זה אין ויכוח. אוי, מה אני עונה לך? למה אני משתפת איתך פעולה?"

"את יודעת לענות את התשובות הנכונות! לא סתם את חברה שלי מהיסודי".

"שכבת אתו?"

"לא. אני נותנת לו לחזור אחרי".

לקחתי נשימה עמוקה, הדברים שלה בהחלט גרמו לי להחסיר פעימה.

"בואי לכאן", המשיכה, "אני ממש צריכה חברה צמודה כדי לספר לה על כל הדברים האלה".

"אני לא אשתף איתך פעולה. אני לא רוצה לשמוע על זה. מה את מחפשת לעצמך?"

"תירגעני, מה את בלחץ? אני לא מתגרשת, רק טועמת מהצר".
"למה לך? יש לך בעל מדהים. אני לא יודעת איך את לא רואה את זה".

"אני ועוד איך רואה. טוב, מתי את באה?"
דלת המשרד נפתחה וראיתי את אורנה עומדת בכניסה עם מלפפון ביה, מסמנת לי באמצעותו שגידי מחפש אותי. "תסגרי בבקשה את הדלת, אני באמצע שיחה", אמרתי לה בקשיחות.
"הוא קורא לך", אמרה.

"ביקשתי שתסגרי את הדלת".
"מה קרה?" שאלה נועה כשהבחינה בקול העצבני שלי.
"אורנה, המזכירה של המשרד, מעצבנת אותי. מאז שהגיע המנהל החדש, כלומר - זה שלקח לי את המשרד - היא רוקדת לפי החליל שלו, ואני מתכוונת לזה שהיא באמת רוקדת... היא עושה בכיף כל מה שהוא מבקש ממנה! אבל עכשיו היא רוצה שאצטרף לריקוד שלה, שנרקוד בשתיים לצלילי החליל שלו".

"תנסי, אולי החליל שלו שווה את זה..."
"נועה! נזפתי בה.

"נו, די, תעזבי את מקום העבודה הזה. את יודעת מה הבעיה שלך? שאת לא יודעת לעזוב בזמן. את תמיד מחכה שיזרקו אותך".

"למה את אומרת את זה? נכון, אז ערן זרק אותי, אבל חוץ ממנו אף פעם לא זרקו אותי".

"מתוקה, להזכירך - יצאת רק עם ערן... ועוד מעט גם מהעבודה יורקו אותך, את לא קוראת את הכתובת על הקיר?"
"המנכ"ל העלה לי את המשכורת."
"כי הוא רוצה אותך לעוד כמה חודשים, עד שהמנהל החדש יתמקם טוב במשרד ולא יצטרך עוד את העזרה שלך. אחר כך הוא יביא מישהו אחר במקומך, יזרוק אותך לסל וחסל. תשמעי לי, תיכנסי למשרד שלו ותתפטרי כמו גדולה".

כחצי שעה אחרי שאורנה הודיעה לי שגידי מחפש אותי ניגשתי למשרדו. ישבתי על הכיסא מולו למעלה מחמש דקות, ממתינה שייסיים לשוחח בטלפון. הוא הביט בי מפעם לפעם עם הבעה מתנצלת.

'יש לו עיניים יפות', חשבתי.
"שלום", אמר בחיוך כשסיים את השיחה. "מצטער שהיית צריכה להמתין".
"זה בסדר".

"לא הייתה לנו שיחה מקדימה. בעצם, אנחנו אמורים לעבוד ביחה, אבל אנחנו בכלל לא מכירים".

"מעניין מי אשם בזה", אמרתי בציניות בלי להביט בו.
אורנה נכנסה והניחה על השולחן שתי כוסות קפה. "תודה, אורנה", מיהר להגיד, לפני שאני הספקתי לעשות כן.
"אני חושב שעשית עבודה טובה עם 'סוריאל'..."

"בוא נדלג על המחמאות", קטעתי את דבריו. "המשפט הזה מאוד מעליב, שנינו יודעים שאילו סמכת עלי, היית מאפשר לי לסגור איתם את העסקה, או לפחות מציע לי להצטרף לפגישה ולא סוגר את כל העסקה מאחורי הגב שלי".
"אני עושה מה שטוב לחברה".

"מה זאת אומרת? אני לא טובה לחברה?"
"יש דברים שאת מאוד טובה בהם ויש דברים שלא, כמו כולנו,
וההסכם עם 'סוריאל' מוכיח זאת. עד נקודה מסוימת עשית עבודה
טובה, אבל לא הצלחת להחתים אותם. את מסכימה אתי?"
הבטתי בו מופתעת. "מה אתה יודע עלי? אתה בכלל לא מכיר אותי!
אבל אני יודעת עליך הרבה רק מהעובדה שניהלת משא ומתן עם
'סוריאל' מאחורי גבי! וגם את התפקיד לקחת לי באותה הדרך!"
בשנייה שיצאו המילים מפיו, התחרטתי. הרגשתי שחשפתי את
תחושת ההתמרמרות שלי, דבר שעלול לחבל בתוכניות שלי
להפריע לגידי בעבודתו.
פניו הרצינו למשמע דבריי, "אני לא צריך לתת לך הסברים".

קמתי ממקומי בתרעומת.
"תראי", אמר בשקט שגרם לי להמשיך ולעמוד קרוב לדלת
היציאה, "אני לא לקחתי את המקום של אף אחד. ביקשו ממני לבוא
ולנהל את המחלקה וזה מה שעשיתי. לא בדקתי את המקום של מי
אני לוקח, גם לא הכרתי אותך, כך שאת לא צריכה לקחת את זה
אישית. ובקשר לזה שלא הוזמנת לפגישה, אני לא רוצה להיכנס
לבעיות האישיות שלך, אבל פרידה מחבר זו לא סיבה להקפיא את
המשא ומתן עם לקוח. מצטער, אבל האנשים של 'סוריאל' הם אלה
שלא רצו אותך בפנים, לא אני."
נזכרתי שבזמן האחרון דחיתי את השיחות עם ניב מ'סוריאל' יותר
מפעם אחת, ובאחת השיחות שלנו אף התנצלתי על כך והסברתי
לו שנפרדתי מהחבר שלי.

גידי מתח את גבו על משענת הכיסא ונראה סמכותי ביותר. "אגב,
כשבחנתי את התוכנה שהכנת להם, ראיתי שחסרים לך נתונים
רבים. אם את מנסה לחסוך בזמן עבודה בשלב ההתחלתי, זה עלול

לעלות בהפסד של זמן בשלב מאוחר יותר. ראיתי שהתחלת ישר בעיבוד הנתונים..."

"על זה בדיוק בזכותי את הזמן שלי", קטעתי את דבריו בכעס. "אין לך מושג כמה קשה היה לי לתקשר איתם, או אל תעביר עלי ביקורת מבלי שישבת אתי ושמעת מה יש לי לומר."

"זה לא רק זה, מצאתי עוד כמה באגים בתכנון שלך, וזה לא בגלל שאת לא יודעת לתכנת, אלא משום שאת לא מבינה את הענף בו הם מתעסקים. לדעתי בזכותם הרבה מאוד זמן משום שאת לא מבינה את התחום שלהם והם לא מבינים את שלך, ופה אני יכול להיכנס לתמונה ולעזור. כך שאם בהמשך העבודה איתם תרגישי שאת צריכה את העזרה שלי, את יותר ממוזמנת לעשות כך."

לא האמנתי למשמע אוזניי – האם הוא אכן מציע לעזור לי? הרי אני זאת שנמצאת פה כדי לעזור לו! הוא הפך את היוצרות, החוצפן! מצאתי את עצמי מגיבה מתוך עלבון, "אתה יודע מה? אין לי חשק יותר לעבוד איתם."

"החברה לא שלך, אז את לא בוחרת את הלקוחות", ענה לי בקול נמוך שנשמע ווקלית פחות מעליב מוורבלית.

"אל תדבר אלי בהתנשאות, אם אני לא מתאימה לך תפטר אותי וזהו. גם ככה נראה שאני כאן לזמן קצוב."

"לעומת זאת", התעלם מדברי, "אני נהנה לשחק מולך בתוכנת הסקאוצ'ר שפיתחת. נחמד המשחק הזה שהמצאת."

הסקאוצ'ר הוא משחק מחשב שפיתחתי כדי לשמור על גמישות מנטאלית מניחה את הדעת... התוכנה מציבה אתגר אינטלקטואלי ודורשת מהירות מחשבה, ואני נוהגת מדי פעם להשתעשע איתה. עם הזמן הפך המשחק לתחרות נחמדה בין העובדים, כשלצד כל שם של שחקן מופיע הניקוד שצבר. ההתלהבות של גירי מהמשחק שפיתחתי גרמה לי לשכוח שאני כועסת עליו. "ולאיזה מקום הגעת

בדירוג?" התעניינתי.

"עדיף שלא תדעי".

"ביחס אלי?"

"גבוה ממך, אבל זו לא חוכמה, אני גבר, לא?" התלוצץ.

"אתה צודק, במשרד השוביניסטי הזה זו לא חוכמה להיות גבר".

יצאתי מהמשרד בתחושות מעורבות. מצד אחד הייתי מרוצה מההתלהבות שלו מהסקאוץ' ומצד שני, הבנתי שאם הוא גורם לי לתחושה טובה אז כנראה שהתחלתי לקבל את סמכותו כמנהל, ולא אהבתי את שינוי הגישה שלי.

"מה היה?" קפצה עלי אורנה.

"קטלני".

"אמרתי לך שהוא נחמד".

"קטלני שלילי, לא חיובי".

"נו, תפסיקי, אם תדעי מה עבר על הבן אדם, לא תאמיני שהוא מסוגל להיות נחמד כזה".

"מה עבר עליו?" שאלתי כשאני עושה את דרכי למשרד שלי. אורנה התיישבה מולי עם גזר.

"לפני שנה הוא איבד את אשתו בתאונת דרכים".

הפניתי אליה מבט נדהם.

"הוא נסע עם אשתו והבת שלו לאילת, בדרך הייתה תאונה, אשתו נהרגה והוא והבת שלו יצאו מהתאונה בחיים".

"מי נהג?"

"הוא".

הזדעזעתי, "מאיפה את יודעת את זה?"

"אלברט ממחלקת הכספים סיפר לי. גידי מילא טופס מאה ואחת וכתב שהוא אלמן פלוס ילדה. אלברט חיבר את השם למצב

המשפחתי וירד לו האסימון, הוא זכר את הכתבה בעיתון לפני שנה.
הוא נזכר בפרטים".

"רגע, גם אני זוכרת משהו כזה. זה קרה לפני כמה חודשים. זה
נורא".

"לפני שנה כמעט, מסכן", אמרה אורנה.
ראיתי את גידי חולף עם המנכ"ל ליד משרדי והרגשתי שרגשות
הכעס שלי כלפיו מתחלפים בחמלה.

* * *

אחר הצהריים הגעתי הביתה והעברתי את הנייד שלי למצב שקט
בניסיון להירדם, אך המחשבות על גידי והטרגדיה שפקדה אותו
לא הרפו ממני. חשבתי על רגשותיו בהתחשב בעובדה שהוא נהג
ברכב. לאחר מכן, ניסיתי לחשב את הגיל שלו. ילדה בת עשר,
נניח שהוא למד באוניברסיטה והתחתן רק לאחר מכן, אז הוא צריך
להיות בערך בן שלושים ושמונה. אולי פחות. הוא נראה פחות.
הנייד שלי האיר מספר פעמים. על הצג נרשמו תשע שיחות מנועה,
שלא נענו.

"אני מאוהבת. אף פעם לא קרה לי דבר כזה", אמרה מיד כשהתקשרתי
אליה חזרה.

"זה קורה לך כמעט כל בוקר".

"ונגמר בערב, אבל אתו זה משהו רציני, אני מרגישה את זה".

"ומה עם עומר?"

"גם אותו אני אוהבת, אבל זאת אהבה בלה, ישנה, כבר אין
ריגושים".

"זה לא רק התפקיד שלו, גם את צריכה לדאוג לריגושים".

"אני דואגת, לא?"

"אני מתכוונת עם עומר".

"אני יודעת, אבל אם הוא יהיה עסוק בריגושים, מי יביא כסף

הביתה? תני לו להמשיך לעבודה. שיגיד תודה שאני לא מפריעה לו עם ענייני האהבה והריגושים והוא פנוי לעסקים".

"אי-אפשר לדבר איתך, אז לפחות תני לי לישון", אמרת. "אבל חכי, עדיין לא קרה כלום, הבחור מתקרב ומתרחק. אני לא מבינה את ההתנהגות שלו. לפעמים נראה לי שהוא ממש דלוק עלי ולפעמים לא".

"עזבי, הוא רק רוצה לשכב איתך".
"גילית לי את אמריקה! אני בונה על זה. גם אני רק רוצה לשכב אתו. חשבת שאווטר על כל מה שיש לי בשביל טוץ?"
"תגירי, מה את רוצה? למה את לא מבלבלת את המוח לגלית במקום לי?"

"כי הראש שלה ברועי, יש לה גבר לחשוב עליו, לך כבר אין".
"טוב שאת מזכירה לי".

"אם זה מנחם אותך, אז עדיף להיות לבר מלהביא גרוטאה כמו זו שגלית הביאה הביתה. תגירי, באמת, מה איתה? היא עדיין אתו?"
"עדיין".

"אה, אז אולי כדאי בכל זאת שאני אתקשר אליה ואפריע להם. אולי יימאס לו והוא יעזוב אותה בגללי".

"מאוחר מדי. הוא גר אצלה. הבנות שלו מגיעות אליה אחת לשבועיים והם מבלים כמו משפחה מושלמת".
"אלוהים! מה עובר על הבחורה הזאת?"
"אני מתפלאת שדווקא את שואלת".

"מה את מקשקשת? לי יש סטנדרטים גבוהים. אני אפילו לא מעזה לקחת גרוש פלוס ילדים כמאהב, שלא לדבר על מישהו עם משכורת רעב! אבל את זה היא בטח למדה מחברה אחרת שלה",
שוב הזכירה לי את ערן שכל-כך השתדלתי לשכוח.
"תגירי, אם כבר מזכירים ערן", הוסיפה, "יצא לך לראות אותו מאז

שנפרדתם? דיברתם?"

"לא ראיתי אותו ולא התקשרתי אליו מאז שהבחורה ענתה לי בנייד שלו".

"תודה לאל".

זו הייתה הפעם הראשונה שהצלחתי לחייך לעצמי בנושא ערן.
"את שומעת? אז מה את אומרת, אם אני שמה לב לזה שהוא מסתכל

עלי, זה אומר שהוא רוצה אותי, נכון?"

"לא, זה אומר שהוא רוצה לאמן אותך".

"כן. גם אני חשבתי על זה שאולי המבטים שלו נועדו לגרום לי לבקש ממנו שיאמן אותי. אבל יש עוד אנשים בסביבה, ונראה לי שהוא מתמקד רק בי".

השיחה התחילה לעייף אותי. עצמתי עיניים ונתתי לה לדבר. היא לא הרגישה שעברתי לעולם החלומות בהקיץ והמשיכה לדבר ללא הפוגה.

התעוררתי בשמונה בערב והלכתי לגלית. מצאתי אותה שוכבת על המיטה כשראשה מונח על ברכיו של רועי ושניהם צופים במשחק כדורגל. "תראי, מכבי חיפה..." ניסתה לפתוח בשיחה אתי.

"לא באתי לראות כדורגל", קטעתי את דבריה כשאני מעיפה מבט לעבר שלושת הסירים המונחים על הכיריים.

הטיפשה התחילה לבשל בשבילי.

פתחתי את המכסה של אחד הסירים והוצאתי לי משהו לאכול.

"אני רואה שחזר לך התיאבון", אמרה גלית, וצדקה.

היא התיישבה לידי, "מה קורה?"

"כלום", המשכתי לאכול.

"הילדות של רועי היו פה בשבת. הן כאלה חמודות. הלכנו לקיבוץ, הייתה שם פעילות לילדים לכבוד החג וכל זה. הביאו כמה זמרים

שנתנו הופעה בחוץ, על הדשא. היה ממש נחמד".
רציתי לשאול אותה למה היא חושבת שזה מעניין אותי, אבל במקום
אמרתי בסרקוזם, "אני רואה שאת מעודכנת בתוכניות לגיל הרך".
"הן בנות שתיים-עשרה וארבע-עשרה. את לא יודעת איך הן היו
מאושרות. נוצר בינינו קליק ממש מהר. נראה לי שאני ממש מוצאת
חן בעיניהן. בסוף ההופעה לקחתי את הבת הקטנה שלו, היא מאוד
אוהבת את הזמר הזה, נו, איך קוראים לו, זה שזכה בכוכב נולה..."
"לא חשוב, אל תתעכבי על פרטים שוליים, תמשיכי את הסיפור
המרתק, אני במתח".

היא התעלמה מהסרקוזם שלי, והמשיכה: "צילמתי אותה אתו. היא
הייתה בעננים. תמונה בנייד שלה, שתוכל להראות לכולם. קניתי
אותה לגמרי. רועי ממש מאושר מזה שאנחנו מסתדרות. הוא סיפר
לי שכשביקר אותן למחרת, הן אמרו לו שהן אוהבות אותי".
הרמתי את ראשי מעל צלחת הפאסטה, "איפה הוא מבקר אותן?"
"בבית של הגרושה שלו".

"לא חושבת שזה טוב".
"אני לא בקטע של קנאה וגם לא מפחדת שהוא יחזור אליה. נו,
ספרי, מה קורה איתך?"
"אמרתי לך, כלום".

"איך בעבודה?"
"לזה בדיוק התכוונתי, שחוץ מעבודה אין לי כלום. אני כמו זקנה
בלה".

"איך הבוס החדש?"
הפסקתי לאכול ונעשיתי פחות קרירה. "את לא מאמינה, אורנה
סיפרה לי שהוא אלמן עם ילדה בת עשר. את זוכרת את התאונה
המזועזעת שהייתה לפני כמה חודשים בדרך לאילת?"
גלית אימצה את זיכרונה.

"כן, אני זוכרת משהו כזה. אוי, נזכרתי, משהו איום ונורא".
"זה הוא! זאת המשפחה שלו! אשתו נהרגה. ממש מזעזע. כואב לי
הלב עליו ועל הבת שלו".
"הוא היה הנהג, לא?" שאלה.
"כן, ואת יודעת מה? אני מתחילה להעריץ אותו. הוא סיפר לי שהיה
בקיץ בחופשה עם הבת שלו בחו"ל. איך אפשר לכעוס על מישהו
שעבר טראומה כזאת ודואג לבלות עם הבת שלו בחופשות?"
"זה אומר שאת כבר לא כועסת עליו שלקח לך את התפקיד?"
"ביני לבינך, האמת היא שהוא די טוב. הוא סגר עסקה שאני לא
הצלחתי לסגור במשך שלושה או ארבעה חודשים. כנראה שעלי
להתרכז בפיתוח תוכנות. ואת לא יודעת איזו בושה הייתה לי...
אבל הוא, למזלי, לא דיבר על זה יותר מדי. מאז הפרידה מערן
התחמקתי מהשיחות עם 'טוריאל', סיפרתי לך על הנודניקים
האלה, וכשהם סוף סוף הצליחו להשיג אותי בטלפון, הסברתי
להם, בטיפשותי, שנפרדתי מהחבר שלי ושהראש שלי לא לגמרי
בעבודה. אמרתי את זה כבר אגב, אבל הם סיפרו על זה לגדי,
איזו בושה. אולי כדאי לי לעבור לפיתוח משחקי ילדים, לפעמים
אני באמת מתנהגת בצורה אינפנטילית".
"לא נכון, אני חושבת שאת ממש טובה ביחסי אנוש, אבל היית אחרי
פרידה מערן, וצפוי שהראש שלך יסטה מעט הצידה מהעבודה.
נכון שאת עובדת עם מחשבים, אבל את עצמך רק בת אדם, אדם
מקסים". היא נשקה לי.

רועי קרא קריאות שמחה בסלון, וגלית ניגשה לראות על מה
המהומה. "מכבי הכניסה גול", עדכן אותה. היא עשתה לו היי פייב
וחזרה לשבת אתי. בסיום המשחק הצטרף אלינו רועי כשהוא מודיע
לנו שמכבי ניצחה שתיים אפס, אחר כך פנה לגלית כשהוא נוגע

במצחו, "גלית, יש לך כדור נגד כאב ראש? אני רואה כפול".
"כן, בטח", מיהרה גלית לקום ממקומה ולהביא לו כדור. "מה
התוצאה, מאמי?" התעניינה.
"אמרתי לך, את לא מקשיבה? שתיים אפס למכבי", ענה רועי.
"אבל אל תשכחי שהוא רואה כפול..." הערתי.
"מה קורה איתך?" שאל אותי רועי.
רציתי להגיד לו 'כלום', אבל נזכרתי שזאת התשובה שאני עונה
בזמן האחרון לכולם, אז רק אמרתי, "בסדר".
"התקשר אלייך הבחור?"
"בוקר טוב אליהו, השאלה כבר לא רלוונטית, עברו כבר חודשיים",
אמרתי בלעג.
"והוא עוד לא התקשר?" שאל.
הבטתי בגלית ולא יכולתי לעצור את הצחוק.
גלית חיבקה את כתפיו. "גם זאת דרך לראות את הדברים. ובכל
מקרה, הוא יותר טוב מערן שלך".
"ערן לא שלי, וזו ממש לא חוכמה להיות טוב ממנו, כל גבר יותר
טוב מערן".
"הי, את זוכרת שחשבת שהוא הגבר של החיים שלך, שהוא משאלת
ליבך?"
"מתי?" שאלתי.
"אז את מודה שהיית תמימה".
"הייתי בת עשרים ושלוש כשהכרתי אותו. את, לעומת זאת, בת
שלושים..."

* * *

ברגע שנכנסתי למשרד קיבלתי טלפון מגידי.
"אני נפגש עם חברת 'בריינטויס' בקשר לאיזה עניין. את רוצה
להצטרף ולהציג להם את המשחק שלך? יכול להיות שהוא יעניין

אותם".

הייתי מופתעת. רק לפני שבוע הוא אמר שהוא אוהב את התוכנה וכבר הוא חושב על ביזנס. "אבל היא לא גמורה, היא ברמה ממש חובבנית".

"אני לא חושב שהיא ברמה חובבנית, למרות שאת צודקת שדרושה עוד הרבה עבודה כדי להביא אותה לרמה גבוהה. אבל מה איכפת לך לנסות? יהיה לך יותר נחמד לעבוד עליה כשאת יודעת שיש מישהו שמעוניין לקנות אותה".

"האמת שלא כל-כך. אני עובדת עליה רק בשביל ההנאה. זה אומר שאין עלי שום לחץ. קביעת יעדים לסיום תלחיץ אותי. אני לא אוהבת לעשות דברים בלחץ. במיוחד דברים שקשורים לתחביב שלי".

"או. קיי. זה בדיוק מה שתגירי להם – שאין לך מועד שאת יכולה להתחייב עליו. אני לא רואה כאן בעיה. בכל אופן, נציג בפניהם את המשחק ואני מאמין שהוא יעבוד עליהם בדיוק כמו שעבד עלי. המשחק הזה ממש ממכר".

"מתי הפגישה?"

"בשתיים-עשרה".

"היום? זה עוד שלוש שעות!" נלחצתי.

"קבעתי איתם ב'קפה של פעם'. אני מציע שנשב שעה קודם ונדבר על התוכנה".

"אני לא חושבת ששעה תספיק".

"אני לא צריך יותר מזה. אני רק צריך לקבל רקע כללי".

"או. קיי".

ניתקתי את הטלפון והבנתי שגירי הפנים את השיחה האחרונה שניהלנו, בה התלוננתי שהוא סוגר דברים מאחורי גבי. יותר מזה – נהנית מהדרך המפרגנת שבה הבהיר לי זאת.

בשעה אחת-עשרה הוא עמד בפתח המשרד שלי. חצינו את הכביש לעבר בית הקפה האהוב עלי. הוא צעד במהירות, משקפי הוולנטינו שלו הולמים אותו להפליא. הוא נראה כמו שחקן קולנוע שרמנט. גם המכנסיים שלבש היו מונחים עליו כאילו נעשו בידי מעצב ידוע. הוא הזמין פעמיים הפוך. עד שהקפה הגיע סיימתי להסביר לו את העיקרון עליו מבוסס המשחק. לאחר מכן השתררה שתיקה מביכה, ומצאתי את עצמי פותחת בשיחה סתמית כדי לכסות עליה. אחרי כמה דקות הבנתי שאני מדברת שטויות והחלטתי לשתוק. הורדתי את הגומייה שבה היה אסוף השיער שלי ושמתי אותה על פרק ידי, כשאתי אומרת לעצמי שבכל פעם שארצה לדבר כדי להקל על המבוכה אמתח את הגומייה כך שאזכור לא לעשות זאת. אחר כך חשבתי שפיזור השיער בנוכחותו עלול להתפרש כרצון למצוא חן בעיניו, ואספתי את שערי חזרה.

"יפה לך, תשאירי את זה ככה", אמר.

החזרתי את הגומייה לפרק ידי, אך על פי המבט שנעץ בפרק ידי יכולתי לתאר לעצמי מה חושב בחור שמקפיד על הופעתו על בחורה ששמה גומייה על פרק ידה. הורדתי את הגומייה והכנסתי לתיק.

הטלפון הנייד שלו צלצל ושמעתי אותו מסביר לבחור בשם תמיר איך להגיע לבית הקפה, ומערכן אותו שגם אני אהיה נוכחת בפגישה ואתן הסברים על התוכנה.

"מי זה?" שאלתי כשסיים את השיחה.

"תמיר, בחור שעבד אתי בחברה הקודמת. אני חושב שתסדרו טוב ביחד."

"מה זה ביחד? איך אני אמורה לעבוד אתו, לא הבנתי?"

"תערכני אותו בשלבי פיתוח התוכנה..."

קטעתי את דבריו, "אני מתכוונת, איך אתה לא מערכן אותי על

הדברים האלה מראש, אתה מנחית לי מישהו כך באמצע פגישה...
מיהרתי לעשות תנועת ביטול ביד, כמבהירה שאין כל טעם
להסביר לו את כוונותי.

"לא ברור לי על מה את מתרעמת כל-כך, בסך הכל הבאתי עוד
מישהו כדי לייצל את המשרד ולקדם את המכירות. מה בדיוק
מקפיץ אותך?"

ניסיתי לחפש תשובה לשאלה שלו, אבל האמת שלא ידעתי להניח
את האצבע על הנקודה שגרמה לי להגיב כך. נותרתי עם תחושת
כעס והתמרמרות.

תמיד הגיע, גידי לחץ את ידו וערך בינינו היכרות.

"שמעתי עליך הרבה", אמר לי תמיד.

"כל-כך הרבה דברים רעים היה לגידי לספר עלי?" שאלתי בחיך
עצבני, כשאני נזכרת בנבואה של נועה שבסופו של דבר יפטרו
אותי.

תמיד חיך, "למה את חושבת שרעים?" הוא לא המתין לתשובה
מצדי, התיישב ליד גידי ופתח בתלונות על הפקקים בדרך לתל
אביב. לאחר מכן עברו השניים לשוחח על מכרים משותפים ממקום
העבודה הקודם שלהם, ואני נותרתי מחוץ לעניינים.

הטלפון שלי צלצל. הייתה זו שיחה מחברת הסלולארי, ושמחתי
שהתבקשתי להמתין על הקו זמן ממושך יחסית. כך יכולתי
להתנתק מגידי ותמיד מבלי להרגיש שהם אלה שהתנתקו ממני.
אבל נראה היה שגם שם שכחו ממני, ועד שזכיתי למענה כבר הייתי
עצבנית לגמרי. "אנחנו לא יכולים להחליף לך את הנייד, אבל את
יכולה לשדרג... את יכולה לקבל במחיר..."

"ניסיתי לשדרג, אבל אמרו לי בחברה שזה המיקרוגל הכי טוב שיש
לכם".

"סליחה?" התפלאה הנציגה.

"גברתי, לא מכרתם לי טלפון נייד, אלא מיקרוגל שמבשל לי את האוונז!" הרמתי את קולי וראיתי את המבטים של גידי ותמיר ננעצים בי. שמחתי להפריע להם בשיחה החביבה בה היו שקועים. הם ניסו לחדש את השיחה ביניהם ללא הצלחה, כשהמשכתי להתווכח בעוצמת קול שלא אפשרה להם לשוחח.

סיימתי את השיחה בהבטחה שמישהו בכיר ייצור אתי קשר, ואחרי מספר דקות הבחנתי בשני גברים ואישה מתקרבים לעברנו. לאחר טקס לחיצות הידיים והצגת הנוכחים, הקדיש גידי כמה דקות לשבח והלל ליוצרת התוכנה, שרית שפר, ופה למעשה הסתיים החלק שלי בפגישה. תמיר וגידי שלטו ביד רמה בכל שלבי המשא ומתן. ראיתי מהצד איך גידי מביט בהערצה בתמיר. חשבתי לעצמי שזה המבט שהייתי רוצה לקבל ממנו כהתייחסות לתוכנות שאני מפתחת.

הפגישה ארכה קרוב לשעה. קמנו כולנו לחזור למשרד ואני החלטתי להתוך לכיוון אחר, רק כדי להישאר לבד ולנזוף בעצמי על כך שהייתי מוכנה לשבת שם ולשתוק כמו עציץ במשך ארבעים וחמש דקות. כשעשיתי את דרכי חזרה למשרד, חלפה בראשי מחשבה שנועה צודקת, גידי אכן מנסה לדחוק את רגליי החוצה מהחברה ומתכוון להכניס במקומי אנשים מהחברה הקודמת שבה עבד או שגרוע מזה – אני מפתחת הפרעת אישיות פרנואידיית חמורה.

נכנסתי למשרד בתחושת כעס וטרקתי קלות את הדלת.

אורנה פתחה אותה, "הכל בסדר?"

"לא, תסגרי."

"מה קרה?"

"כדאי שתתחילי להיפרד ממני, כי נראה לי שהג'נטלמן שלך מתכנן להעיף אותי מהמשרד."

אורנה התיישבה מולי. "למה? מה קרה? איך את יודעת?"

"מי דיבר על יודעת? אני מרגישה! אבל אולי את יודעת משהו שאני לא יודעת? חפרפרת שכמוך".

"נראה לך? מי שמעוניין להעיף אותך צריך לדעת שגם אני עפה מפה. אבל דברי, היה משהו לא בסדר בפגישה?"

"גידי לקח לי את המשרה, נכון?" אורנה הנהנה ואני המשכתי, "אז עכשיו הוא הביא את תמיה, איזה בחור מהמשרד הקודם שלו, ושניהם ניהלו את העניינים בפגישה כשהם נותנים לי לשבת כמו עציץ במשך ארבעים וחמש דקות. שני שוביניסטים! גידי מעריץ את תמיר על כישורי המשא ומתן שלו, אבל אין לו שום כבוד אלי כמפתחת התוכנה! בקיצור, אחרי שגידי סיפר לתמיר ולנציגי 'בריינטוס' שאני זו שפיתחה את התוכנה, הם דיברו ביניהם, מתעלמים מנוכחותי, ומצאתי את עצמי יושבת שם ושותקת כמו דג".

"אני לא מבינה על מה את כועסת, קודם כעסת על זה שלא הזמינו אותך לפגישה עם חברת 'סוריאל' ועכשיו את כועסת כי הזמינו אותך? תחליטי!"

"אוי, אורנה, אין לי כוח גם בשבילך!" קמתי ממקומי וניגשתי למשרד של גידי. הוא שוחח בטלפון. התכוונתי ללכת, אך הוא סימן לי לשבת וכשסיים את השיחה הביט בי בשאלה.

"בפעם הבאה הייתי מעדיפה שלא להצטרף לפגישות כאלה. לא הרגשתי בנוח וקשה לי לשבת שעה ולא לדבר".

"מה היה לך כל-כך קשה? לא הבנתי".

"הייתי מיותרת. אני חושבת שאתם עושים את העבודה כמו שצריך. אתם לא צריכים אותי שם".

"האמת היא שגם אני הייתי די מיותר ואין לי בעיה עם זה. מצדי, תמיר יכול לנהל את כל הפגישות לבד. אני בחוץ".

הבנתי שבעצם תמיר וגידי הצליחו במהירות שיא ובתרגיל מבריק

להכניס את תמיר לנעליו של אבי, וגידי שירדג את התפקיד שלו לתפקיד של מנהל בכיר יותר. הרגשתי שאני לא מפסיקה לקבל חבטות מכל הכיוונים.

יצאתי מהמשרד שלו והרגשתי כאילו ננזפת. אספתי את השיער בהפגנתיות במחשבה שהוא יכול להחליט כיצד לנהל את המשרד ולקבוע מה יהיו התפקידים שלי בחברה, אבל הוא לא יחליט בשבילי איך לסדר את השיער שלי. 'גיבורה גדולה!' לעגתי לעצמי.

* * *

השעה הייתה כבר שבע בערב כשהגעתי הביתה. החיים שלי סבבו סביב העבודה והבית. שמחתי על כך שיש לי עבודה שאני אוהבת. התוכנות והמשחקים שפיתחתי בהחלט העסיקו אותי, ונהנית מהאתגר שקשור בפיתוח.

גלית התקשרה והודיעה לי שהיא בדרך אלי, ומצאתי את עצמי חושבת על גידי בזמן שהמתנתי לבואה.

פתחתי לגלית את הדלת והופתעתי כשראיתי שהיא עצבנית.

"רבתי עם רועי. הוא לא רוצה להתחתן".

התחלתי לצחוק, "נפלת על הראש? על איזו חתונה את מדברת? אתם מכירים בקושי חודשיים! סוף סוף הבן אדם מתנהג בצורה נורמאלית ולך יש תלונות? הוא צודק, הוא לא יכול להתחתן אחרי חודשיים".

"קודם כל, אנחנו כבר חמישה חודשים ביחד, אבל ארבעה חודשים שלנו זה כמו שנתיים שלך ושל ערן. אנחנו גרים ביחד, שכחת? אנחנו רואים אחד את השני כל היום", הסבירה גלית את הצד שלה.

"גם ארבעה חודשים של מפגשים אינטנסיביים, עדיין לא מספיקים לחתונה. מה את ממהרת להתחתן? הוא לא איזה אוצר שצריך

לתפוס לפני שמישהי אחרת תחטוף אותו. הוא גם לא יברח לך. את זוכרת שאין לו בית לברוח אליו, נכון?"

"את מוכנה להקשיב לי, או שאת רוצה לרדת עלי? אילו הייתי כזו מציאה הוא היה מתחתן אתי, או אל תחשבי שהחברה שלך היא משהו מיוחד".

"הנה, לזה אני מתכוונת. תראי איך הגרוש הזה הצליח לשכנע אותך שאת לא שווה".

"את מסלפת את מה שאני אומרת. אני הולכת".

"טוב, טוב, סליחה. בואי, שבי. אני מבטיחה להקשיב לך ברצינות".

"הוא אומר שהוא לא רוצה להתחתן, שאנחנו יכולים לגור יחד בלי חתונה. שאלתי אותו מה עם ילד. הוא נבהל. היית צריכה לראות את הפנים שלו!" שמחתי שבלהט הרברים היא לא הבחינה בפנים הנדהמות שלי כתוצאה מדבריה והמשיכה: "נראה לו שאני לא רוצה ילדים? אני רווקה! אם ככה, אז שיחפש לו גרושה".

"בגלל זה את צריכה רווק. שהגרושות ילכו עם הגרושים".

היא התחילה לבכות, והבנתי שהגיע הזמן להיות רצינית יותר. ליטפתי את ראשה, "מה הוא אמר? למה הוא לא רוצה ילדים?"

"ילד אחד, זה כל מה שביקשתי, לא ילדים. הוא אומר שאין לו כסף לפרנס עוד ילד. הוא לא מרוויח הרבה וצריך לשלם מזונות לילדות שלו, וממה שנשאר לו הוא רוצה לגדל את עצמו, לחיות".

רציתי להגיד לה שהוא צודק, אבל שתקתי והנהנתי. גלית המשיכה, "אני מבינה אותו, אבל גם הוא צריך להבין אותי. אני רוצה שיהיה לי ילד משלי. מה הוא חושב לעצמו, שאני אגדל לו את הבנות וזהו?"

"אז מה תעשי?"

"נפרדתי ממנו".

שמחתי לשמוע את זה, אבל המשכתי במאמצי התמיכה שלי, "אני

מצטערת לשמוע, את בטח מרגישה ממש רע".
"תפסיקי עם ההצגות שלך! אני יודעת שאת שמחה".
"אני לא", שיקרתי.
"אני ישנה איתך היום, אני לא רוצה להיות לבד כשאני מרגישה
כל-כך רע".
הכרתי את התחושה.
בחצות היא קיבלה מרועי שיחת טלפון. 'איזה מזל יש לה', חשבת,
'הם ביחד רק חמישה חודשים והוא לא יכול לחכות יותר מכמה
שעות מבלי לדבר איתה. אצלי, שבע שנים לא גרמו לערן להתקשר
אלי, שלא לדבר על לענות לי לטלפון...'

לפי התשובות של גלית, הבנתי שרועי לוחץ עליה להבין אותו,
אך היא המשיכה בשלה ולא הסכימה להתפשר או לפגוש אותו כדי
ליישר את ההדורים ביניהם. "אני לא חוזרת אליו, עד שהוא מסכים
לחתונה וילד", אמרה לי לאחר שסיימה את השיחה.
הערצתי אותה - היא לפחות יודעת מה היא רוצה ויודעת לעמוד
על זה. אני אף פעם לא ידעתי להיות כזאת עם ערן. פתאום גם
התחלתי להעריך את רועי, כבחור ללא אגו שמחזר אחרי בת זוגו.
כזה גבר כל אישה הייתה רוצה. גם אם הוא עושה זאת כי הוא זקוק
ל'גלית הוטל' - למסגרת הביתית שהיא מעניקה לו.

"את ישנה?" שאלה אותי גלית אחרי כחצי שעה.
"כן", עניתי בקול ישנוני.
"איך לדעתך הוא יגיב אם אגיד לו שאני אממן את החתונה, ואחתום
לו שאם הקשר שלנו ייפסק, כלומר, אם נתחתן ונתגרש, חלילה,
הוא לא יצטרך לשלם לי מזונות על הילד שיהיה לנו?"
עכשיו הערצתי את רועי לגמרי. הבחור מצא מגורים בחינם, מישהי

שתשלם את הוצאות החתונה וגם תפטור אותו ממזונות בעתיד.
הייתי חייבת להודות שלא הערכת את הבחור כמו שצריך.
"מה את חושבת?" לחצה עלי.
"אני חושבת שהבחור שווה כל גרוש שתשימי עליו", עניתי שוב
בקול ישנוני.
"תהיי רצינית".
"אני רצינית".
"את חושבת שאני פריירית?"
"מה שבטוח שהוא לא פרייר", אמרתי.
"גם ככה הוא בקושי מרוויח, אז אני לא אפסיד דמי מזונות גבוהים
במקרה שחלילה נתגרש", ניחמה את עצמה.

כשעה מאוחר יותר, כשהייתי בשלבי הירדמות מתקדמים, שמעתי
אותה מתקשרת אליו. "רועי, אתה רוצה שניפגש ונדבר?" נרדמתי
והתעוררתי שוב לרגע כשמעתי אותה יוצאת.
בבוקר קיבלתי ממנה שיחת טלפון: "הוא הסכים".
"בטח שהסכים", עניתי אינסטינקטיבית.
"גם לחתונה וגם לילד. אני מאושרת, שרית".
אני הייתי מאושרת פחות לשמוע את החדשות המסעירות, אבל
הייתי מוכרחה להעמיד פנים לנוכח ההתלהבות שלה. "אני לא
מאמינה שהצלחת לשכנע אותו, כל הכבוד לך. את בטח מאושרת..."
פחדתי שאני לא נשמעת משכנעת ומיהרתי להעביר את נושא
השיחה לנועה. "תגירי, דיברת עם נועה?"
"בוודאי, כי את ישנת ואצלה זה היה אמצע היום, הייתי חייבת
לדבר עם מישהו".
"מה היא אמרה?"
"היא שאלה על איזה סכום אני מתכוונת לחתום בכתובה".

* * *

בבוקר, כשנכנסתי למשרד וסרקתי במהירות בעיניי את משרדו הריק של גידי, הייתי מופתעת מתחושת האכזבה שלי כשגיליתי שהוא לא הגיע. חששתי לשאול את אורנה עליו, כדי שלא תבחין באכזבה שלי. עברו יומיים וגידי עדיין לא הגיע, ואז כבר גברה הסקרנות על החששות ואזרתי אומץ לשאול אותה אם הכל בסדר אתו.

"הבת שלו חולה", אמרה.

"מה יש לה?"

"שפעת".

"בגלל זה לא באים לעבוד? לוקחים בייבי סיטר".

"אל תשכחי שהוא מתפקד כהורה במשרה מלאה".

"כשאני חולה אף אחד לא מוותר לי, מכריחים אותי לעבוד, אבל כשגידי לא מגיע בגלל שלבת שלו יש שפעת, הוא זוכה לתמיכה מכל הכיוונים".

היא עשתה לי פרצוף, "את לא יכולה להבין, כי אין לך ילדים".

"לפעמים נדמה לי שהבאת ילדים לעולם רק כדי שיהיו לך תירוצים

כשאת לא מגיעה לעבודה, כשאת עייפה וכשכואב לך הראש".

"כאבי הראש שלי הם בגלל הדיאטות, אבל גם בזה את לא מבינה.

הלוואי שאחרי הלידות תשמיני כמוני, ואני אראה אותך מכרסמת

גזרים ובולעת מלפפונים".

"את לא שמנה", צבטתי את לחייה המלאות.

"אז מה זה?" מתחה את החולצה על בטנה והבליטה את עודפי

השומן מתחת.

"יש לך כבר בעל, מה איכפת לך?"

"הבעיה היא שהוא מעיר לי. אבל זה לא ממש עוזה. כל לילה יש

לי טקס קבוע - לאכול את כל הג'אנק שיש בבית - לא מצליחה

להתגבר על זה, ובעלי ממש כועס עלי".
"למה לכעוס? את גם אישה וגם שואב אבק, מה רע?"
"את ממש רעה, אבל את יודעת מה? לא כל האנשים נולדו להיות רזים, בן אדם צריך להקשיב לגוף שלו".
"מאמי, לפי המשקל שלך, כנראה שהגוף שלך מדבר יותר מדי. תפסיקי להקשיב לו". הרמתי את צלחת הירקות מעל שולחנה.
"איך לא תטרפי אם זה מה שאת אוכלת כל היום? תתחילי לאכול נורמאלי ותראי איך תרזי".

למחרת, הגיע גידי למשרד ונתקלתי בו במעבר. "אני מקווה שהבת שלך בסדר", התחנפתי אליו מול עיניה המשתאות והבוזות של אורנה.

"כן, היא מרגישה יותר טוב, תודה", הודה לי בחיוך. הבטתי באורנה בחיוך ערמומי, שגרם לה להיכנס אלי למשרד. "תגירי, מה עובר עלייך? לא ידעתי שאת כזאת צבועה".
'להתעניין בגידי זו לא צביעות', חשבתי לעצמי, ושמתי לב שנוכחותו במשרד גורמת לי לתחושה נעימה.
"את ממורמרת מהעובדה שערן זרק אותך, ומוציאה את המרירות שלך על כל הסביבה", המשיכה אורנה בהתקפה.
"מי זה ערן?" שאלתי והתיישבתי על הכיסא בנחת.
"אה, שכחנו את ערן? ערן זה הבחור שבא איתך לחופשה השנתית של החברה, ובגלל סיבות בוגדניות נבצר ממנו להגיע איתך השנה, ככה שתהיי לבד".

"לא אבוא, מה הבעיה", עניתי בקלילות.
הבחנתי בגידי ליד מכונת הצילום שניצבה מול הכניסה למשרד שלי, ונזכרתי שיש עוד מישהו מאנשי המשרד שנמצא במצב דומה לשלי... "אני חושבת שבכל זאת אגיע, אם גם הוא יגיע", סובבתי

את ראשי קלות לכיוונו של גידי, מסמנת לאורנה להביט לאחור.
אורנה הביטה בו ושלחה בי מבט רב משמעות, "אני חושבת שכדאי
לך לרדת מזה. שמעתי שבחורות לא מעניינות אותו".

"ממי שמעת?"

"מתמיר".

"אה, אז עכשיו את גם חברה של תמיר ואתם מרכלים ביחד".
"אני נמצאת בצומת דרכים. כל מי שנכנס ויוצא מדבר אתי", אמרה
והתכוונה לצאת מהמשרד.

"אורנה?!? סימנתי לה בידי להתקרב אלי. "לא ענית לי. הוא בא?"
שאלתי שוב בלחישה כשהמבט שלי נעוץ בו.

"לא יודעת".

"תברקי עבורי?"

"רק עכשיו סיימת להתאכזב מגברים. מה את צריכה להתחיל
באכזבה ידועה מראש?"

"תברקי? תגששי בשבילי?" המשכתי בלחישה.

"מה הבעיה?" ענתה לי ובאותה שנייה פנתה לגידי שעדיין עמד ליד
מכונת הצילום, "גידי, אתה בא לאילת, נכון?" הסמקתי. חששתי
שינחש שאני ביקשתי ממנה לשאול אותו.

הוא הרים את ראשו מהמכונה, "את שואלת או קובעת עובדה?"

"אני קובעת עובדה, זאת שלידי שואלת".

ראיתי את החיוך של גידי, ורציתי לחנוק אותה.

התפללתי שהארמה תפתח את פיה ותבלע את אורנה.

לאחר הטיסה הקצרה לאילת הגעתי למלון, מיהרתי לפרוק את
המזוודה שלי ולרדת ללובי, שהיה מלא בעובדי החברה שטרם
קיבלו את חדריהם. ראיתי את אבי וניגשתי אליו.

"איך זה לעבוד עם גידי?" שאל.

"לא כמו אתך. הוא פחות חברותי, אבל בן אדם נחמד".
"כן, שמעתי. הנה הוא, בואי". אבי משך אותי אחריו לעברו של
גיד. "זאת הבת שלך?" שאל. גידי הביט בבתו והנהן.
"ילדה יפה", החמיא אבי.
"מה שלומך?" פנה אלי גידי.
"בסדר", עניתי כשאני מרוכזת בפניה של בתו. "איך קוראים לך?"
"מאי ליו" ענתה בביטחון. "הסיכה שלך יפה", אמרה והצביעה על
השיער שלי.
"רוצה אותה?" שאלתי.
היא שתקה במבוכה, ואחר הביטה באביה. לא נתתי לו הזדמנות
להגיב, הורדתי את הסיכה והשיער שלי התפזר על פניי. הגשתי לה
אותה ושאלתי: "את רוצה שאאסוף לך את השיער עם הסיכה?"
היא שוב הביטה באביה והוא הניד בראשו לשלילה.
"השיער הפזור מסתיר את הצלקת", הסבירה לי והביכה אותי.
ניסיתי להתגבר על המבוכה ואמרתי בטבעיות, "אבל ככה לא
רואים לך את העיניים, רוצה שננסה?"
מאי הביטה שוב באביה, ואני הרגשתי כאילו הוא שולח קרן רנטגן
לגופי וחוצה אותו לשניים, אך היה מאוחר מדי לסגת. אספתי לה
את השיער.
"הנה, את נראית עכשיו ממש יפה. השיער לא מסתיר לך את
העיניים וכמעט שלא רואים את הצלקת".
היא חייכה. "אבל עכשיו השיער שלך מסתיר לך את העיניים",
אמרה כשהיא צוחקת קלות.
הסטתי את שיערי הצידה, "אני אסתרר".

מישהו ניגש לגידי, והוא התנצל בפנינו והלך אתו לעבר הבר
כשהוא אווזו בידה של בתו. שמת לי לב שהוא לא עזב את ידה במשך

כל זמן שהותם בלובי.

בארוחת הערב ישבתי ליד אורנה ובעלה. מאי הביטה בי ואני נופפתי לה לשלום. לאחר מכן לקחתי את הצלחת וניגשתי למזנון רק כדי לעצור לרגע ליד שולחנו של גידי. "מה שלומך?" שאלתי את מאי.

"אבא שלי לא יודע איך לסדר לי את הסיכה. השארתי אותה בחדר".

"אני אלמד אותו".

מאי צחקה כשהיא מביטה לעברו של אביה, והוא חייך אליה.

בהמשך הערב ישבתי לצידה של אורנה בלובי וצפיתי בהצגה של צוות הבידור. הבטתי בגידי בסתר, ולפחות פעם אחת הבחנתי במבטו נעוץ בי. הרגשתי תחושת חמימות בשיפולי בטני, כמו שמש באמצע החורף.

בבוקר עמדתי מול המראה ומרדתי את בגדי הים אותם הבאתי אתי. הביקיני הכי החמיאי לי ורציתי שגידי יתרשם מהגוף שלי, אבל לא מצאתי לנכון ללבוש ביקיני ליד כל העובדים. לבשתי את בגד הים השלם וירדתי למטה. חיפשתי את גידי בעיניי, וראיתי אותו יושב עם מאי בצד השני. הלכתי לעברם. הייתי כל-כך מרוכזת בגידי, שלא הבחנתי באורנה עד ששמעתי אותה קוראת בשמי. "רגע, אני רק אלך להגיד שלום לבת של גידי ואחזור אלייך", התנצלתי בפניה.

היא פרצה בצחוק, "לי את לא צריכה לספר סיפורים. חכי, אני אבוא איתך כדי שלא תהיי שקופה".

זכרתי את המבט שלו בערב הקודם. "לא, זה בסדר, את לא צריכה לבוא אתי, אני רוצה להיות שקופה", קרצתי לאורנה והלכתי

לעברו.

"איך הארטיק?" שאלתי את מאי. הקול שלי גרם לגידי להביט בי והוא חייך חיוך גדול, אחר בחן אותי מכף רגל ועד ראש וגרם ללב שלי לנתר בהתרגשות.

"הבאתי את הסיכה, את יכולה לשים לי אותה?" ביקשה מאי. "בטח", עניתי והתיישבתי בקצה מיטת השיזוף עליה שכב גידי. "הנה, זה ממש פשוט", אמרתי.

"אבא, ראית איך מסדרים?" פנתה מאי לגידי. "כן, מתוקה", ענה לה גידי כשהוא שולח לעברי מבט חטוף. כשסיימתי את מלאכת סידור הסיכה בשערותיה של מאי, קמתי בחוסר רצון, "לא אפריע לכם, אני הולכת".

קיוויתי לשמוע שאני לא מפריעה אבל שניהם שתקו. התיישבתי ליד אורנה. "אני מאוהבת", שחררתי בקול אוויר מראוטיי.

"את לא צריכה להגיד, את שקופה כמו זכוכית. תאמיני לי שהוא יודע".

"הוא צריך לדעת".

"אבל אני חוששת שתתאכזבי".

רציתי לספר לה על המבטים שלו, אך נזכרתי בסיפורים של נועה על המבטים של הבחור שלה, סיפורים שנשמעו לי מופרכים, ולכן העדפתי לשמור את הריגושים שלי לעצמי.

בחורה תמירה בשיער קצר ומעוצב ניגשה לגידי והוא החזיק את פניה בידיו ונשק לה על לחיה, לאחר מכן היא נשקה למאי. הרגשתי את הבטן שלי מתכווצת מקנאה. הם שוחחו במשך כשעה ולאחר מכן הלכו לעבר הלובי.

"מאוכזבת?" שאלה אורנה.

"הוא נישק אותה על הלחי, זה לא משהו רציני".

"מה רצית, שינשק אותה נשיקה רומנטית באמצע היום כשכל העובדים מביטים בו?"

"יש משהו במה שאת אומרת", אמרתי וקמתי ממקומי.

"לאן את הולכת?" שאלה אורנה.

"לברוק את העניין".

"חכי, אני אבוא איתך. אני לא רוצה לפספס קטעים בהם את מביכה את עצמך".

נכנסתי ללובי ופתאום שמעתי קול חבטה חזק. ראיתי את אורנה בדיוק נתקלת בוויטרינה הנקייה למשעי בכל כובר משקלה ונוחתת ארצה כמו שק גדול של תפוחי אדמה.

"אם כבר דיברת על מצבים מביכים, נראה לי שבזה הרגע הייתה לך אחלה מבוכה", התלוצצתי כהרגלי, אבל פתאום הבנתי שאורנה קיבלה מכה רצינית וניסיתי לעזור לה לקום. "רגע, אני לא יכולה לקום, יש לי סחרחורת". אורנה נותרה לשבת על הרצפה כשהיא נשענת על הוויטרינה.

למרות שבאמת ובתמים דאגתי לה, הרגע שבו היא התנגשה בזוכית המשיך לרצד מול עיניי ולא הצלחתי לעצור את פרצי הצחוק שתקפו אותי.

"את מכשפה", הגיבה. "יש לך מזל שכבר לא מעלים מכשפות על המוקד".

"מצטערת. אני משתדלת, אבל אני לא מצליחה להפסיק לצחוק".

התיישבתי לצידה עד שתתאושש, כשאני חושבת איפה לעזאזל נמצא עכשיו גירי ומי הבחורה שהייתה אתו...

במהלך כל סוף השבוע לא ראיתי את גירי בחדר האוכל, בכריכה או בלובי, למרות שסרקתי כמה פעמים את האזור כולו בחיפוש אחריו. שיערתי שהוא עסוק בבילוי עם אותה בחורה שפגש בכריכה. הייתי

מאוכזבת וחשבתני לעצמי שהמבטים שפירשתי כמשיכה אלי, היו תוצר של ראשי המסוחרר ממנו ולא שיקפו את המציאות. החלטתי להוריד שקיפות.

במוצאי שבת, כשהמתנתי לטיסה חזרה לשרה רוב, ראיתי את גידי מגיע עם מאי לשרה התעופה. שמחתי שהבחורה לא איתם ובאותה נשימה נזכרתי שהחלטתי להוריד שקיפות ולא ניגשתי אליהם, אך גידי הבחין בי והתקרב אלי.

"את חוזרת בטיסה של תשע?" שאל.

"גם אתה?"

הוא הנהן.

"רוצה להצטרף אלינו למשקה?" שאל אותי.

קמתי ממקומי, "כן, אולי נספיק לשתות קפה".

"אתמול התקשרנו אלייך לחדר, רציתי שתסדרי לי את הסיכה, אבא שלי לא הצליח".

"מתי התקשרתם?" הופתעתי, והצטערתי שבזמן שהלכתי לחפש אותו בלובי הפסדתי ביקור אצלו בחדר.

"אחר הצהריים".

"הייתי בים", שיקרתי כדי שיחשוב שעשיתי דברים נוספים מלבד לבלוש אחריו.

"אז נהנית באילת?" שאלתי את מאי, בתקווה לחלץ ממנה מידע על הבחורה.

"כן", ענתה קצרות וחששתי לנבור יותר מדי.

במטוס שמחתי שהיה כיסא פנוי במעבר לידו. עברתי לשבת שם ולא הפסקנו לדבר עד הנחיתה.

"לילה טוב", אמרה לי מאי כשעליתי למונית.

"לילה טוב, חמודה", אמרתי לה אחרי שנתתי בגידי מבט מלא משמעות, מקווה שהוא אכן יבין את המשמעות...

* * *

עבר זמן רב מאז שנועה התקשרה אלי. שיערתי שהיא די עסוקה עם הבית ועם המאהב, והחלטתי לקחת יוזמה ולהתקשר אליה. היא ענתה לי מתוך שינה.

"השעה שתים-עשרה בצהריים אצלך, לא?" שאלתי.

"כן, אבל אני מתמרנת בין שני גברים. את יודעת כמה כוח זה דורש? חכי, אני שוטפת פנים, מתאפרת ומספרת לך את החדשות. יש הרבה. חכי על הקו, אל תנתקי". אחרי חמש דקות של המתנה ניתקתי את השיחה. לא הבנתי למה היא צריכה להתאפר כדי לדבר אתי בטלפון. לקח לה עשר דקות לחזור אלי. "התאפרתי קצת, אני צריכה למחוק מעלי שבע שנים".

"אבל מה זה שווה אם את יפה אבל בחרת במישהו שלא מעריך זאת?"

"דווקא כן. את יודעת כמה התפתחויות היו מאז שדיברתי איתך? את זוכרת שלפני חודש סיפרתי לך שהוא שאל אם אני רוצה עזרה? בינתיים לקחתי אותו כמאמן אישי שלי. אמרתי לו שאני רוצה לחזק בעיקר את אזורי החזה והישבן. הוא הבין את זה אחרת ממה שהתכוונתי, אבל יהיה בסדר".

"נו?"

"מה נו, לקחתי אותו לאמן אותי, הוא המאמן האישי שלי".

"את לא רצינית. את מתכוונת בזה שאת באמת הולכת להפוך אותו למאהב שלך?"

שמעתי אותה מגרגרת בתענוג. "יש לי היום אימון אתו. אני כל-כך מתרגשת, קבעתי שלושה שבוע. אני כל יום במכון. בגלל זה אין לי זמן להתקשר אלייך. את יודעת איך התרגשתי לפני האימון

הראשון? ממש כמו ילדה חסרת ניסיון. אחרי דקה נוצרה בינינו כימיה. הוא סיפר לי על החתולים שלו, וזו נראתה לי השיחה הכי מעניינת שהייתה לי בחיים. עומה, כשהוא אתי, לא מוציא מהפה יותר ממשפט אחד, וזה לא סגר את הפה שעה שלמה. כמה נהנית!"

"נהנית משיחה על חתולים? מה כבר אפשר לדבר כל-כך הרבה על חתולים?"

"הוא סיפר לי שאימץ שני חתולים ושהוא מאוד אוהב אותם. סיפר לי שכשהם היו קטנים הם אהבו להתכרבל עליו, ואני חשבתי שהייתי מוכנה להתכרבל אתו ועם החתולים."

הייתי מופתעת. נועה מוכנה לישון עם חתולים? הרי עד לפני שנה היה לי חתול שהלך לעולמו בשיבה טובה ונועה מעולם לא אהבה אותו, יותר מכך – היא שנאה אותו.

"נועה, את מדברת אתי ולא אתו... את לא אוהבת חתולים!"

"נכון, אבל זה המסלול ללב שלו, את יודעת. הוא מספר לי על החתולים ואני עושה את עצמי מאוד מתעניינת. הקשבתי לו ושיחקתי אותה כדי שיחשוב שאני ממש נהנית לשמוע עליהם, ואז, לא תאמיני מה קרה! הוא ראה שכל-כך התלהבתי והציע להשיג לי חתול מצער בעלי חיים, חתול שאספו מהרחוב! השם ישמור! מילא חתול מחנות לחיות בקניון בוורלי, אבל מהרחוב?"

"טוב, אפילו אהבה גדולה לא תצליח להפיל אותך ולגרום לך לאמץ חתול רחוב."

"את טועה, אני מתכוונת לאמץ חתול".

"למה לך?"

"זו תהיה הזדמנות ראשונה לפגוש אותו מחוץ למכון. הוא הציע לבוא אתי כדי לבחור חתול, ואני רק חשבתי על פגישה אתו תחת כיפת השמים".

"את מטורפת", אמרתי.

"לא, תחשבי על זה - אחרי שנלך ביחד ואקח חתול, אתקשר אליו בלי סוף כדי לשאול אותו איך לטפל בו, וככה הקשר בינינו יתהדרק".

"מה עם עומר?"

"מה את מכניסה את עומר באמצע שיחה על המאהב? ביום ההולדת שלו קניתי לו חתול פרסי".

"למי? לעומר?"

"את ממש, אבל ממש לא מאופסת".

"למאמץ? למה עשית את זה? אמרת שיש לו כבר שני חתולים?"

"רציתי שיאהב אותי, אחרי הכל אני גם נשואה, גם אמא לילדים וגם מבוגרת. לפחות אני יכולה לקנות לו חתול יקר".

"איך הוא הגיב?"

"הוא היה קצת קריה. אני חושבת שלא נוח לו עם זה".

"עם זה שאת מבוגרת ממנו, נשואה ומחזרת אחריו, או עם זה שקנית לו מתנה?"

"נו, די, מה זה משנה? אולי לגדל שלושה חתולים זה כבר לו מדי.

תגיד, מה עם גלית, שמעת ממנה?"

"אולי תעברי לסקיפ ונדבר שלושתנו?"

"לא. תספרי לי בקצרה".

"או. קיי. היא ורועי יתחתנו, היא תשלם על הכל והוא יעשה לה ילד".

"אז התפקיד שלו יהיה לשכב איתה עד שיהיה לה ילד?" נועה התגלגלה מצחוק. "מה היא בכלל צריכה ילדים? אני לא מבינה אותה", הוסיפה.

"מה את לא מבינה? לך יש ילדים, את זו שצריכה להבין".

"את יודעת איזו השקעה זה דורש? אני אומרת לך, זה נחמד כשהם בבטן, אבל כשהם יוצאים הם מוציאים אותך מדעתך. תאמיני לי,

עדיף לה לאמץ חתול. לפחות חתול אפשר להחזיר לצער בעלי חיים, או לזרוק לפח". היא שוב התגלגלה מצחוק.

"את הסרת תקנה".

"מה איתך? ואל תגידי לי 'כלום'".

"יש משהו".

"את רצינית? חכי, אני אלך להכין קפה ואחזור אלייך".

הלכתי גם אני להכין קפה.

"זה מישהו מהמשרד", אמרתי לה.

"לעבוד ביחד זה לא טוב".

"אני יודעת. אני חושבת שאני מאוהבת בו. זה הבחור שלקח לי את המשרה".

"טוב, נו, זה לא חדש שאת מזוכיסטית".

"הוא גבר מבריק, חכם, נראה טוב, הכל!".

"הוא מעוניין בכך או שזה חד-סטרי?".

"אני חושבת שגם אצלו מתפתח משהו".

"רגע, זה לא אותו אחד שסיפרת לי עליו שהייתה לו תאונה באילת ויש לו ילדה?".

"כן, זה הוא", עניתי בהתלהבות.

"תגידי, אין בישראל רווקים? ואת עוד צחקת על גלית על זה שהיא יוצאת עם גרוש פלוס?".

"נכון, טעיתי".

"עכשו את טועה, לא קודם".

"את לא מתארת לעצמך באיזה כיף אני הולכת לעבודה".

"אני חושבת שחבל לנו על הריבור בנושא. תרדי מזה כמה שיותר מהר. את לא צריכה לגדל ילדים של אחרים. אם את רוצה ילדים, קחי את שלי".

"יש לו ילדה חמודה".

"כולן חמודות עד שצריך לחיות איתן. גלית מקבלת אותן פעמיים בחודש, את תצטרכי לגור איתה. את מטורפת".
הרגשתי איך הלב שלי מתמלא בהתרגשות למחשבה שאני וגידי נגור ביחד.
הנייד של נועה צלצל. "זה הוא", אמרה וניתקה את השיחה.

התקשרתי לגלית.

"היי, שרית", אמרה קצרות.

"הכל בסדר?"

"ככה, ככה. מה את רוצה לשמוע קודם, את החדשות הטובות או הרעות?"

"מעדיפה לסיים עם הטובות".

"או, קיי, אז נתחיל ברעות. בתקופה האחרונה יש לי הרבה ויכוחים עם רועי בקשר לבנות שלו".

"למה? מה קרה? חשבתי שאתן מסתדרות".

"מרגע שהחלטנו להתחתן, הן לא רוצות להיות אתי בקשר. הן לא מוכנות לבוא אלי יותר".

"מה הקשר? לא הבנתי".

"את שואלת אותי? אין לי מושג".

"מה רועי אומר על זה?"

"הוא אומר שאני צריכה להכין אותן, שקשה להן לקבל את זה שאבא שלהן לא יחזור לאמא שלהן, ושיהיו לו עוד ילדים מאישה אחרת".

"יש משהו במה שהוא אומר, לא? ובכל מקרה הוא לא מבטל את החתונה בגללן. בסופו של דבר הבנות שלו ישלימו עם המציאות, אי-אפשר להיות ברוגז לנצח".

"אבל את צריכה לראות איך הוא מסתובב בבית, הוא כל הזמן מדבר עליהן ועל זה שהן סובלות בגלל החתונה. אנחנו הולכים להתחתן והוא נראה כאילו חרב עליו עולמו. אוי, כמה שהבנות שלו רעות. איך הן מקלקלות לי את האושר. הוא אומר שהן לא אשמות, שזאת אמא שלהן שמלמדת אותן להתנהג ככה כדי לטרפד לנו את החתונה. אני לא מבינה את זה – הרי היא לא רצתה אותן, אז מה הבעיה שלה?"

"בסדר, היא לא חשבה שהוא ימהר להתחתן. אל תשכחי שאת מכירה אותו רק כמה חודשים, וקשה לכל המעורבים לעכל את זה. אפילו לי. הן כנראה מפחדות שאחרי החתונה יבואו הילדים והוא יאהב אותן פחות. ובטח גם הגרושה שלו מפחדת שהבנות שלה יקבלו ממנו פחות תשומת לב".

"אבל מה הן חשבו, שהוא לא ימצא מישהי? שהוא יפסיק לחיות? ואם הוא לא היה מוצא אותי, הוא היה מוצא מישהי אחרת, לא? והוא מתנהג כאילו שאין לו זכות להתחתן שוב ולהקים משפחה חדשה. לפני שבועיים הוא העז להגיד לי, שנחכה עם הילד, כדי שלא נפיל עליהם גם חתונה וגם היריון. אין לך מושג איך התעצבנתי. מה הוא חושב, שאני אתן לילדות ולגרושה שלו להכתיב לי את החיים ולהחליט עבורי מתי לעשות ילד? ואם הגרושה שלו רוצה לשחק את משחק הילדים, אז גם אני יודעת לעשות ילדים".

"את צודקת", אמרתי.

"אז תגידי מזל טוב..."

"על מה? אל תגידי לי שאת בהיריון?"

"למה לא? אלה החדשות הטובות", צחקה גלית.

התיישבתי על הכיסא המומה. "מזל טוב, באמת מזל טוב".

"אני פשוט משחקת באותם הקלפים – ילדים".

"הוא יודע?"

”עדיין לא. אבל זה לא שרימיתי אותנו, תירגעני, הוא ידע מההתחלה שאני רוצה חתונה וילד ושאינ לי כוונה להמתין עם זה.”
”כן, אבל הוא לא ידע שאת נוסעת במהירות האור.”

* * *

נהגתי לעבודה כשאני שקועה במחשבות על גידי ונעצרתי בכיכר יפה ולא מוכרת. ‘לעזאזל’, חשבתי לעצמי, ‘טעיתי בדרך’. הבטתי סביב כדי לאתר את המיקום שלי. המכוניות מאחורי דחקו בי להמשיך בדרכי, ועשיתי שתי הקפות סרק סביב הכיכר. ראיתי את עצי התמר הכל-כך מוכרים לי. אלה שאני מביטה בהם מדי יום ומדמיינת אותם לשיער של פנקיסט. עכשיו הייתי מבלבלת יותר – האם אני בדרך הנכונה או לא? הרי במשך שלוש שנים הייתה פה כיכר בהתהוותה, עד שחשבתי שזו בדיוק האטרקציה. ופתאום, בלילה אחד יש כיכר גמורה ומרשימה, אשר במרכזה הונחה עבודת יצירה מפוסלת מברזל של גבר ואישה מנגנים בנבל וסקסופון. לא הבנתי איך שלוש שנים לא הצליחו לסיים את בניית הכיכר, אבל בלילה אחד לא רק שסיימו לבנות אותה, אפילו הספיקו להביא את הפילהרמונית.

אחרי שחזרתי לפוקוס והבנתי שלא טעיתי בדרך, הרשתי לעצמי לחזור למחשבות הרומנטיות שלי.

התקשרתי לנועה כדי לשתף אותה ברגשותיי.
”שריתוש”, ענתה לי נועה, ”אני לא יכולה לדבר איתך עכשיו, אני אתו.”

’ברור’, חשבתי לעצמי.

”אתקשר אלייך מאוחר יותר. אני לוקחת אותו עכשיו לחברים טובים שלי, אני רוצה שהוא יאמן אותם. אז ביי בינתיים.”

ואכן, אחרי שעתיים נועה חזרה אלי. ”איזה יום נפלא היה לי. הוא ממש העריך את זה שהבאתי לו לקוחות לאימון פרטי. הוא החזיק

לי את ה'יד, הרבה זמן, אם את מבינה אותי...".
 "הוא החזיק לך את היד לאות תודה, זה לא אומר שהוא מאוהב בך
 או רוצה לנהל איתך רומן".
 "לידיעתך, צריך הרבה אומץ כדי להחזיק לאישה נשואה את היד,
 וחוק מזה, הוא גם ליטף אותה והסתכל לי בעיניים. הוא כל-כך
 יפה, רציני לקחת אותו לאיזה בית מלון ולגמור עם כל ההיסוסים
 שלי לגבי רוצה או לא רוצה, אבל...".
 "אל תעשי את זה", נכנסתי לדבריה.
 "את צריכה לדעת שיש מקרים בהם אישה צריכה לנקוט יוזמה,
 אחרת המשיכה של הגבר תיעלם".
 "היא לא תיעלם, כי היא לא קיימת. הוא לא נמשך אלייך, וטוב
 שכך".
 "תשמעי, את צריכה להתגייס למשמרות הצניעות, או המוסר, או
 איך שקוראים לזה בבני ברק. בכל מקרה, את טועה בגדול, מסתבר
 שהוא כן נמשך אלי. כשהחזרתי אותו למכון הכושר, עצרתי כדי
 שירד מהרכב, אבל הוא לא מיהר לרדת. הוא הסתכל עלי, הסתכלתי
 עליו בחזרה בעיניים, הוא התקרב אלי ונישק אותי".
 שתקתי הייתי המומה.
 "הוא נישק אותי! את שומעת", צעקה לתוך האוזן שלי. "את
 מאמינה? הוא סוף סוף עשה את הצעד הראשון. הוא נישק אותי. אני
 ממש מרחפת!"
 "לא נכון!" הודעזעתי.
 "נכון וחצי".
 "שפתיים או לחי?" שאלתי בזמן שהנחתי את התיק על המתלה
 במשרד, והתיישבתי כדי שהסיפור של נועה לא יפיל אותי
 מהרגליים.
 "איזה לחי בראש שלך, מה, הוא אבא שלי? על השפתיים, ברור".

הרגשתי מחנק ופלטתי קללה בדיוק כשגירי נעמד בפתח הדלת. הייתי נבוכה, אבל בשום אופן לא התכוונתי להתנצל. הוא התיישב מולי. הייתי מרוצה מכך שלאחרונה הוא התחיל להגיע אלי למשרד, במקום להתקשר ולבקש ממני להגיע אליו. רציתי להמשיך בשיחה עם נועה, כדי לתת לו להמתין כמה דקות, כמו שהוא עושה, אבל עם נועה השיחה לא הייתה בדיוק שיחה עסקית, לכן נפרדתי ממנה וסגרתי את הטלפון.

"מה קורה השנה עם התערוכה בגרמניה, את נוסעת?" שאל. מדי שנה אני נוסעת עם אבי לתערוכת מחשבים ואלקטרוניקה בהאנובה, גרמניה, כדי להתעדכן בחידושים הטכנולוגיים בתחום. אבל ידעתי שהשנה אבי לא מתכוון להצטרף לתערוכה ועם תמיה, נער הטיפוחים של גירי, לא התחשק לי להיות שם.

בחרתי לענות תשובה שמשתמעת לשתי פנים: "הייתי מאוד רוצה לבקר בתערוכה, אבל אבי אמר לי שהשנה הוא לא נוסע, כך שאני צריכה לחשוב אם אני רוצה לנסוע לבר".

גירי לא ממש התייחס לאמירה שלי, ואמר, "האמת שהתערוכה הזו מאוד מעניינת אותי, אבל אני צריך לברוק איך זה מסתדר לי". הלב שלי עלה על גדותיו, ואז אמר, "אני לא רוצה לעזוב את מאי לבר".

"למה לבר, בשביל מה יש סבתות?" ניסיתי להישמע חביבה וחפה מכל אינטרס אישי.

"נראה".

התאכזבתי שהוא לא החלטי בעניין, ופסקתי חר-משמעית בקול שנשמע מאשים ותובעני: "אני לא נוסעת לבר!" דבריי גרמו לו להביט בי בתמיהה. מיהרתי להגן על השקיפות שלי, "שלא תבין אותי לא נכון, מצדי גם אורנה יכולה לבוא אתי, אבל לבר? אם זה היה תלוי בי, הייתי מעדיפה להישאר פה".

יומיים לאחר השיחה שלי עם גידי המתין לי על השולחן במשרדי כרטיס טיסה בודד, כמוני. "תגידי, גם לגידי יש כרטיס?" שאלתי את אורנה. אך אורנה הפנתה לי את הגב, רומזת שחבל לי על המאמץ. "מה קורה פה?" רטנתי כלפיה, "אף אחד לא מתייחס למה שאני אומרת! אני מסבירה לגידי שאני לא נוסעת לתערוכה לכו, והוא בכל זאת מזמין עבורי כרטיס בודד. אני שואלת אותך שאלה ואת מפנה לי את הגב. אני כבר לא יודעת אם אני קיימת או שאני הולוגרמה..."

"עד כמה שידוע לי, לא", ענתה לי אורנה כשגבה עדיין מופנה אלי.

"אני לא הולוגרמה, או שגידי לא טס אתי?"

"את תוכלי להיות עם גידי רק כשתהפכי להולוגרמה".

"תשובה מצחיקה ועצובה באותה המידה", אמרתי לה כשאני מביטה בכרטיס הטיסה באכזבה. "לעזאזל, אורנה, לא בא לי לטוס לתערוכה ולהיות רחוקה מגידי".

אורנה חייכה ונדה בראשה כשחיוך לבבי על פניה, "את כל-כך מטעה, את נראית עדינה ומרוחקת אבל בפנים את גועשת".

צלצול השעון באמצע הלילה הזכיר לי שהגיע הזמן להתכונן לטיסה לתערוכה בגרמניה, אליה אני נוסעת לכו. הבטתי בשעון המעורר - מחוג השניות חג לו במרכז במעגלי ריקוד ההורה ללא לאות, כשסביבו עיטורי פרחים מנחושת - ארבע ושנייה, ארבע ושתי שניות, שלוש... חלפה לה דקה, חלפו שתי דקות, חמש, רציתי להמשיך לישון...

שוב שמעתי את צלצול השעון, ורק כשהייתי לגמרי ערה הבנתי שהטלפון מצלצל ולא השעון. קפצתי מהמיטה בחרדה כשגיליתי

שהמשכתי לישון. הרמתי את השפופרת אך השיחה נותקה. הבטתי במזוודה וחשבתי עד כמה תכולת המזוודה משקפת את חיי המשעממים: ג'נסים וטרנינגים, שום דבר מלהיב.

נכנסתי למטבח והכנתי לעצמי כוס קפה.

הטלפון צלצל שוב. עניתי ולבי החסיר פעימה למשמע קולו של גידי. באותה נשימה חשבתי לעצמי שאני חייבת לעבוד על עצמי חזק ולרדת מהאהבה שלי אליו, למחוק אותו מהראש שלי ולמצוא אהבה שבה יש לי צ'אנס. הסברתי לעצמי שהוא לא נמשך אלי, אחרת היה קופץ על ההודמנות לבלות אתי בתערוכה.

"איך את מגיעה לשרה התעופה?" שאל גידי.

"ברגל", עניתי מתוך מרירות.

"למה ברגל?"

"כי ייקח לי יומיים להגיע לשרה והמטוס ימריא בלעדיי".

"אז כדאי שאני אבוא לאסוף אותך, כדי שלא תאחרי לטיסה".

מה??? אמצע הלילה והוא מתקשר אלי רק כדי לברר איך אני מגיעה לשרה?

לקחתי לגימה מהקפה כדי להיות בטוחה שאני ערה ולא חולמת, וגידי המשיך, "אני מצטרף אלייך לטיסה".

ההפתעה גרמה לי להקדים קנה לוושט, וכשאני משתעלת שמעתי אותו שואל ברקע אם אני בסדר. אחרי כמה שניות הצלחתי לענות: "כמעט נחנקתי מהקפה".

"ומה קרה? ניסיון ההתאבדות לא הצליח? בפעם הבאה תנסי משהו אחר. עכשיו רציני, את מרגישה טוב?"

"מתאוששת", עניתי בקושי.

קבענו שתוך חצי שעה יגיע לאסוף אותי וסיימתי את השיחה בחיך רחב. במהירות הוצאתי מהמזוודה את הטרנינגים ובמקומם רחסתי פנימה כמה בגדים אלגנטיים. סיימתי להתארגן והמתנתי נרגשת

לכואו.

התיישבתי ברכב לצדו בתחושה מתוקה של אינטימיות. מדי פעם הבטתי בצדודית שלו והרגשתי את גופי קורח מהתרגשות. נזכרתי שאורנה אמרה שאוכל להיות עם גידי רק כשאהיה הולוגרמה, ופחדתי שעוד רגע אמס בחום גופי ואכן אהפוך לאחת כזו. ניסיתי להירגע ולהתרכז בשיר שהתנגן ברדיו.

"הכל בסדר?" שאל.

"אם אתה רואה אותי, אז כנראה שהכל בסדר."

"מה?" שאל מבלי להבין את ההומור שלי.

"מי שר את השיר הזה?" שאלתי.

"פול סימון", ענה.

הנהנתי.

"את רוצה שאחליף?"

"לא, דווקא שיר שמח."

"קודשרום."

"מה?" לא הבנתי את הצליל ההינדי.

"השם של השיר."

"כן, בטח", עניתי כמבינה עניין. "איפה נמצאת מאי?" עברתי נושא.

הוא הביט בי כאילו הופתע מהשאלה. לקח לו זמן לענות, "אצל אמא שלי."

"קשה לך לעזוב אותה?" ניסיתי לפתח שיחה אישית.

הוא לא זיכה אותי במענה, אלא עבר לשוחח על ענייני המשרד המשעממים בדרך כלל, שנראו לי עתה ממש מרתקים.

במטוס התיישבתי לידו כששנינו חולקים את מסעד הכיסא. פעם ידו

נוגעת בשלי ופעם ידי בשלו. הוא נרדם על המושב כשפניו לכיוון המושב שלי. התבוננתי בו ולא היה לי שום ספק – אני מאוהבת באיש הזה. רציתי לנשק אותו. הוא פקח את עיניו בפתאומיות ואני הסבתי מבטי מהר, חוששת שיבחין בפנטזיות שלי.

'לאט', הרגעתי את עצמי, 'הכל הולך יפה, קיבלת הזדמנות לקדם את המזימות שלך, בדיוק מה שרצית'. חשבתי שאם לא אצליח לעשות משהו בשלושת הימים שיהיו לנו ביחד, לא יספיקו לי גם חיים שלמים.

שמחתי לגלות שנחתנו למזג אוויר אביבי בימים חורפיים. העצים העירומים מעלים נראו כל-כך אקוטיים, משתלבים היטב במזג האוויר החמים וכמו רומזים לי שזו עומדת להיות הנסיעה העסקית הכי טובה שהייתה לי, טובה יותר מהחופשה הכי חלומית אותה יכולתי לדמיין. אפילו הקפלים דמויי הפרצוף הזועף שעל גזעו של העץ העבה ורב השנים שעמד שם מאז ביקרתי במקום לראשונה, נראו לי עכשיו מסבירי פנים.

לאחר שסיימנו את הסידורים בקבלה, ניגש אלינו אחד מעובדי המלון וביקש לעזור לנו להעלות את המזוודות לחדרינו. סירבתי, רציתי את המזוודה צמודה אלי על כל תכולתה. גידי, לעומתי, הניח לנער לקחת עבורו את המזוודה.

"סנוב", קראתי לו וגררתי בקלילות את המזוודה העמוסה שלי לתוך המעלית.

"קמצנית", החזיר לי, "לא יקרה לך כלום אם תפרגני לו כמה מטבעות".

כשהמעלית הגיעה לקומה, הושיט גידי את ידו למזוודה שלי כדי לעזור לי לסחוב אותה לחדר. סירבתי, כמובן. תיארתי לעצמי שהוא יעיר משהו לגבי המשקל שלה וחששתי שהתגובה שלי תסגיר את

התוכניות שלי לגביו.

התכוונתי אומנם "להסגיר את עצמי" בשלושת הימים שיהיו לי אתו, אבל – כל דבר בשעתו, סיכמתי ביני לבין עצמי.

החרדים שלנו היו סמוכים. בזמן שפתחתי את דלת החדר שלי הוא אמר, "ניפגש מחר בארוחת הבוקר ומשם ניסע לתערוכה". רצייתי לצעוק לו – 'סליחה, על מה אתה מדבר, לעזאזל? למה אתה מדבר אתי על מחר, כשכל היום עוד לפנינו?' אבל לא היה לי אומץ.

בצהריים ניסיתי לנוח בחדרי, כשכל מחשבותיי סובבות סביב גידי. בסופו של דבר נרדמתי וקמתי בשש. חשבתי לנקוט יוזמה ברוח הפמיניסטיות ולהציע לו לאכול ביחד ארוחת ערב באיזה מקום רומנטי. ביני לבין עצמי בחנתי אם הצעה כזו ממני תישמע תמימה ותתפרש כהזמנה של ידידה מהעבודה, או שאחשוף את עצמי ואת כוונותיי מעבר למה שהאגו שלי יכול לשאת. מצד שני, הבנתי שמתוקף סמכותו כבוס שלי, גידי לא יכול להציע לי לצאת אתו לארוחת ערב. חוקי המוסר הנוקשים מעלים את האפשרות שהוא עלול למצוא את עצמו מואשם בהטרדתה של עובדת שהינה תחת סמכותו.

לא שהייתי מתנגדת להיות מתחתיו, או להיות מוטרדת על ידיו... אפילו ייחלתי למשהו כזה, אבל את זה גידי לא ידע. בשבע בערב עדיין התייסרתי בשאלה האם להציע לו לצאת יחד לארוחת ערב או לא. גם בשמונה נותרתי באותו מצב. ידעתי שרק אדם אחד יכול לדחוף אותי למעשה נואש.

התקשרתי לנועה. "טוב שאת מתקשרת, יש לי הרבה מה לספר לך. את לא יודעת, אני בעננים. בחיים לא נגעו בי בכזה רוך".

"שכבת אתו?"

היא נאנחה בתענוג, "הסקס הכי טוב שהיה לי בחיים. זה הולך לכיוונים שלא חשבתי עליהם".

"איזה כיוונים?"

"אם תצחקי אני אהרוג אותך". כשלא עניתי היא המשיכה, "אני כבר רוצה אותו מעבר לסתם זיון".

עכשיו כבר לא הייתי בטוחה שנועה חסרת האחריות יכולה לתת לי עצות נכונות בנושא גידי. למעשה כבר ידעתי את התשובה שלה. שמעתי יללה של חתול. "מה זה?" שאלתי.

"מה?"

"שמעתי קול של חתול".

"שמעת קול של חתול, אז סימן שיש כאן חתול, זה לא שאני התחלתי לילל".

"יש לך חתול?"

"כן, יש לי חתול", צחקה.

"מה? באמת הלכת לקנות חתול בגללו? חשבתי שאת צוחקת".

"האמת שזו סתם חיה עלובה. הייתי מוסרת אותו בחזרה לצער בעלי חיים, אבל ככה יש לנו נושא לשיחה. בקיצור, כמו שכבר אמרתי לך, זו רק אסטרטגיה לקידום היחסים בינינו. אבל אל תדאגי לי, החתול נמצא אצל המטפלת המקסיקנית של הילדים שלי. היא גרה בביתן בגינה שלי. תאמיני לי, אני לא סתם גרה בעיר הסרטים, אם היית רואה איך הצלחת לשכנע אותו שאני אוהבת חתולים, היית שולחת אותי ללמוד אצל לי שטרסברג, או בעצם ללמד שם".

"רגע, אני עדיין לא מעכלת שיש לך חתול בבית".

"אז את בטח לא תאמיני שאני אפילו ישנה עם החתול. את לא יודעת כמה אהבה החתולים האלה מביאים. את מכירה את המשולש של היידר? בקיצור, אם לשני אנשים יש מושא אהבה משותף, זה

יכול לגרום להם לאהוב האחד את השני. חכם הבחור הזה, היידר, בזמנו לא הערכתי אותו נכון. אוי, לעזאזל, זה מזכיר לי שיש לי עוד כמה קורסים כדי להשלים את התואר. זה עומד לי כמו... לא חשוב. אתמול השיחות שלנו כבר גלשו למחוזות אחרים, לא חתוליים, מצאנו שיש לנו עוד כמה נושאים משותפים. אנחנו בראש אחד, את לא מבינה, אני מכירה אותו כבר שישה חודשים וזה רק הולך ונעשה טוב יותר מפעם לפעם."

"את רוצה להתגרש?"

"בואי נגיד שעכשיו זו כבר אופציה".

"עומר ימות".

"הלואי, אבל ברצינות, זה הדבר היחיד שגורם לי להירתע מהתוכנית שלי. אבל אני כבר לא אוהבת אותו, הוא עושה כל דבר בשבילי, הוא כל-כך לא מפתיע, אין לי ריגושים אתו. קשה לי אפילו לשכב אתו באותה המיטה, שלא לדבר על הסקס המאולץ שאני עושה אתו לפעמים, שממה מדברית בהשוואה לגן הקסום שבו אני נמצאת עכשיו".

הייתי המומה. חשבתי שהעניינים אצל נועה כבר יצאו מכלל שליטה, הייתי חייבת להעיר אותה לפני שתהרוס את המשפחה שלה בגלל רעיון מטופש של התאהבות חולפת.

"אני חושבת שכדאי שאבוא אלייך לחופשה של שבועיים", הודעתי לה.

"בואי, את תמיד מוזמנת. אמנם העיתוי לא כל-כך טוב, אבל שאני אסרב לחברה עם כוונות טובות?"

ברגע שהזמנתי את עצמי לביקור, נזכרתי שיהיה לי קשה להחזיק מעמד שבועיים בלי לראות את גידי. "אולי תבואי לפה?" הצעתי.

"ולעזוב את אלן לשבועיים? השתגעת, אוי, רגע, זה רעיון לגמרי לא רע. אני אגיע אתו לחתונה של גלית. אצא אתו לחופשה. אוי,

איזה כיף זה יהיה להיות אתו בחופשה".

חשבתי בייאוש שכל דבר שיוצא לי מהפה מקבל שדרוג על-ידי נועה, כך שיתאים לאורח החיים שלה.

"ומה עומר יגיד על זה?" שאלתי.

"עם אלן אני צריכה לדבר ובקשר לעומר, הוא לא יתעקש להגיע, הוא ישמח שאני לא מכריחה אותו להגיע לחתונה של גלית, ככה שזה מסתדר לי מצוין, התוכנית ממש מושלמת. אז אחרי שאדבר עם אלן על העניין, אומין לנו זוג כרטיסי טיסה לארץ".

נועה סגרה את הטלפון ואחרי דקה התקשרה חזרה, "שכחתי שאת התקשרת אלי, רצית משהו מיוחד?"

"לא. כלום". כבר לא רציתי ממנה עצות.

העפתי מבט לעבר מכשיר הטלפון לצד המיטה וחייגתי את מספר החדר של גרדי. כל-כך חששתי שהוא יסרב לי. איזו השפלה זאת תהיה אם יסרב, חשבתי לעצמי.

הוא לא ענה, והבנתי שהוא לא בחרה. התקשרתי לנייד שלו. שמעתי את הקול שלו ונלחצתי.

"כן, שרית", ענה בקול ידידותי כשמוזיקה ברקע.

פתאום נזכרתי בשיחה שלי עם אורנה. הוא איבד את אשתו באשמתו, אין שום סיכוי שהוא יסכים. אבל היה מאוחר לסגת.

"אכלת ארוחת ערב?" שאלתי בשקט.

"כן", ענה. הייתי המומה מכך שבזמן שהתלבטתי אם להזמין אותו או לא, הוא אפילו לא העלה על דעתו להזמין אותי לאכול אתו והעדיף לאכול לבד. איזה סוציופנת.

הייתי נבוכה. אילו חשבתי שהוא לא משועמם כמוני לא הייתי חושבת להתקשר אליו. "או. קיי", גמגמתי וסגרתי את הטלפון מרמיינת אותו צוחק ממני.

'טיפשה, טיפשה, טיפשה', נזפתי בעצמי, 'מה חשבת, שהוא הצטרף

לטיסה בגללך?

התקשרתי לנועה וסיפרתי לה על מה שקרה.

"לא נורא. את מכירה את המשפט של צ'רצ'יל – 'להצליח פירושו לעבור מכישלון לכישלון מבלי לאבד את ההתלהבות'? תנסי שוב מחר".

צחקתי לרעיון שלה. לא היה שום סיכוי שאעשה את הטעות הזאת שוב.

"הי, חזרת לצחוק, ועוד אחרי סטירה כזאת שקיבלת מהאלמן שלך. מי הוא בכלל שיסרב לחברה שלי? נראה אם הוא ימצא מישהי ברמה שלך שתרצה אותו עם ילדה".

"אני מרגישה יותר טוב", אמרתי לה.

"תנסי מחר, הא?"

בבוקר כנראה שעדיין כעסתי על הסירוב המנומס של גידי, משום שלמרות שסיכמנו לאכול ביחד ארוחת בוקר וללכת לאחר מכן לתערוכה, החלטתי לרדת לאכול לבד ומוקדם, כך שלא יהיה מצב שארד לחדר האוכל ואראה אותו אוכל מבלי שהציע לי להצטרף אליו. חדר האוכל היה כמעט ריק מאדם מלבד כמה זקנים משכימי קום.

לקחתי מעט גרנולה ויוגורט וערבבתי בצלחת. הייתי כל-כך שקועה במחשבות, שנבהלתי כששמעתי את ה"בוקר טוב" שלו לידי. "התקשרתי אלייך", אמר, "וכשלא ענית חשבתי שאת ישנה. דפקתי על הדלת שלך די חזק. הייתי בטוח שלא הצלחת להתעורר, אני לא מכיר את הרגלי השינה שלך. לא רציתי לאחר לתערוכה".

חייכתי בנימוס והמשכתי לערבב את הגרנולה עם היוגורט. הוא ניגש למזנון וחזר עם לחמנייה, מרגרינה וריבה.

"זה מה שאתה בוחר לאכול בבוקר?" שאלתי.

"בוחר? מה יש פה לבחור, אין פה שום דבר חוץ מלחם וריבה,

וגרנולה עם יוגורט", הוסיף אחרי שהעיף מבט לצלחת שלי. "אני רואה שהלכת על האופציה השנייה", צחק. למרות הבריחה המשעשעת על המזנון העלוב, לא הצלחתי להתגבר על תחושת ההשפלה מאמש, שהביאה אותי למסקנה שאם אני רוצה לשמור על כבודי, עלי להקפיד על יחסי עבודה בלבד ולהסתיר את ההתרגשות שלי מנוכחותו.

כשהגענו לתערוכה, בשל העדפות שונות התפצלנו. אותי עניינו רק תחומי האלקטרוניקה והמחשבים, ואת גידי כמעט הכל. הוא רצה לראות קצת מכל דבר. לקראת הצהריים נכנסתי למתחם המסעדות, מבנה גדול ומקורה, ואכלתי ארוחת צהריים. לאחר מכן המשכתי בסיוור שלי והתעכבתי בכמה דוכנים של חברות ישראליות. נעצרתי ליד דוכן שהיה מלא בגימיקים. זה היה משעשע בעיניי, אך בד בבד גם ראיתי בהם פוטנציאל פיתוחי אדיר. לקראת ערב הרגשתי שראיתי מספיק ליום אחד. הוצאתי את הנייד שלי מהתיק כדי להתקשר לגידי, והבחנתי בשלוש שיחות של נענו, כולן ממנו. שיערתי שלא שמעתי את הצלצולים בגלל הרעש מסביב. מיהרתי להתקשר אליו.

"איפה את? חיפשתי אותך", נשמע חסר סבלנות.

"מצטערת, לא שמעתי את הצלצול".

"סיימת?"

"כן".

"אז ניפגש ביציאה", אמר בקול חד.

נסענו בשקט למלון. נראה היה שהוא כועס עלי, דבר שגרם לי לפרץ רגשות. שאלתי את עצמי – 'באיזו זכות הוא מרשה לעצמו לכעוס עלי?' כשהגענו למלון נכנסתי לחדרי והטלתי את עצמי

על המיטה כשאני מלאה ברחמים עצמיים, מאמינה שיש לי סיבות מוצדקות להרגיש כך - הנה, ערן עזב אותי אחרי שבע שנים ולא התחרט לשנייה, בעבודה הורידו אותי בדרגה, החברות שלי עסוקות עם הגברים שלהן ורק אותי אף אחד לא רוצה. זהו, אני אמות זקנה ערירית.

כעסתי על עצמי שברגע של חולשה אפשרתי למוח הבוגדני שלי לתת שוב פקודות מוטעות. איך בכלל שכנעתי את עצמי שגירי מסתכל עלי? למה שמישהו כמוהו ירצה אותי? אחרי שייסרתני את עצמי ומיקמתי את עצמי בתחתית הירארכיית המין האנושי, פחתו הציפיות שלי מהסביבה והרגשתי קצת יותר טוב. לפחות הכרתי בעובדה שאני שייכת לזן נחות והשלמתי עם זה. עכשיו יכולתי לעצום עיניים ולישון, כשברקע המוח שלי משרר לי שיש מציאות ויש דמיון, ומציע לי להתרכז בדמיון - שם אני יכולה לעשות מניפולציות על החיים שלי ולהפוך אותם להרבה יותר טובים וסוערים.

התעוררתי בשעה שמונה וחצי וצפיתי בטלוויזיה, חושבת על כך שזה כבר לא ממש מפריע לי שגירי שוב יצא לפגישה ושכח שאני בחדרי גוועת ברעב. נכנסתי להתקלח, לאחר מכן פתחתי את הארון כדי למצוא איזה בגד נוח ללבוש. הבגדים האלגנטיים, שבהם החלפתי את הטרונינגים שלי, היו תלויים מולי, וכשהעברתי את ידי עליהם ברפרוף היה נדמה לי שהם מניעים את שרווליהם במין ריקוד בלזו מגוחך. נעלתי אותם במסיכה הפרטית שלהם ונשארתי עם חלוק הרחצה.

ניגשתי למקרר, הוצאתי משם חטיפים ושוקולד והשבעתי את רעבוני הרגשי כשאני שוכבת בתנוחה עצלה על המיטה. כשסיימתי אותם הלכתי שוב למקרר. עיניי נחו על בקבוקוני

המשקה הקטנים, וחשבתי שזה יהיה רעיון לא רע להשתמש בהם ולשכוח מעט את המציאות. הסתכלתי על עיתון הנשים שקניתי בארץ, וחשבתי שאולי בעמוד ההורוסקופ אגלה משהו שיוכל לנחם אותי. בתחזית נכתב ששיקול הדעת שלי אינו במיטבו בימים אלה, וכדאי לי לכלכל את צעדיי בתבונה. הבטתי שוב בבקבוקונים, וכשאני מגשימה את הנבואה של ההורוסקופ בעניין צלילות הדעת גמעתי בזה אחר זה את תכולת רובם. הטלפון צלצל.

"אכלת?" שאל גידי.

"כן. חוץ מלאכול את בקבוקי הוויסקי במקרה, אכלתי הכל. הייתי רעבה".

הוא צחק. "זה לא רעב, זה דיכאון. אני חושב שיש לי רעיון איך להתגבר על שני הרברים. אני מכיר מסעדה שיש בה גם בר עם מוזיקה, מסיימים לאכול והולכים לשבת על הבר. בעוד חצי שעה מתאים לך?"

קפצתי מהמיטה. "בטח!"

שרון קטן בתוכי נזף בי והעיר שלא הייתי צריכה להפגין בפני גידי כזאת התלהבות, אך הסברתי לו שבכל מה שקשור לגידי המוח שלי מתפקד באופן עצמאי ולי אין שליטה עליו. השרון לא ענה, נראה לי ששכנעתי אותו.

פתחתי שוב את המקרר וגמעתי עוד בקבוקון. לפחות יהיה לי תירוץ לחוסר השליטה שלי, עד שאצליח לחזק את הברגים הרופפים במוח.

ייבשתי במהירות את השיער, לבשתי שמלה מכופתרת בצבעים של שחור ואדום, נעלתי מגפיים שחורים והמתנתי בקוצר רוח לנקישה על הדלת.

ישבנו במסעדה ומלבר משפט סתמי של גידי שהמסעדה מיוחדת

בעיניו משום שהיא נראית לו גם מודרנית וגם כפרית, הוא שתק. אני כהרגלי בקודש עם גידי הפרתי את השתיקה בדיבורים. סיפרתי לו כל מיני סיפורים כשאני קופצת מעניין לעניין, מנסה להראות לו כמה אני שנונה, אבל נראה לי שהוכחתי בדיוק ההיפך. הוא חייך כל הערב חיוך קטן. חיוך שכבש אותי. כאילו שהוא באמת חושב שאני מעניינת, אבל בסופו של הערב הרגשתי שהייתי יותר מעצבנת ממעניינת.

"מצטערת שדיברתי כל-כך הרבה", אמרתי כשחזרנו למלון. "זה בסדר. זה עדיף על כך שאני אשתוק ואת תקשיבי לשתיקה שלי".

עמדתי ליד הדלת של החדר שלי ולא פתחתי אותה, רציתי להאריך את הזמן שלנו ביחד. השתוקקתי לקבל ממנו נשיקת פרידה.

"הספקת לראות כל מה שרצית בתערוכה?" שאלתי אותו. "כן. בהתחלה חשבתי שאראה את התערוכה ביומיים, אבל את לא היית זמינה ולכן סיימתי לראות את הכל ביום אחד".

"איך אפשר לראות כזאת תערוכה ביום אחד?" התפלאתי. "בדקתי במחשב וסימנתי לעצמי את מה שמעניין אותי, על כל השאר אני יכול לעבור באופן וירטואלי. למה, את לא סיימת?" "בוודאי שלא סיימתי, חשבתי לעצמי, 'אך היה לי משהו הרבה יותר מעניין לעשות בהאנוכר מלהתעמק בחידושי מחשבים ואלקטרוניקה...'

"האמת שגם אני מיציתי את התערוכה", מיהרתי לענות ולהציע חלופה, "אז אולי נטייל מחר ביחד, נלך לראות כמה מקומות?" הוא חייך חיוך קטן.

"זה כן או לא?" שאלתי בטון ילדותי. "נראה מחר, או. קיי?"

"זה לא יפה לתת לאישה להסתובב לברכה בארץ זרה. אתה הבוס שלי, יש לך אחריות כלפיי", אמרתי בקול מפתה.
"שתית הרבה".

שמחתי שהוא חושב שהיין מדבר מגרונני, כך אני יכולה להגיד לו כל מה שאני מרגישה. צחקתי צחוק משונה, כאילו שאני אכן מעט שתויה, או אולי באמת הייתי. "כן, מספיקות לי רק כמה לגימות כדי להשתכר".
"אני רואה".

"אז תוכל לנצל את העובדה הזאת ולנשק אותי, עד מחר אני אשכח את זה". עצמתי את עיניי מחכה לנשיקה, וכשפקחתי אותן הוא כבר לא היה לידי אלא ליד דלת חדרו.
"לילה טוב" אמר, מחייך ושובר את לבי.

נכנסתי לחדר והתארגנתי במיטה. חשבתי על הבחורה שראיתי אותו איתה באילת. 'האם זו החברה שלו?' השאלה הזו הדירה שינה מעיניי.

למחרת ראיתי את מזג האוויר הגרוע, וקיוויתי שהרבר לא יהווה מכשול לתוכניות שרקחתי לאותו היום. הקשתי על דלת חדרו של גידי, ירדנו יחד לאכול ארוחת בוקר ומיד הערתי כדי לבדוק אם עניין הטיול המשותף השתנה: "מזג האוויר לא לצרנו".
"עד גיל שלושים גרתי במונטריאול, כך שגשם לא מרתיע אותי".
רציתי להגיד לו, 'גם אותי לא, כל עוד אני איתך', אבל כמובן שאמרתי: "גם אותי לא, למרות שגדלתי בישראל".
"לאן נלך?" שאל.

"נשלב בין אמנות לתרבות", ענית.
"כלומר?"

"בחלק האמנותי נלך לגני הרנהאוזן ולמוזיאון של וילהלם בוש

מהקריקטורות, ואחר כך נתחבר קצת לתרבות של המקומיים, נשב בכיכר קריפקה ונשתה משהו”.

הוא צחק, “לשבת בכיכר קריפקה? אני בטוח שבמזג אוויר כזה לא תמצאי אף אדם תרבותי שיישב במדרחוב שבכיכר.”
“אז נשב בפנים”, אמרתי קצרות.

לשמחתי, כשיצאנו מהמלון מזג האוויר השתפר. היה אמנם קריר מעט, אך לא גשום ואפילו השמש הציצה מדי פעם מבין העננים. אחרי שביקרנו במוזיאון הקריקטורות, גידי פתח חזית מלחמתית קטנה אתי כשטען שאף אישה לא השאירה את חותמה על עולם הציור. הוא מנה בפניי ציירי עבר גדולים, כולם גברים, וכשהתחכמתי מעט הוא הוסיף שהאישה היחידה שעשתה היסטוריה בעולם הציור, היא זאת שדה וינצ’י תלה על הקיר, ברגש על תלה. “אם כבר מדברים על תמונות, עכשיו מתחילה להתבהר לי התמונה ואני מבינה לפי איזה קריטריון קיבלו אותך לעבוד בחברה שלנו”, מיהרתי לשלוף ציפורניים ממעמקי רגשות הקיפוח.
“לפחות אפשר להגיד שקיימת הרמוניה גברית, מה שלא ניתן להגיד על עולם הנשים”.

“יש ביניכם הרבה הרמוניה כשאתם צריכים לחזק את האגו שלכם על חשבוננו”.

לאחר השיחה הטעונה הציע גידי שנבקר בבית העירייה, נעלה במעלית לגובה של כמאה מטר ונשקיף על העיר מלמעלה. הודעתי לו שעקב דעותיו הקיצוניות על נשים, אני לא רוצה לקחת סיכון ומעדיפה לראות את העיר בגובה העיניים.

כל אותו היום מצאנו את עצמנו עסוקים בחבטות מילוליות הקשורות להבדלים בין נשים וגברים. הוויכוח התלהט כשהגענו לגנים הבוטניים והתבוננו בסוגים הרבים של הקקטוסים שהיו שם. הוכחתי לגידי שכל עבודה נשית שגברים התחילו לעסוק בה

קיבלה מונח מכובד יותר.

האישה הייתה במטבח במשך שנים רבות, וכשהגבר החליט להיכנס לשם הוא הפך ל'שף', כי לא התאים לו כינוי פשוט כמו 'טבח'. טבחים, כידוע, יש בצבא. במשך שנים אישה הייתה 'תופרת' וגבר 'חייט' ופתאום החייטים הפכו למעצבי-על.

סיימתי עם אמירה אישית שגם במשרד שלנו במשרות הבכירות יש יותר ייצוג גברי מנשי. גידי הציע שנעזוב את הגן הבוטני והקטוסים שבו, כי יש להם השפעה קוצנית עלי ועל המילים שאני מטיחה בו.

לפנות ערב ישבנו באחד מבתי הקפה בכיכר קריפקה ואכלנו ארוחת ערב. הרגשתי שאני מכירה את גידי מאז ומתמיד. ההומור של היום גרם לנו להרגיש קרובים יותר ולדבר בפתיחות רבה יותר. הוא סיפר לי על מקומות אחרים שבהם עבד, ואפילו סיפר לי על הפיתוח שלו בנושא ההקלטות. הקשבתי לו בהערצה. הוא מוכשר, ללא ספק.

הקינוח הוגש ואני אכלתי אותו באיטיות כדי להאריך את הערב המשותף. העברתי את מבטי סביב המסעדה והתפעלתי מהנברשת העגולה וגדולת המימדים שהייתה תלויה על מוט באמצע התקרה. הנברשת הייתה בצבע נחושת ובתחתיתה היו מעין גבעולי זכוכית מחודדים. היא הייתה גדולה כל-כך עד שכיסתה כמעט מחצית מהתקרה. נדמה היה לי שהתקרה החזיקה אך בקושי את כובר משקלה, ואף התפוררה מעט במקום החיבור שלה עם המוט. דמיינתי את הנברשת נופלת עלינו והופכת את הבילוי המהנה שלי עם גידי לטרגדיה.

החלטתי לעזוב את המקום כמה שיותר מהר. סיימתי את הקינוח במהירות מוגזמת, והדבר גרם לגידי להביט בי במבט ביקורתי.

"אהבתי את הקינוח", התנצלתי.
"ללא ספק", ענה.

כשיצאנו כיסו עננים כבדים ושחורים את השמים וחשיכה ירדה על העיר.

"זה נראה כאילו כבר עשר בלילה", אמרתי.
"תאמיני לי שהולך להיות פה תיכף כזה מכול, שאפילו אני, שהתרברבתי שמזג האוויר לא מפריע לי, אצטער שיצאתי מהמלון".
רק סיים את דבריו והגשם החל להכות בנו בזעף. גידי החזיק בירי, הריץ אותי לעבר אחד הדוכנים וקנה מטריה אחת לשנינו. "למה הגשם לא היה יכול להכות עוד עשר דקות, עד שהיינו עולים למונית?" התלונן.

לי לא היה על מה להתלונן, ברכתי על כל דקה נוספת אתו, עם גשם או בלי, לא הייתי בררנית. חיכינו ליד הדוכן עד שהגשם ייחלש.
"לא נראה לי שזה ייפסק בזמן הקרוב", אמר גידי והוסיף, "אולי כדאי שנתחיל ללכת בכל זאת, אפילו אם נירטב קצת?"
הסכמתי להצעתו – כך יכולתי להיצמד אליו מתחת למטריה.
"לא איכפת לך?" שאל.
"לא".

הצטופפנו מתחת למטריה, ומיהרתי לפרש לעצמי את העובדה שגידי קנה רק מטריה אחת כהוכחה לכך שהוא מחפש את קרבותי, תרתי משמע. הרגשתי את הגוף שלו קרוב אלי. ניסיתי לחשוב על המגע, להתחבר אליו, כמו טעימה ממהו אסור. אך הוא כמו נזהר שלא לגעת בי.

"ממש קר, הא?" ניסיתי לרמוז לו שהוא יכול להציע משהו חביב כמו חיבוק מחמם, אך הוא רק הסכים אתי מילולית.
כשהגענו לתחנת המוניות הצטערתי. גידי פתח עבורי את הדלת

ואני נכנסתי פנימה, מרגישה את ידו תומכת בעדינות בגבי. כשהיינו קרובים למלון, היה אחד מנתיבי התנועה חסום בגלל תיקון בכביש. הדבר יצר עומס בשאר הנתיבים והתנועה הודחלה לה באיטיות. הנהג הציע לנו לעשות את שארית הדרך ברגל, כשהוא מסביר לנו שהמלון במרחק של דקה הליכה וברכב, עם כל הפקקים, זה ייקח הרבה יותר.

יצאנו מהמונית וההליכה למלון בגשם וברוח לא הייתה נעימה, כשהמטריה מאיימת יותר מפעם אחת להתעופף לה ברוח. נאלצנו לרוץ לעבר המלון במקום להמשיך לצעוד צמודים מתחת למטריה.

כשהגענו למלון גידי הביט על בגדיו הרטובים. אחר הסתכל עלי והבחין שאני רועדת ורטובה עד לשר עצמותיי. "רצית לטייל", אמר בחיוך והצמיד אותי אליו בכוונה לחמם אותי.

התרכזתי במגע של ידו על כתפי. הרעד מקור הפך לרעד מעונג. נכנסנו למעלית ואני נצמדתי לגופו, לא נותנת לו אפשרות לסרב. רציתי אותו ונהגתי ברוח הדברים של נועה בקשר לנקיטת יוזמה נשית. אז לקחתי פיקוד.

נעמדנו ליד דלת חדרי הסגורה. הבטן שלי היטלטלה. נשקתי לפיו, שמחה שהוא לא מתנגד. כשגופי צמוד לגופו, מצאתי את עצמי במיטה בחדרי כשהוא מקלף מעלי את בגדיי הרטובים. צפיתי בו בעונג מוריד את חולצתו וחושף בטן שרירית וחלקה. ידיו נעו על גופי ושפתי לויטפו את שפתיי בעדינות. הרגשתי שהרטיבות בפיו משפיעה עלי כחומר מאיץ התלקחות. נלחמתי ברצון לעצום את עיניי ולהתמכר למגע. נותרתי עם עיניים פקוחות, רציתי לחוות את החוויה בכל החושים.

העברתי את ידי על זרועותיו השריריות ומשם לכתפיו, לפניו... שפתי עזבו את שפתיי ומבטינו נפגשו, הרגשתי שאנחנו מעבירים

מסר מאחד לשני באמצעות קשר עין שנותן ביטוי עמוק יותר ליחסינו. הרגשתי את שפתיו מרפרפות על צווארי ואת נשימותיו קרוב לאוזני. כעת עצמתי את עיניי, נותנת לעצמי להתמכר למגע החושני של שפתיו ולשונו על גופי.

כך עד השלב שכבר לא יכולתי יותר, שרציתי אותו בתוכי. נגעתי בזרועותיו ומשכתי אותו אלי קלות.

"אני רוצה אותך עכשיו", לחשתי בתחינה.

קרבתי את ראשו אלי ונשקתי לו בתאוה גדולה. גופו נע על גופי, שנענה לו בהתמסרות מוחלטת.

חתמנו בנשיקה ארוכה ורטובה.

גידי שכב על צדו כשהוא מעביר את אצבעותיו על קווצת השיער שנפלה על פניי. השתיקה בינינו הייתה שתיקה של קירבה ונרדמנו כשראשי בשקע צווארו וידו מקיפה את גופי.

במשך הלילה לא הצלחתי לישון, התעוררתי כל שעה. שמתי לב ששנתו של גידי טרודה. הוא התקשה לישון. 'האם הוא סובל מהפרעות שינה?' שאלתי את עצמי, 'האם זה קשור לתאונה?' שמחתי כשסוף סוף הגיע הבוקר. אור הזריחה חדר את הווילון הכתום העבה והציף את החדר באור כתמתם יפה ומיוחה. קמתי מהמיטה ובשקט הסטתי את הווילון כדי לגרום לגידי להתעורר, וחזרתי למיטה. כמו שצפיתי – גידי התעורר ושפשף את עיניו. "מה השעה?" שאל.

הוא הרים את שעונו מעל השידה והציץ בו. "כבר עשר", אמר ושפשף שוב את עיניו. "את זוכרת משהו מאתמול?" שאל כשעיניו עצומות.

"מה היה אתמול? תזכיר לי".

"מישהו פינק אותך".

"אני זוכרת משהו במעורפל".

"את זוכרת יפה מאוד, היום תורך לפנק".

"לא, גידי, אנחנו נשחק במשחק המחשב שלי, זה שמכרנו ל'בריינטויס' – זה שמפסיד מפנק את השני".

הוא חייך.

"מה אתה מחייך, אמרת שאתה יותר טוב ממני".

"לא שיחקתי הרבה זמן".

"אתה מפחד להפסיד, הא?" הנחתי את הלפטופ על המיטה ונכנסתי למשחק.

"תתחיל".

"אולי נזמין קודם ארוחת בוקר?" הציע, "את יודעת שאי-אפשר לאכול ולהקיש על המקלדת באותו הזמן".

"אל תדאג, אני אאכיל אותך. קדימה, תתחיל".

הבטתי בו עובר משלב לשלב. הוא היה מעט איטי אבל שקול. ניצחון במשחק היה אמנם פונקציה של מהירות, אבל ביצוע מהלכים שגויים מחזיר כמה שלבים לאחור ולכן היה זה שיקול נכון להיות מעט איטי ומחושב. למרות זאת, היה ברור לי שעם כל הטכניקה שלו אני טובה ממנו. "עם כל הכבוד שלי אליך, לא נראה לי שאתה טוב ממני. אתה יכול להיכנע עכשיו ולפנות את הידיים שלך לאכילת ארוחת הבוקר, שתיכף תגיע".

הוא הניע ראשו לשלילה, "אני אנצח אותך".

צחקתי, "אין סיכוי".

כשארוחת הבוקר הגיעה הצעתי לו שוב להיכנע ולאכול.

אך הוא התעלם מדבריי והמשיך במשחק. הכנתי לעצמי סנדוויץ' והגשתי לפיו, הוא לקח ביס מבלי להסיט עיניו מהמחשב. "זהו", אמר וסובב את הלפטופ לכיווני. ראיתי אותו מביט בי בחיוך זדוני. הבטתי במסך וראיתי את המהלך המתוחכם שלו. "סיימתי, תורך",

אמר בתרועת מנצחים החלטית ולקח ממני את הסנדרוויץ'. "נו, מי יפנק את מי?"

"תוצאה טובה". הודיתי, "אני אומנם מסוגלת להגיע לתוצאה טובה יותר, אבל בהחלט שמגיע לך פרס על המהלך הגאוני הזה".

הנחתי את שפתיי על שפתיו, אחר עברתי לפניו, צווארו, חזהו, מורד בטנו ויתר חלקי גופו. מרגישה כיצד גופו נצרב מעונג עד ששמעתי את גניחות הפורקן שלו. נשארנו במיטה עד שעות הצהריים המאוחרות כשאנחנו משפרים את היכולות שלנו במשחק, משתפים זה את זה בניסיון שכל אחד מאתנו צבר ונותנים טיפים זה לזה – התוצאה הסופית הייתה שתיים אחת לטובתי.

"זה הזמן לפרוש", אמר גידי ונכנס להתקלח. הצטרפתי אליו ובסיום יצאנו מחדר האמבטיה נוטפים מים. נעמדנו ערומים ליד החלון והבטנו בגשם שלא הפסיק לרדת. "רק לפני יומיים היה פה בהיר כמו קיץ ועכשיו גשום פה כמו חורף אמיתי", אמר כשידיו אוחזות ברכות במותניי.

"אני מרגישה כמו באביב", אמרתי. ולפתע מזג האוויר הסוער לקח הפוגה קלה, פרש עננים לבנים בשמים והתיר לשמש חמימה להציץ לתוך חדרנו.

"תראי את השלג שם, מלפני יומיים", אמר לי גידי והצביע על תלולית לבנה מוכתמת בכוץ.

הבטתי בערימה, לאחר מכן בו. "על איזה שלג אתה מדבר? היה פה בש כמו הנגב לפני יומיים".

"את לא רואה? תסתכלי שם למטה, נשאר קצת שלג מתחת למבנה

המקורה, הנהגה שם", הצביע על המקום.

הבטתי בו בפליאה, "אתה צוחק?"

"זה שלג, למה? כמו מה זה נראה לך?"

"כמו ערימת ניילונים מלוכלכים".

הוא העיף מבט לערימה המדוברת כמו בוחן את ההשערה שלי. "לא,

זה לא ניילונים, זה שלג, הייתה פה מסיבה עם כיבוד ואלכוהול

מטעם המלון, הם הביאו לפה שלג. אנשים החליקו על השלג".

הוא סימן בידו תנועת החלקה. "רוצה לרדת למטה ולעשות בובה

משלג?" הציע בחיוך.

"איך אתה יודע שהייתה כאן מסיבה?"

"הייתה מודעה על לוח המודעות של המלון".

הרגשתי תחושת החמצה. "ולמה לא הומנת אותי?" שאלתי.

"הנה, אני מזמין אותך לעשות ביחד בובת שלג".

"שאני אסתפק באפטר פארטי? חגגת ביום שלישי, ואותי אתה

שולח לשחק בערימה של שלג?"

"מה רע?" צחק.

דחפתי אותו למיטה, "אני מעדיפה משחקים אחרים".

* * *

יום אחרי שחזרנו מגרמניה ישבתי בחדרי במשרד מתוחה מעט,

ממתנה לראות איך יתנהג גידי. השארתי את הדלת פתוחה והוא

חלף על פניה מבלי להעיף מבט לעברי. הבטתי בטלפון בציפייה, אך

הוא לא צלצל. ניסיתי לשכנע את עצמי שאולי הוא מעדיף להסתיר

את היחסים בינינו בעבודה, אך מיד עלתה לה מחשבה נגדית –

האם ייתכן שיש לגידי חברה ואני הייתי סתם פלירט חולף?

הדקות נקפו ושום איתות קיום לא הגיע ממנו. שוכנעתי שהחשדות

שלי נכונים: לגידי יש חברה, זו הבחורה שראיתי באילת. הצטערתי

שעשיתי מעצמי צחוק ועוד עם מישהו מהעבודה. אבל מה יכולתי

לעשות? אווירת החופש והחתיך מהחדר הסמוך, בהחלט שיכשו את שיקול דעתי.

הטלפון צלצל וקפצתי בבהלה.

"מה שלומך?"

"טוב מאוד".

"אני אדבר איתך בערב, או. קיי?" אמר ברכות.

"תבוא אלי?"

"קצת קשה לי לעזוב את מאי".

"אני מבינה. תבוא מחר?"

"לא יודע, נדבר בערב".

"אפשר רק שאלה אחת?"

"כן".

"מי הייתה הבחורה שהייתה אתך באילת?"

גידי צחק קלות, "אלונה, הדודה של מאי. יש לך עוד שאלות?"

"לא". נשענתי על כיסא המנהלים בנחת, נותנת לעצמי רגעים קטנים של התענגות בעקבות האושר שהציף אותי.

במהלך אותו שבוע היו בינינו מספר שיחות טלפון לא מחייבות, שיחות של ידידים, ורק ביום שישי התקשר גידי והזמין אותי לצאת לאכול במסעדה. יחד עם ההזמנה הוא דאג להודיע לי שזמנו מוגבל, משום שהוא צריך להחליף את אמא שלו ששומרת על מאי. "אולי תשאל את אמא שלך אם היא תוכל להישאר עם מאי ואתה תישן אצלי?" העזתי לשאול, מודעת לכך שהשאלה מציבה אותי בעמדה לא נוחה, עמדה של אישה שמבקשת לגזול מילדה את הזמן שלה עם אביה.

"אמא שלי תסכים, זה אני שלא רוצה".

"בגלל אמא שלך או הבת שלך?"

”שתיהן”.

בימים שלאחר מכן הייתי בעולם האושר הצרוף. לא זכרתי שהייתי מאושרת כך עם ערן. גידי היה אדם שונה לגמרי. אהבתי כשסיפר לי על אירועי היום יום, או כאשר הנהן בהסכמה לדבריי כשביקשתי אישור למשהו. הרגשתי שהוא משלים אותי, שהוא הגבר המושלם עבורי, כאילו שחוט סמוי מחבר בינינו. הוא נהג להגיע אלי הביתה פעמיים בשבוע, ובימי שישי היה דואג לבייבי סיטר למאי ונשאר אתי עד השעות הקטנות. גידי דאג תמיד לחזור הביתה, כדי שמאי לא תתעורר ותגלה שהוא לא בבית. גם בלי שישנו יחד, היו השעות שביליתי אתו מאוד מיוחדות. היה בהן הכל – צחוק, שיחות מעניינות, שתיקה והרבה אהבה. הרגשתי שאני מכירה אותו מאז ומתמיד.

הסידור הזה של שני מפגשים קצרים באמצע השבוע ומפגש נוסף בסוף השבוע נמשך כחודש. בשלב מסוים רציתי יותר זמן עם גידי והתחלתי ללחוץ עליו לספר למאי שאנחנו יוצאים. זאת כדי שבימים שהוא לא יוכל לעזוב אותה, אוכל אני להגיע אליהם הביתה ולהיות אתו יותר. “אני יודע שזה קשה לך, גם לי, אבל זאת החבילה, שרית. ניתן למאי קצת זמן”.

”כמה זמן אתה חושב שהיא צריכה?”

”כשאהיה בטוח שהקשר שלנו יציב”.

בעיניי הקשר בינינו היה יציב, והעובדה שגידי לא חשב כך ערערה לי מעט את הביטחון בכוונותיו.

התחושות שלי לגבי יחסיי אתו היו אמביוולנטיות. נהגנו להיפגש על פי הסידור השבועי, פגישות בהן העניק לי גידי אהבה שמילאה

את כולי, אבל לא הצלחתי להבין איך הוא מסתפק במפגשים של כמה שעות בודדות אתי ולא שואף ליותר. רצייתי אותו יותר. הגעגועים שלי אליו היו חזקים והכמיהה שלי אליו הלכה וגדלה. לפעמים ראייתי אותו במשרדו וחשתי דחף להיכנס אליו, לסגור את הדלת ולהשלים את החסך בתוכי...

'האם ייתכן שהוא לא אוהב אותי באותה המידה שאני אוהבת אותו?' שאלתי את עצמי ברגעים בהם חשתי מיאוס מהשליטה המוחלטת שלו במועדי הפגישות בינינו.

ניחמתי את עצמי שדרושה רק מעט סבלנות מצדי ועם הזמן הדברים יסתדרו. אך במשך הזמן הלכו הביקורים של גידי אצלי והתקצרו, ושיחות הטלפון ממאי הפכו לשגרתיות ולתכופות יותר במהלך המפגשים שלנו. פעמים רבות היא הייתה מבקשת ממנו לחזור הביתה, והוא היה מתנצל בפניי בנימוס ומסביר לי שהיה רוצה להישאר אתי יותר אבל הוא חייב ללכת אליה.

היה לי ברור שבקשה שלה היא כמו פקודה עבורי. היא אפילו לא הייתה צריכה להמציא סיבה. וכשהיא לא הייתה מתקשרת, היה זה גידי שטרח לברוק אינספור פעמים למה היא לא התקשרה. הוא היה אבא אובססיבי מושלם. מאי הייתה בראש סדר העדיפויות שלו. הזמן שלאחר שעות העבודה היה תמיד מוקדש לה.

הרגשתי שאני מפתחת פוביית מאי. בכל מפגש עם גידי חששתי שהנה תגיע שיחת טלפון ממנה והוא יקום וילך. מהשיחות שלו איתה הבנתי שהוא מעדיף שלא להזכיר את שמי או את העובדה שהוא נמצא במחיצתי, דבר שגרם לי יותר מפעם לתהות אם הוא בכלל רציני ביחסו אלי.

המשכתי ללחוץ עליו לספר על הקשר שלנו למאי, כדי שהמכשול הזה יוסר ואוכל לבלות אתו מבלי שהוא ידאג לה כל הזמן. "עדיין לא", היה אומר, "אני מכיר את הבת שלי ויודע שהיא עדיין

לא מוכנה להכיר אותך, היא לא תדע איך לעכל את החדשות".
"תנסה, אולי אתה טועה?" התעקשתי, "קשה לי עם המפגשים
הקצרצרים האלה".
"גם לי", היה עונה, "אבל צריך עוד קצת זמן. אל תלחצי עלי, תני
לי לעשות את זה בדרך שלי".

חיפשתי הזדמנות להיות עם גידי מבלי שהוא יוכל לעזוב וללכת
למאי. ביום הולדתו ניגשתי למשרד נסיעות והזמנתי שני כרטיסים
טיסה לטורקיה.
חיכיתי לו בסלון מואר באור נרות, עם שולחן ערוך בכלים היפים
ביותר שלי, ואת שני הכרטיסים הנחתי בתוך כלי חרסינה אותו
כיסיתי במכסה.

הוא הופתע מהאווירה. נשק לי והודה לי על הטרחה, "זאת בדיוק
האווירה שהייתי רוצה להיות בה ביום ההולדת שלי".
גידי העיף מבט על השמלה שהבליטה את מימדי הגוף הצנועים
שלי וחייב אותי, "ואת האישה המושלמת עבורי. אני אוהב את
הגוף שלך, היית יכולה להיות דוגמנית".
"ניסיתי, אבל לא עמדת בקריטריון הטיפשות".
"זה מכוער להגיד את זה".

"סתם צחקתי, מי צריך שכל כשהן כל-כך יפות?" המשכתי
בזלזול.
"את משהו מיוחד".

"נכון", אמרתי ומשכתי אותו לעבר השולחן, "אני בישלתי, אתה
תגיש".

"אין בעיה", אמר ופתח את הכלי עם הכרטיסים.
הוא הביט בהם, אחר בי, שוב בהם ושוב בי.
לכסוף אמר במבט מתנצל: "אני לא יכול".

הרגשתי את הדמעות ממלאות את עיניי ומתחילות לזלוג על פניי.

"את נהדרת, את מתוקה, אבל אני לא מסוגל לעזוב את מאי לשלושה ימים".

"אתה רומז שהייתי צריכה לקנות גם לה כרטיס?"
"לא, היא לומדת, אבל אני לוקח אותה אתי לכל מקום".

"לתערוכה בגרמניה לא לקחת".

"אל תתחשבני אתי, יש לי את הסיבות שלי".

"ובכל זאת", התעקשתי.

"זו הייתה נסיעת עסקים".

"אז תחשוב שזו נסיעה עסקית".

הוא עצם מעט את עיניו, "לא יכול".

הצטערתי שהוא פתח את מכסה הכלי הזה ראשון, משום שכבר לא היה לי תיאבון לאכול כלום. "אז מה שאתה אומר הוא שאף פעם לא נצא לחו"ל לבר?"

"כשיגיע היום שאוכל להיפרד ממנה, אני אדע. עכשיו זה לא הזמן. בואי לא נקלקל את הערב, זה בכל זאת יום ההולדת שלי".

"גם אני לא רוצה לקלקל את היום, אבל איברתי את התיאבון".

"אין בעיה, אבל הייתי ממליץ לך בכל זאת ללכת על המנה העיקרית". הרגשתי את שפתיו על שפתיי, אחר על צווארי ושוב על שפתיי. ידיו נשאו אותי לעבר המיטה, ועם המגע שלו הרגשתי את התשוקה שלי אליו מתעוררת מחדש, מוחקת כל זכר לחילוקי הדעות בינינו.

הטלפון שלו צלצל את הצלצול המזוהה של מאי, אך גירי לא ענה והמשיך לתנות עמי אהבים. שמחתי שיש מקום אחד שבו אני מצליחה לשמור אותו לצדי, מקום בו למאי אין דריסת רגל. הטלפון המשיך לצלצל עד שדמיינתי שאני משליכה את מכשיר הטלפון

שלו על הקיר ומנפצת אותו. הנחתי את ראשי על חזהו מסופקת,
והקשבתי לשיחה שלו עם בתו.
"אני אשתדל להגיע כמה שיותר מהר."
נשמתי את ריח גופו לתוכי, כמבקשת לקחת ממנו את המקסימום
לפני שהוא הולך. הוא סיים את השיחה ולא אמר מילה.
"נלך לאכול", הצעתי.
"אני אביא לכאן את האוכל. אני מגיש, זוכרת?"
הוא חזר עם מגש גדול שעליו אוכל ובקבוק יין.
"הבאתי יין מיוחד ליום ההולדת שלי", אמר כשהוא מוזג לי
כוסית.
"היין מעולה", אמרתי.
"הוא חייב להיות מעולה, שילמתי עליו מאה דולר."
הגשתי לו את הכוסית בחזרה, "תחזיר לי עשרה דולר".
הוא חייך והניע ראשו מצד לצד.
שמחתי שהוא לא מדבר על כך שהוא חייב לחזור הביתה. נרדמתי
בזרועותיו וכשקמתי בבוקר הוא כבר לא היה לצדי.

החלטתי לתת את הכרטיסים לגלית. התקשרתי אליה והצעתי לה
ספק ברצינות ספק בכדיחות הדעת לצאת לירח דבש בטורקיה,
מתנה מגידי. גלית התלהבה והייתה מלאה הערכה למחווה של
גידי, אבל ההתלהבות שלה שככה כשנכנסתי איתה לעומקם של
הדברים.

היא מיהרה לנחם אותי: "תהיי סבלנית, אל תשכחי שהיא גדלה.
היא לא תהיה כל החיים בת עשר. בגיל חמש-עשרה היא כבר תהיה
עסוקה עם חברות ואולי עם חבר, וגידי יהיה כולו שלך. בינתיים אין
לך כל-כך ברירה, תביני אותו ותקבלי אותו כמו שהוא".

"אז חמש שנים אני אצטרך לסבול כך?"

"אני חושבת שפחות. בכל מקרה, זה לא יהיה ככה כל החיים".
"את במקומי היית נפרדת ממנו בלי בעיה. כמה פעמים נפרדת
מרועי בגלל הבנות שלו?"

"זה לא אותו הדבר, הבנות של רועי רוצות שהוא יפרד ממני, הן
ממררות לי את החיים. אצלך היא ממררת לאביה את החיים, כשכל
דבר בה מזכיר לו את האשמה שלו".

הרגשתי שאני מרחמת על גידי. החלטתי להפסיק את הניסיונות
שלי לשנות את המציאות, ובמקום לנסות להתאים עצמי למצב
בו הוא נמצא. התנחמתי בעובדה שבימים שאנחנו לא נפגשים,
הגעגועים שלנו מתעצמים והמפגשים בינינו הופכים ללוהטים.

הגעתי למשרד שלי והתקשרתי אליו, "מתי יצאת?"
"בבוקר".

"חשבתי שבלילה".

"לא. קמתי בבוקר בשקט כדי לא להעיר אותך, נסעתי הביתה למא
ומהבית באתי למשרד".
"תודה שנשארת אתי".
"מצטער על טורקיה".

* * *

חיכיתי לנועה באולם מקבלי הפנים, מרגישה כמו פושעת מוסרית
המשתפת פעולה עם מעשיה ובוגדת באמון של בעלה וילדיה.
גלית סירבה להצטרף, למרות שנועה הגיעה במיוחד לחתונה שלה.
יש לה עקרונות, אמרה, היא לא מוכנה לאסוף את נועה עם מאמן
הכושר שלה.

נועה התקרבה לכיוון שלי יפה וזוהרת כתמיד, ונראתה כמו שחקנית
הוליוודית בטכס חלוקת פרסי האוסקר. היא הייתה לבושה בשמלה

בעלת שתי שכבות, האחת צמודה לגוף ומעליה שמלת בד שדמתה לנייר קרפ. היא התהלכה בגאון על נעלי עקב מחודדות, שערה בלונדי מנצנץ, סוחבת אחריה מזוודה קטנה ובחור צעיר עם שיער ארוך, אסוף לקוקו, שתווי פניו לא הרשימו אותי. הוא נראה מבוגר מעשרים ואחת שנותיו.

"חתיך לא?" שאלה.

"עומר יותר".

"אני מאוד שמחה לשמוע".

"למה את כל-כך שמחה?"

"את לא מבינה שכמה שהוא פחות יפה, מחסום השנים מפריע פחות, אני זוכה בצעיר והוא זוכה ביפה - הצפרדע והיפה".

'גם כן נקודת מבט מנחמת', חשבת.

"הלואי שתתחתני אתו והוא יעשה לך את מה שאת עושה לעומר", אמרתי.

"יה, איזה דבר אכזרי להגיד".

"מה שאת עושה לעומר, זה דבר אכזרי".

היא התכופפה ופתחה את המזוודה הקטנה, ממנה הציצו שלושה חתולים. נרתעתי לאחור.

"איך הם? חמודים, נכון?" אמרה באנגלית והוסיפה בעברית, "הוא התעקש לקחת אותם. קיוויתי כל הדרך שהם יחנקו בטיסה".

"אבל את מצליחה להעמיד פנים די יפה".

"קוראים לזה משחק, אני גרה בעיר הסרטים, שכחת? אמרתי לך, צריך לשלוח אותי להיות מורה אצל לי שטרסברג. אבל אני לא אוהבת לעבוד, אז נוותר על זה".

"שחקנית, שחקנית, אבל המציאות היא שאת ישנה עם חתולים", העויתי את פניי.

"אכן מציאות הזויה, סיוט. אבל תסמכי עלי, זה הולך להיגמר בקרוב".

"כלומר?"

"הם מתכננים בריחה, או צניחה, עוד לא החלטתי". היא התגלגלה מצחוק. "תלוי באיזו קומה החדר שלנו. נבחן את המיתוס של שבע נשמות, תשע, כמה יש להם? לא משנה, גם סיכוי של אחת לשבע וגם סיכוי של אחת לתשע עושה את מלאכת החיסול למסובכת מדי".

אלן שאל אם יש לנו בעיה לדבר באנגלית, עניתי שאין לנו בעיה והוספתי, "כדאי שתשמור על החתולים, עדיף שתמצאו חדר בקומות התחתונות, זה הכי בטוח להם".
נועה חייכה לעברי, "את רק מקשה על המלאכה, אבל לא תצליחי למנוע אותה".

הלכנו לעבר המכונית שלי. "ברבר הזה אני צריכה לנסוע?" אמרה כשראתה את הפולו שלי. "יכולת לפחות להשקיע בגולף קופה או לפחות בגולף. שתהיי בריאה, מה זה עוד כמה גרושים לשרדוג. עם כל ההשקעה שלי בעצמי, אף אחד לא יסתכל עלי בתוך רכב כזה".
"זה רכב של העבודה. אבל אם זה לא טוב לך, את יכולה לשכור מכונית, את לא עושה לי טובה", אמרתי כדי להשתיק אותה.
"זה רעיון טוב", אמרה ופנתה לאלן, "בוא דרלינג, ניקח לנו איזו מכונית נורמאלית".

לא האמנתי כשראיתי אותה באמת יורדת מהמכונית שלי. "נועה, את לא רצינית".

"בחיים לא הייתי יותר רצינית".

"דרלינג", אמר הבחור, "זה לא יפה, ניסע איתה ואחר כך נחפש מכונית אחרת".

"יש לך מזל שהאמריקאים ג'נטלמנים", אמרה לי, "הוא לא רוצה

לפגוע בכ”.

נרגעתי כשראיתי אותה נכנסת חזרה.

”נו, תספרי לי מה עם האלמן שלך”.

”תפסיקי לקרוא לו אלמן, קוראים לו גידי”.

”אתה מבין את זה, אלן, הבחורה הזאת יוצאת עם אלמן, מה חסר לה

שהיא צריכה ללכת עם אלמן פלוס ילדה?”

”שכל?” ענה בשאלה.

שניהם צחקו כמו ילדים קטנים.

”כנראה שגם לך חסר שכל, גם אתה יוצא עם אישה פלוס שניים

ובעל”, החזרתי באנגלית כשאני מביטה באלן במראה.

”מה עובר עלייך? מה ההערה המטופשת הזאת!?” כעסה נועה, ”גם

ככה אני מתאמצת לשמור אותו לידי, אז אני לא צריכה בנוסף את

ההערות הארסיות שלך. נראה לי שיש לאלמן הזה השפעה רעה

עלייך, תאמיני לי”.

חייכתי.

”מעצבן אותי שאת מחייכת אחרי מה שעשית, את בטח לא מבינה

איזה נזק את עושה לי”.

התגלגלתי מצחוק, ”את מדברת כאילו שמדובר בנזקי רכוש. עוד

מעט תבקשי הצעות ביטוח עבורו”.

”טוב, טוב, תתרכזי בנסיעה ותדברי פחות”.

אחרי שתיקה קצרה שאלה: ”איך זה לעבוד אתו וגם להיות אתו?”

”בעבודה אני לא אתו. בכלל, אנחנו מעדיפים להסתיר את זה

מהעובדים, אף אחד לא היה מנחש שאנחנו ביחד, אפילו לא אני”.

”אז בנוסף להיותו אלמן הוא גם מתבייש להגיד שאת חברה שלו?”

”אני יודעת שאת מנסה לעקוץ אותי בחזרה, אבל רק שתדעי – גם

אני מעדיפה שבעבודה לא יידעו שאנחנו יוצאים”.

”זה מסובך בשבילי, את מוכנה לצאת עם אלמן שיש לו ילדה

ומתבייש בך, ואומרת לי שאת מעדיפה שזה יישאר כך?" שיבשה
נועה את הדריי.

"הוא בחור מקסים, אני ממש מאושרת אתו, למרות שאני לפעמים
מתלוננת".

"איך הבת שלו מקבלת אותך?"

"היא לא יודעת. בדרך כלל גידי ואני נפגשים אצלי בבית".

"גם היא לא יודעת? נו, בחייך, זה ברור שהוא לא רציני, הוא מסתיר
אותך מכולם, הוא צריך אותך רק לזיונים שלו, ותאמיני לי שאני
מבינה בזה. לא שאני נגד יחסים מהסוג הזה, ההיפך, אבל את לא
בנויה לזה".

שמחתי כשנועה עזבה אותי במנוחה והתגפפה מאחור עם אלן.
"תחני רחוק, אני לא רוצה שיראו שירדתי מרכב כזה", אמרה
כשהיינו ברחוב הירקון, לא רחוק מהמלון שלהם.
עצרתי בו-במקום.

"אני צוחקת. תעצרי לי בול ליד הרלת, איפה שהשלט 'אין חנייה'.
הורדתי אותם ומיהרתי חזרה לעבודה, כשבדרך אני חושבת שמאז
שעסקיו של עומר נסקו נועה השתנתה והחלה מקיפה עצמה בסמלי
מעמה, החל ממעבר לבית פרטי באזור יוקרתי וכלה בפרטים הכי
קטנים כגון קניות של בגדי מעצבים ידועי שם, תיקים, תכשיטים
ומה לא. אפילו השיחות איתה נראו לי פעמים רבות שטחיות.
זאת לא הייתה נועה שהכרתי.

"חזרת מהר", אמר לי גידי בטלפון כשראה שנכנסת.

"קשה להאמין איזה שינוי עבר עליה. פוזה אחת גדולה, ממש הצגה
אחת גדולה, היא לגמרי מלאכותית. אפילו עלינו יש לה מה להגיד".
"מה היא אמרה?"

"יש לה ביקורת על זה שאני יוצאת עם אלמן שיש לו ילדה.

היא אומרת שאתה מסתיר את הקשר שלנו מכולם משום שאתה מתבייש בי, ובעצם אתה יוצא אתי כי אתה צריך שירותי מין".

"האמת שהיא צודקת..."

הייתי המומה, "בקשר למה היא צודקת? לשירותי מין?"
"לא. אני חושב שהגיע הזמן שאנשים יידעו שאת שלי. אני מכיר לפחות אחד שזומם עלייך".

"מי?"

גידי צחק בקול. "אתמול בבוקר היית בכניסה לפניי, ראיתי איך השומר בכניסה הבחין בך ורץ לפתוח לך את השער בפנים קורנות מאושה, הוא אף פעם לא רץ בהתלהבות כזאת אלי. אגב, לא ידעתי שיש לך העדפה לגברים עם שפם", המשיך להתלוצץ.

"אתה חושב שאתה נראה יותר טוב?"

"אני מזהיר אותך - עד כאן!" צחק. "תראי, אני יוצא מהמשרד לפגישה ובשמונה וחצי אני אצלך".

"תבוא רעב".

"אני תמיד רעב אלייך".

הוא סגר את הטלפון, מותיר אותי עם חיוך ושמחה בלב. ראיתי את אורנה מסתכלת עלי במבט מוזר. כבר חודש שהיא מנסה להוציא ממני בעורמה וידוי לגבי מה שקורה ביני לבין גידי, לא מתארת לעצמה שאני מסוגלת להסתיר קשר כזה מפניה.

לקחתי תפוח מהתיק שלי ויצאתי מחדרי לכיוון השולחן שלה. היא התעלמה ממני. "למה את קשוחה?" שאלתי. גידי חלף לידנו וחסף ממני את התפוח בדרכו ליציאה, משאיר את אורנה בהלם.

התיישבתי על השולחן הקטן ששימש לנוי ברגליים משולכות. "תקומי משם, את תשברי את השולחן", אמרה בטון כועס.

"את דואגת שהשולחן יישבר, זה שאני אפול ביחד אתו לא מטריד אותך".

"את הפסקת לעניין אותי".

"תשפכי, אורנה, מה מפריע לך?"

"כשיש לך צרות אני צריכה לשמוע אותן ולסבול אותך, אבל כשיש משהו מעניין את לא מספרת לי. אני מספרת לך את כל הרכילות במשרד, ואת הרכילות הכי עסיסית כאן את מסתירה ממני".

חייכתי אליה, "אני מאוהבת".

"אני יודעת את זה מזמן. רק מתוך ההערכה שלי לגידי לא התנקמתי כך ולא הפצתי את החדשות. את חושבת שאני טיפשה? בכל פעם שאת נכנסת למשרד, או שהטלפון אצלו במשרד מצלצל או שהטלפון שלך מצלצל. מאחר שעליתי על המידע הזה לבדי, אני מרשה לעצמי להפיץ אותו".

"גו אהה, עשי זאת".

"את משתמשת ביי?"

"איך הדיאטה?" העברתי נושא.

"אני הולכת לדיאטנית".

"ממתי?"

"מאתמול", ענתה לי בקשיחות, עדיין מתרעמת שלא סיפרתי לה על הרומן שלי עם גידי.

לקחתי גזר מהשולחן שלה, "אחרי שתורידי חמישה קילו נלך ביחד לקניון, ואני מבטיחה לקנות לך על חשבוני את בגד הים הכי סקסי, כזה שיטריף את בעלך".

החנופה שלי סרקה מעט את מעטה הקשיחות שלה. היא ניסתה להמשיך ולשמור על הבעה רצינית, אבל חיוך החל להסתמן על שפתיה.

נכנסתי חזרה למשרד והיא נכנסה אחרי.

היא התיישבה מולי ואני סיפרתי לה את כל מה שרצתה לדעת.

כשהגעתי הביתה הכנתי בהתלהבות ארוחת גורמה על-פי מתכון שמצאתי באינטרנט, נכנסתי להתקלח והמתנתי לגידי בקוצר רוח. בשעה שמונה וחצי שמעתי נקישה על הדלת וראיתי אותו נכנס עם מאי בדלת. רצייתי לבכות מרוב התרגשות.

"לא היה לי בייבי סיטר ופחדתי להבריז לך".

"לא ידעתי שאני מפחידה אותך", אמרתי והוספתי צלחת. הסתכלתי על האוכל שבישלתי, שהיה רחוק מלהיות ארוחת ילדים – דגים, אטריות מוקרמות וסלט מוקפץ בטריאקי. קילפתי תפוחי אדמה וזרקתי לצ'יפס, הוצאתי מהמקרר המבורגר ולחמנייה וחיממתי במיקרו. "זה בשבילך", הנחתי בפניה את הצלחת.

הימרתי נכון, כי מאי אכלה בכיף את מה שהגשתי לה וגידי אכל בכיף את מה שבישלתי עבורו. "את מבשלת מעניין", החמיא לי. "לקחתי מתכונים מהאינטרנט, אני צריכה למצוא תוכנה שלא רק תסביר איך מבשלים אלא שגם תבשל".

"אבא שלי יודע לבשל", אמרה מאי.

"מה הוא מבשל?" שאלתי.

"אתמול הוא הכין חתיכות עוף מתוק וערבב את זה עם סלט ירקות, כמו שאמא שלי הייתה עושה".

הבטתי בגידי.

"זה הרבה יותר טעים ממה שזה נשמע", אמר.

"כן, זה טעים", אישרה מאי.

"אני מוסיף לזה רוטב הדרים, פקאנים סיניים טחונים ומפזר ירקות יבשים..."

העויתי את פניי, "מה זה ירקות יבשים?"

"תעזבי את זה, אני לא יכול ללמד אותך לבשל על רגל אחת".

בעטתי בו בעדינות מתחת לשולחן.

בסיום הארוחה ארגנתי את המטבח וגידי ישב לראות את ערוץ הספורט כשמאי יושבת לצדו.

הטלפון צלצל וזו הייתה גלית שנשמעה על סף בכי. "מה קרה?" נבהלתי.

"שוב הבנות. חשבתי שכשיום החתונה יתקרב הן ייכנעו, אז ההיפך הוא הנכון – עכשיו הן נלחמות ביתר שאת. הן מאיימות עליו שלא יבואו לחתונה. אני לא יודעת מה לעשות, החתונה בעוד שבוע ואני ממש בלחץ".

"אז שלא יבואו לחתונה, מה איכפת לך? יותר טוב".
"לי זה לא מפריע, אבל הוא מרגיש רע. הוא בכלל לא נראה מאושר, מסתובב כל היום בבית בדיכאון".

"אז שירגיש רע, למה גם את צריכה להרגיש רע? הן לא הבנות שלך".

"זו החתונה שלי ושלן, איך הוא ירגיש כשהבנות שלו לא יגיעו לחתונה?"

"הוא מתחתן איתך ולא עם הבנות שלו, אז אולי עדיף שהן לא יהיו בחתונה ולא יזכו בתשומת הלב שלו. כל כולו יהיה רק שלך".
גידי הרים את ראשו והביט בי. לפתע הבנתי איך זה נשמע מנקודת המבט שלו.

"מתחשק לי לבטל את החתונה. תאמיני לי, אני אעשה את זה בסוף".

"אל תדברי שטויות, אל תתני להן לנצח, עוד שבוע הכל ייראה טוב יותר, את תהיי אחרי החתונה, הוא יהיה שלך וכל הבעיות האלה יהיו מאחוריך".

"נמאס לי, מההתחלה הן שיגעו אותי. משחקות אתן איך שהן רוצות, שתי ילדות קטנות שמצליחות לנווט לי את החיים. אולי תבואי לדבר אתו? בבקשה, תעשי לי טובה, או שאנחנו נבוא אלייך

עכשיו".

"את לא יכולה לבוא עכשיו, גידי והבת שלו פה?" לחשתי.
גלית התרגשה, "זו הפעם הראשונה שהוא מביא אותה אלייך, לא?"
"כן".

"דווקא כשאני צריכה אותך, הוא החליט שהגיע הזמן להביא את
הבת שלו. מהניסיון שלי, אולי בכלל היה עדיף לך לא להכיר אותה,
אני מקווה שהיא לא תאמלל אותך כמו המכשפות של רועי".
הבטתי במאי, בתו של גידי, ילדה קטנה בת עשר, וחשבת, 'מה כבר
יכולה ילדה בת עשר לעשות לי?'

סיימתי לארגן את המטבח והצטרפתי לגידי ומאי בסלון. "את רוצה
לשחק במחשב?" שאלתי את מאי.
היא הנהנה.

נתתי לה את הלפטופ ותפסתי לי מקום בזרועותיו של גידי. ידיו
היו כל-כך רכות ועדינות על עורי. הצטמררתי מעונג.

* * *

עמרתי לצידם של נועה ואלן ליד החופה וחיכיתי שגלית ובחיר
ליבה ייכנסו לאולם.

"מי היה מאמין שהיא תתחתן לפנייך?" אמרה נועה כשהיא לבושה
בשמלה מוזהבת מנצנצת.

"השמלה מזכירה מעט את השמלה של אמא של גלית", אמרתי
לנועה מתוך כוונה לעצבן אותה חזרה.

"איך את מעזה להגיד לי דבר כזה? זה רנה שטראוס".
"אבל גם בשמלה שלך וגם בשמלה של אמא של גלית יש נצנצים,
אז מה ההבדל?"

"נצנצים בראש שלך. במקום לברוק מה אני לובשת, תקווי שהחתונה
של גלית תהיה רמוז עבה לגידי ותעשה לו חשק להתחתן איתך. את

כבר כמעט בת שלושים ועדיין רווקה, עדיף שתהיי גרושה בגיל הזה, תאמיני לי, זה הרבה יותר מכובד".
חייכת.

"טוב, הוא כבר היה נשוי, הוא מכיר את הפרוצדורה המעייפת והשגרתית". היא העיפה מבט לעברו של גידי. "האמת שהוא שווה, אני עכשיו מבינה למה התאהבת בו למרות שהוא מבוגר עם ילדה, אפילו אני הייתי מקדישה לו יום-יומיים מזמני".

"אז את בעד?"

"חושבת שלא תשיגי משהו יותר טוב".

"את מחמיאה לו, או מעליבה אותי?"

"אל תקשי עלי, את לא יודעת איזה מאמץ נדרש ממני כדי להגיד לחברה היפה שלי שאלמן פלוס ילדה יכול להיות טוב עבורה, אני בטח שיכורה אם אני אומרת דברים כאלה".

דבריה נתנו לי חשק לחזור לגידי, "אני אלך אליו, הוא בטח משועמם, הוא לא מכיר פה אף אחד".

"אל תדאגי לו, אני אשלח את אלן לשבת אתו, שני זרים בסירה אחת". ובלי לחכות לתגובה ממני ניגשה עם אלן לגידי וערכה ביניהם היכרות. "עכשיו הם יכולים לדבר אחד עם השני ולהשתעמם פחות", לחשה לי.

ידעתי שנועה מעדיפה שאלן יישב ליד גידי כדי שאנשים לא יידעו שהם הגיעו ביחה, אך לצפות לתקשורת מילולית בין גידי לאלן היה רחוק מהמציאות. מהיכרותי עם גידי, שיערתי שהוא לא ימצא נושא שיחה לדבר עליו עם אלן, ובטח לא כשמאי בסביבה.

ראיתי את מאי נשענת בעייפות על גידי.

"נראה לי שאני אצטרך ללכת מוקדם, היא נראית עייפה", הודיע לי גידי.

"אבל אתה לא יכול ללכת מוקדם בחתונה של גלית, היא חברה טובה שלי, אתה לא יכול להשאיר אותי פה לבד", התקוממתי.

"אני אשתדל למשוך כמה שאני יכול".

"תשכח מזה, אתה לא הולך לשום מקום עד שהחתונה נגמרת".

קמתי ממקומי בכעס וניגשתי לנועה שעמדה ליד החופה. "הוא רוצה ללכת מוקדם, הבת שלו עייפה", אמרתי.

"מה את כל-כך מופתעת? היה לך מספיק חומר מגלית לדעת שזה מה שיהיה בסוף. להזכירך, עבורך זה עוד לא מאוחר".

"לא מעניין אותי, הוא לא ילך".

נועה הביטה לעבר השולחן שלידו ישבו אלן וגירי, "הבחור שלך יודע להתלבש, הכל בסטייל, הוא גם בנוי טוב".

"תסתכלי על הבחור שלך בבקשה, תעזבי את שלי".

הבטנו בגלית צועדת לחופה ושתי בנותיו של רועי הולכות אחריה. "תראי את הנחשיות הקטנות האלה, איך הן הולכות אחריה כאילו שהן צדיקות גמורות. אני במקומה לא הייתי נותנת להן להחזיק לי את השמלה, הן בטח מתכננות לקרוע אותה ממנה ולהשאיר אותה עירומה ביום חתונתה. לא הייתי סומכת עליהן בגרוש. תראי איך הן מחבקות את גלית".

"זה הסתדר בסוף", עניתי לה כדי להשתיק אותה, חוששת שמישהו מהאורחים ישמע את דבריה הארסיים.

הבטתי בגלית ורועי מתחת לחופה ורצייתי לבכות לא רק מהתרגשות, אלא בגלל האכזבה שלי מעצמי.

'אין שום סיכוי שגירי יתחתן אתי', חשבתי, 'הוא כבר נשוי, לכת שלו'.

כשהחופה נגמרה מסרה לי גלית את הזר, והנחתי אותו בצד. נראה לי פתטי במיוחד להסתובב עם זה, איש לא צריך לדעת עד כמה

אני משתוקקת לחתונה עם גידי. התיישבתי לידו, אך דומה היה שהוא לא מבחין בי, גבו היה מופנה אלי ופניו למאי כשהוא מדבר אליה ומציע לה לאכול משהו. "מאי, רוצה את הסלט הזה?" "מאי, רוצה לחמנייה?"

רציתי לצעוק לו שיפסיק עם זה.

ברקע הושמע שיר לסלואו ולא מצאתי טעם לבקש ממנו לרקוד, ידעתי מה תהיה התשובה שלו – אני לא יכול להשאיר את מאי לבד, שלא יאכלו אותה הדגים שנחים להם בשקט בצלחת.

"אני רוצה לרקוד. מאי, את רוצה לרקוד אתי?" ניסיתי לרמוז לו.

היא צחקה.

"אפשר?" שאל גידי וקם ממקומו. בחיי שלא הבנתי אותו, לעזוב

את מאי בשביל ריקוד אתי? נשגב מבינת.

נהניתי לרקוד אתו על חשבון הרגעים שלו עם מאי, כמה מתוק.

נשקתי לו, הוא ביקש שאפסיק משום שזה מביך אותו. לא היה לי

איכפת – המשכתי להביך אותו.

לאחר הריקוד חזר גידי לשבת ליד מאי ואני המשכתי לרקוד עם

יתר החברים. העדפתי אותם על פני הגב של גידי. בעשר וחצי הוא

ניגש אלי לרחבת הריקודים כדי להודיע לי שהוא פורש לביתו.

"אחכה לך בבית", הוסיף כדי לרצות אותי.

"לא, אתה לא הולך עכשיו".

"תהיי הגיונית, מאי כמעט נרדמה. מה רצית שאעשה איתה? את

אמרת לי להביא אותה".

נכון, ניסיתי להיות נחמדה והצעתי זאת, אבל לא חשבתי שהיא

תאלץ אותי ללכת הביתה כל-כך מוקדם.

"נו אבא, בוא נלך", משכה אותו מאי ביד.

זהו, מול המשפט הזה ידעתי שכבר לא יעזור לי כלום – הוא ילך.

"חכה, גם אני באה", מיהרתי לזוז מרחבת הריקודים.

"שרית, תירגעי. אני יודע שהדחף הראשוני שלך הוא לעזוב אתי כדי לגרום לי לנקיפות מצפון, אבל זאת החתונה של החברה שלך".

"טוב שאתה זוכר שזאת החתונה של גלית, אבל זה לא מפריע לך להשאיר אותי לבד".

"אני מצטער", אמר כשהוא מניח אצבע מלטפת על סנטרי. "אני אחכה לך, טוב?".

בשעה אחת בלילה נכנסתי למיטה ונצמדתי אליו, הוא כרך את זרועו סביבי. "איך היה?" שאל.

"אחרי שהלכת הייתי מאוד עצבנית ובקושי הצלחתי ליהנות מהחתונה, אבל יותר מאוחר היה בסדר".

"אני מצטער שלא יכולתי להישאר איתך".

"אני יודעת, אתה אוהב להצטער. אם היית נשאר אתי לא היה לך על מה להצטער". בתגובה הוא חיך אלי.

* * *

למחרת אחרי העבודה נסעתי לביתה של גלית. "שלום כלה", ניסיתי להישמע מאושרת.

"איזו כלה, מהבוקר יש לי רק ויכוחים עם רועי".

"שוב הבנות שלו?" שאלתי והיא הנהנה.

"אבל אתמול הכל היה בסדר, הן היו השושבינות שלך. ראיתי שרקרתן יחד, הן אפילו חיבקו אותך".

"זאת הייתה הצגה אחת גדולה. הן השלימו אתי רק בשביל מעמד החתונה. היום בבוקר הן התקשרו לרועי וביקשו ממנו להגיע אליהן, אמרו לו שהן מתגעגעות אליו. אמרתי לו שהיום הזה שלי, הרי התחתנו אתמול, לא מגיע לי שהוא יהיה רק שלי יום לאחר החתונה? אבל הקטנה בכתה ואמרה לו שהיא מתגעגעת אליו,

היא לא נתנה לו שום סיבה מיוחדת, והוא החליט ללכת אליהן לשעתיים. הוא לא מבין למה אני כועסת. עכשיו אני זו שיוצאת לא בסדר”.

”למה לא ביקשת להצטרף אליו? ככה הוא היה רואה את הפרצוף האמיתי של הקטנות האלה”.

”זה בדיוק מה שעשיתי. שמחתי שהן התקשרו ואמרתי לו שאני מתלבשת ובאה, הייתי בטוחה שנלך כולנו יחד לאיזה מקום, כי אתמול הכל היה בסדר. אז החוצפן הזה אומר לי בשקט, כאילו שהוא מפחד ממני, שהן ביקשו שהוא יבוא לבד. את מבינה שהן המפלצות בסיפור והוא משליך את זה עלי? מדבר אלי כאילו שהוא מפחד ממני. ציפיתי ממנו שיסביר להן שזה לא בסדר, או שלפחות ימצא תירוץ כדי לא לעזוב אותי היום, אבל הוא לא מבין אותי בכלל. הוא מוציא אותי רעה, כאילו שאני רוצה לנתק אותו מהבנות שלו...”

קולה נשבר והיא בכתה. חיבקתי אותה חיבוק מרגיע ואחרי דקה ארוכה היא המשיכה, ”אני מרגישה רע בגלל שעברו עלי, הבנות שלו רימו אותי אתמול, רימו אותי ביום החתונה שלי”.

שתקתי. כל-כך הבנתי את הכאב שלה.

”מה איתך?” שאלה אחרי שנרגעה מעט. ”ראיתי שהיית לבד, הוא עזב מוקדם?”

”כן, מאי הייתה עייפה”.

היא הנהגה. אחר כך פרצה בצחוק מעורב בככי. ”איזה שטות עשיתי אתמול. אבל את כמצב יותר טוב, את יכולה לברוח, עדיין לא התחתנת”.

”אני לא רוצה לברוח”.

נשמעה דפיקה ברלת. ”זאת נועה”, הודיעה לי גלית שנייה לפני שנועה התפרצה פנימה.

”מה קורה אתכן? איפה הבעל החדש?”

גלית חייכה.

"הלך לבנות שלוו?" שאלה נועה בתרעומת. "אני אומרת לך שיש לקטנות האלה חוצפה מאוד גדולה, איזה חוסר צדק, לי יש שני גברים ולכן יש בקושי חצי לכל אחת..."

"איפה אלן?" שאלתי.

"הוא העדיף להישאר במכון הכושר של המלון", ענתה כשהיא פותחת את המקרה. "אני מתה מרעב, יש משהו לאכול? יופי, עוגת חתונה דווקא מתאימה לי עכשיו". היא הוציאה את העוגה, הניחה על השולחן ואכלה ממנה בכפית.

"עכשיו גם העוגה שלי נראית על הפנים. למה לא לקחת סכין?"

רטנה גלית.

"מצטערת, את יודעת שאני גרועה בטריגונומטריה, לא אוהבת קווים ישרים", התנצלה נועה. "אבל, הנה, סיימת. אחר כך, כשתירגעי, תוכלי ליישר את הקווים עם סכין".

"מה איתך, שרית, מה המפלצת שלך עשתה היום?" התעניינה נועה בצרתי עם מאי.

"נועה, אני מעדיפה שלא תקראי לה מפלצת".

"אוי, איזו התחסדות", הגיבה נועה לדבריי. "נראה אותך עוד כמה ימים, כשהיא תעצבן אותך".

"מה את רוצה משרית?" שאלה גלית, "למה שהיא תשנא את מאי, היא לא עשתה לה כלום".

"את צריכה לשתוק", תקפה נועה חזרה את גלית, "לדבר על הבנות של רועי או לשנוא אותן, זה בסדר ומוצדק, אבל לשנוא את מאי זה אסור? מי את שתחליטי למי קשה יותר? למה את נותנת לשרית את ההרגשה שאסור לה להרגיש כעס כלפי מאי? למה את חושבת שאת כועסת בצדק והיא לא?"

"תפסיקו שתיכון", הרמתי את קולי. "אתן מדברות כאילו שאני לא

נמצאת פה. אני לא שונאת את מאי. נקודה!"
"איזה כבודות אתן", אמרה נועה כשהיא נוגעת בבטן שלה. "איזו עוגה מגעילה, בא לי להקיא".

רועי נכנס בצהלה ופניה של גלית הרצינו. "שלווום, איזה אורחות יש לנו היום", אמר וניגש לנשק לגלית, אך היא הרחיקה את פניה ממנו.

"היא כועסת שהלכתי לבקר את הבנות שלי. רק לשעתיים, לא קרה כלום", הסביר לנו את הצד שלו בסיטואציה.
"מה לא קרה כלום, התחתנתם אתמול!" תקפה נועה.
"כן, אבל הן הבנות שלי כל הזמן, גם כשאני מתחתן, הן לא אשמות שהתגרשתי".

"אתה יודע לדבר יפה מאוד כשאתה רוצה, אבל לחשוב – אני כבר לא כל-כך בטוחה", אמרה נועה והוסיפה, "אם היית עם אמא שלהן, גם אז הן היו מתקשרות ומבקשות להפריע לך יום אחרי החתונה?"
"בריוק", אמרה גלית.

"אבל הן לא נולדו כשהתחתנתי עם אמא שלהן".
פרצתי בצחוק ונועה נגעה בראשה בתסכול. "הוא ככה תמיד?"
שאלה את גלית. "טוב, לא חשוב, אתה צריך להיות יותר חזק, ארוני", המשיכה לתקוף את רועי, "אתה לא יכול לנהל את החיים שלך עם שתי מפקדות בנות עשר".

"הבנות שלי הן בנות שתיים-עשרה וארבע-עשרה".
"לא, אני לא יכולה, איך את מסתדרת אתו?" הפנתה נועה את תסכולה לגלית.

"אז מה את מציעה, שאני אהיה אבא רק בימים שבית המשפט החליט?" המשיך רועי לסנגר על עצמו.
"אז מה, אתה חושב להיות בעל רק כשתהיה פנוי מהבנות שלך?"

לעגה לו נועה בחזרה.

ראיתי את רועי לחוץ מהסיטואציה ששלוש נשים סביבו תוקפות אותו, וקראתי בשמה של נועה כדי להסות אותה.

"אל תשתיקי אותה", ביקשה גלית.

"סליחה שאני מתערבת, אם זה לא מתאים לך תגיד", התנצלה נועה בפני רועי.

"לא, זה בסדר, אני רוצה לשמוע".

"אז אני אגיד לך מה אני חושבת", אמרה נועה, "הקטע הזה שהן לא רוצות שתביא אתך את גלית לביקורים צריך להיגמר. אתה מגיע איתה אם הן רוצות ואם לא, ובמקום לבקר אותן אצל הגרושה שלך, תבקר אותן אצל אמא שלך שגרה קרוב אליה, כמו שהיה לפני הסכסוך".

"אבל הן אמרו שאם אני מגיע איתה, הן מעדיפות לא לראות אותי".
"כמה זמן אתה חושב שהן יחזיקו מעמד? בסוף הן יישברו, אם הן אוהבות אותך".

"מתי זה הסוף?" שאל.

"לא יודעת, אבל אי-אפשר להמשיך בסידור הזה שאתה עוזב את גלית שני סופי שבוע בחודש וגם באמצע השבוע. מה הבעיה שלהן להגיע לכאן בסופי השבוע? הרי היא לא מסלקת אותן, לא יקרה להן כלום אם סוף שבוע אחד בחודש הן יבלו גם עם אשתך".
רועי שתק.

"מה אתה חושב?" האיצה בו נועה.

"אני יכול לנסות, לא מבטיח. אני אדבר איתן שאני רוצה שגלית תבוא אתי לביקורים, נראה מה הן יגידו".
"יפה".

גלית חייכה ונשענה עליו, והוא הניח את ידו על כתפיה, "מרוצה?"
"כן", אמרה גלית, "אני בטוחה שיהיה בסדר".

"רוצה לבוא אתי לשתות משהו באיזה מקום?" שאלתי את נועה
כשיצאנו מגלית.

"כן, יהיה נחמד לנצל את היום האחרון שלי בישראל בישיבה
בבר".

"בית קפה".

"שיהיה".

* * *

מאז שגידי סיפר למאי על הקשר בינינו התחלנו להיפגש לעתים
תכופות יותר, ויכולתי לבקר בביתו. הייתי מגיעה אליהם בסופי
שבוע ופעמים רבות קפצתי אחרי העבודה. הייתי כל-כך מאושרת
להיות חלק מהחיים שלהם. לא הפריע לי שאת רוב הזמן שלו הוא
בילה עם מאי, כל עוד הזמן שלאחר מכן היה שייך לי. ראיתי אותו
בודק לה את שיעורי הבית, משוחח איתה על מה שעבר עליה במשך
היום ומשתף אותה במה שעבר עליו. חשבתי שהוא יהיה אבא נהדר
לילדים שלי.

כשהתפנה אלי היה כבר עייף, אבל לא כעסתי. הייתי מאושרת
שיכולתי להגיע לביתו בכל עת שרציתי. בשלב מסוים התחלתי
לחשוב לדבר אתו על לעבור לגור איתם, אחרי הכל, אני כמעט
כל יום אצלו והוא רואה שאני לא מפריעה ליחסים שלו עם מאי.
דווקא הכנסתי קצת עניין ותרבות לחיים שלה וארגנתי בילויים
משותפים, משום שבעלה של אורנה עבר בקרן הקיימת לישראל
ותמיד היו לה כרטיסים להצגות ילדים ותוכניות מעניינות
לטיולים משפחתיים.

"יש לך הפתעה במכונית שלי", אמרתי למאי כשנכנסתי לביתם.
הלכתי איתה לעבר המכונית, והיא הבחינה באופניים שבלטו מתא

המטען. "אני לא אוהבת לרכוב על אופניים", אמרה בפנים זועפות.
"יש טיול משפחות בשבת, חשבתי שיהיה לך כיף עם האופניים
האלה", ניסיתי לפתות אותה.
"אני אוהבת את האופניים הישנים שלי, וחוזן מזה, אבא כבר הבטיח
לקחת אותי בשבת לספארי".

"אבל היית הרבה פעמים בספארי, תנסי משהו אחר", הצעת.
"לא רוצה".

בערב ניסיתי לשכנע את גידי לצאת לטיול של הקרן הקיימת, אך
הוא ענה, "היא רוצה ספארי, היא תקבל ספארי, היא משוגעת על
בעלי חיים".

אז יצאנו לספארי...

אחרי הטיול התיישבנו לאכול, וגידי הלך לשירותים כשהוא
משאיר כסף בידיה של מאי ואומר לה, "תקנו לכן משהו לאכול עד
שאני חוזר".

נפגעתי, מסירת הכסף למאי גרמה לי לחוש מושפלת. ברגע אחד
נעלם לי התיאבון שרק כמה דקות קודם איים להכניע אותי.
מאי שאלה אותי מה לקנות לי. עניתי לה שאני לא רוצה כלום ורק
כשהיא חזרה עם המגש לשולחן, ניגשתי לקנות לעצמי כוס קפה,
מכספי.

"את לא אוכלת?" שאל גידי.
"לא רעבה".

"לפני רגע היית רעבה".

"זה היה רגע לפני שמסרת כסף לילדה בת עשר וביקשת ממנה
להזמין אותי לאכול".

מאי הביטה בי, מרגישה שמהו שקשור אליה מפריע לי.
"מה לא בסדר בזה?" התפלא גידי.

"נתת לה הרגשה שהיא בעלת הסמכות פה".

כלי לומר מילה קם גידי, ניגש למזנון וחזר עם שתי מנות המבורגר, אחת עבורי.

"אתה מבין מה מפריע לי?" התעקשתי בכל זאת לחזור לנושא הקודם.
"לא".

הגעתי למסקנה שבדרך כלל הוא מבין אותי, מלבד במקרים בהם מאי מעורבת. גם עכשיו הוא הביט בה באהבה, מעביר את ידו מדי פעם על שערה, כשאכלה את השניצלונים ודיברה בהתלהבות על החיות שראתה ועל ההצגה שהייתה לאחר מכן.

'הוא בקושי מתייחס אלי', סיכמתי לעצמי בכעס את היום, 'כשמאי בסביבה, אני לא קיימת עבורו'.

"גידי, היה נחמד אם היית שם לב שגם אני קיימת", שמעתי את עצמי מבטאת במילים את הרהורי נפשי.
הוא לא ענה.

"לזה בדיוק אני מתכוונת – אתה אפילו לא עונה לי".
"מאי, לכי בבקשה להביא מפיות", שלח גידי את מאי כדי להישאר אתי לבד. "אף פעם אל תדברי בטון כזה או תריבי אתי לידה, במיוחד לא על תשומת הלב שלי", אמר לי בטון תקיף.
"היא לא תיפגע אם תקדיש לי מעט, זה לא על חשבונה".
"אני מקדיש לך מעל ומעבר".

"אתה מתכוון לזה שאתה איתה כל היום ובשעה תשע, כשאתה סחוט, אתה ישן לירי?"

"אני מתכוון שהעובדה שהחלטת על דעת עצמך להגיע אלי הביתה כמעט כל ערב, גורמת לכולם להפסיד. כך גם מאי לא מקבלת ממני את תשומת הלב הראויה וגם את לא".
"מאי מקבלת מספיק".

"אל תחליטי בשבילי כמה זה מספיק".

”אני לא מקבלת מספיק”, המשכתי.

”אני זה שאין לו זמן לעצמו, אני זה שכל הזמן נמצא על זמן שאול – הזמן של מאי, הזמן של שרית, מה עם הזמן שלי? מה דעתך שניפגש פחות, כך שישאר לי יותר זמן לעצמי?”

מאי חזרה עם המפיות וגידי המשיך לאכול בשקט. נסענו חזרה לביתו כשמאי מדברת, גידי עונה לה בשקט ואני מכונסת בתוך עצמי, מהרהרת בכאב בדבריו על כך שפולשתי להם לחיים בלי שהוזמנתי.

כשהגענו לביתו אספתי את הדברים שלי במהירות ויצאתי למכונית. גידי בא בעקבותיי והחזיק בזרועי כדי לעצור אותי, אך נחלצתי ממנו. הוא לקח נשימה עמוקה כדי להביע את קוצר רוחו, ואמר: ”למה אם אני אומר לך את מה שאני מרגיש זה לא בסדר?”

”אין לי בעיה עם הכנות שלך, אלא עם זה שאתה מרגיש שאני מפריעה לך”.

הוא משך אותי אליו, ”אל תלכי עכשיו, אל תתני לי את ההרגשה שאני מסלק אותך, מה שאני רוצה זה רק שניפגש פחות. אל תיפגעי”.

”מה זה פחות, פעם בשבוע?”

”אנחנו מכירים רק ארבעה חודשים, לא מתאים לי עדיין לגור עם אישה בבית. קשה לי”.

הוא הניח את ידיו על כתפיי, ”אני הכי כן איתך בעולם, אז תביני אותי”.

הבטתי בו.

”בבקשה”, התחנן וחיך.

”טוב, היום המניפולציה שלך הצליחה”, אמרתי והוצאתי את התיק חזרה מהמכונית.

הוא חיבק אותי, ואני שאלתי את עצמי אם נהגתי נכון כשנכנעתי להפצרותיו.

"את לא הולכת?" שאלה מאי כשראתה שחזרת.

"היום היא נשארתי פה", ענה גידי במקומי, והיה נדמה לי שהוא שם את הדגש על 'היום'.

"אז לא תוכל לשחק אתי במחשב?" שאלה מאי.

"בטח שאני אשחק איתך".

'אפשר לחשוב שיש אצלו אפשרות אחרת', חשבתי, מוצאת עצמי בחדר השינה קוראת ספר שזכה לביקורות מצוינות בעיקר על ההומור שבו, אבל עד עמוד שלושים לא מצאתי שום הומור. ההומור האמיתי היה בקומה התחתונה – שם לא הפסיקו מאי וגידי לצחוק. המשכתי לעמוד שלושים וחמש, דילגתי לעמוד מאה ואחרי עשרים עמודים נוספים סגרתי את הספר, כשאני כועסת על המבקרים שהבטיחו לי ספר מעניין ומצחיק ובפועל הותיר אותי משועממת, עצובה ועצבנית. ניסיתי להעסיק את עצמי בהעלאת השערות לגבי השפעת ההומור על קבוצות גיל שונות, והחלטתי לברוק את ההשערה על גידי, שהיה מבוגר ממני בעשר שנים. אבל עוד לפני שהספקתי לעסוק בכך הוא הרים את הספר שהיה מונח על הכרית שלו ופלט: "ספר טוב".

"קראת?" התפלאתי.

"אהה, מאוד מצחיק".

חשבתי שאולי מצב הרוח הרע שהיה לי לאחר השיחה אתו גרם לי לעוגמת נפש ולירידה באנדרופין, האחראי לצחוק ולהנאה, ולכן לא הצלחתי להבין את המסר המצחיק. בכלל, בזמן האחרון המוח שלי נמצא בחוסר איזון. בכל אופן, חשבתי שאם הספר הצליח להצחיק את גידי, שווה לנסות ולקרוא אותו במועד מצחיק יותר.

למחרת בבוקר התעוררתי מוקדם למדי, סידרתי את הבית מעט ולאחר מכן הכנתי ארוחת בוקר. הערתי את גידי והלכתי לחדרה של מאי. ליטפתי אותה בעדינות. היא פקחה את עיניה. "בוקר טוב", אמרתי בחיוך.

"איפה אבא שלי?" שאלה.

"מתקלח".

"למה הוא לא העיר אותי?"

"הערתי אותך קצת יותר מוקדם כדי שנוכל לשבת ביחד ולאכול בכיף. חכי שתראי איזו ארוחת בוקר הכנתי".

"אבל אני רוצה את אבא שלי, אני רוצה שהוא יעיר אותי".

גידי נכנס לחדר והתיישב על המיטה, שותק, בקושי מותיר לי מקום. זוהי מעט הצידה, אך לאחר כמה שניות קלטתי שאני מיותרת לחלוטין והלכתי לשבת במטבח. חיכיתי להם כשאני שותה כוס קפה.

הם התיישבו ליד השולחן והחלו לאכול. המתנתי לאיזושהי תגובת הערכה, וכשזו לא הגיעה שאלתי: "איך הארוחה?"

"בסדר", ענה בקרירות.

"רק בסדר? אם הייתי יודעת שכך תגיב לא הייתי טורחת", התברחתי.

היה שקט לא רגיל סביב השולחן.

"קרה משהו?" שאלתי מודאגת.

הוא הניד בראשו, "לא".

בסיום הארוחה הלכה מאי לחדרה כדי לקחת משם את התיק. הרמתי את הדברים מהשולחן לכיור וגידי הצטרף אלי למלאכה. "אני לא רוצה שתעירי אותה, זה התפקיד שלי. ובאותה הזדמנות – מאי ואני אחראים על ארוחת הבוקר".

הבטתי בו בתימהון, "עשיתי הכל בתמימות. מה רע בזה שהכנתי

ארוחת בוקר?"

"למה אני צריך לתת הסברים על כל דבר?" שאל בטון מותש.

"כי אני חלק מהחיים שלך, לפחות השבתי כך".

"חלק מהחיים שלי, נכון. לא שלה. מלבד זאת, אל תשתפי אותה

בהצגות שלך".

"איזה הצגות? על מה אתה מדבר?"

"אני יודע בדיוק מה את חושבת עליה".

נדהמתי.

הוא הביט בי בקשיחות.

התעשתתי, "מה אני חושבת עליה?"

"את יודעת, את לא צריכה שאני אגיד לך את זה בצורה מפורשת.

אין לי בעיה עם זה, את לא חייבת לאהוב אותה, אבל אל תתאמצי,

כי זה נראה מאוד מלאכותי".

"זה אמיתי, אני הולכת ונקשרת אליה. אני לא מעמידה פנים".

הוא יצא מהבית, ואני נשענתי בגבי אל הכיור, מנגבת בכף ידי את

הרמעות. הייתי מוחקת ברצון את שתיים-עשרה השעות האחרונות,

בהן לא הפסקתי 'להפריע' לגידי ולמאי.

אפילו הטרחה שלי בארוחת בוקר עצבנה אותן, והוא עזב לעבודה

בלי חיבוק ובלי תודה.

עזבתי את הכלים המלוכלכים בכיור ויצאתי לקניון, לא התחשק

לי לראות אותו במשרד. הרגשתי בחילה כמו בחלק מהבקרים

האחרונים, והמחזור גם הוא כושש לבוא למרות שהתחננתי שיגיע.

נכנסתי לסופר פארם ועשיתי בדיקת היריון בשירותים של הקניון.

גם כן מקום מרכזי. קיוויתי שהתשובה תהיה שלילית – אבל הצבע

השתנה.

אני בהיריון.

פרצתי בבכי, מרגישה שאני וההיריון לא שייכים לחיים של גידי.

בכל מקרה, לגלות דווקא בזמן כזה שאני בהיריון, לא היה משמח במיוחד. ישבתי בבית קפה מנסה לחשוב איך לספר לגידי את החדשות.

בשעה שתיים-עשרה נכנסתי למשרד וסגרתי אחרי את הדלת. היממה האחרונה הייתה די מתוחה גם כך, וגילוי העובדה שאני בהיריון הכניס אותי ללחץ גדול יותר. אילו הייתי מגלה שאני בהיריון לפני שביקש ממני שניפגש פחות הייתי מאושרת, כעת הייתי מודאגת. חששתי מהתגובה שלו.

חיכיתי שעתיים שהוא יתקשר או ייכנס למשרד שלי ויגיד לי שהוא טעה, אך הוא לא עשה זאת. רציתי להיכנס למשרד שלו ולהגיד לו איך אני מרגישה, אך היה לנו הסכם שבעבודה לא מדברים על עניינים פרטיים. יצאתי לשירותים וראיתי אותו יוצא לפגישת צהריים עם לקוח. הוא הביט בי בחטף כבודרך אגב, והמשיך למעליות.

גם בערב עדיין ייחלתי לטלפון מתנצל מגידי, אך הוא לא התקשר. בעיניי הכעס שלו היה חסר פרופורציה. האם להעיר את מאי ולהכין לכולם ארוחת בוקר הם דברים שאין עליהם מחילה? באחת-עשרה בלילה נכנסתי למיטה וניסיתי להירדם, אך לא הצלחתי. הייתי מוטרדת מהתגובה הצפויה של גידי להיריון. התהפכתי מצד אל צד במשך כשעה, ולאחר מכן מצאתי את עצמי מתקשרת אליו.

"חיכיתי לטלפון ממך. חשבתי שתתנצל", פתחתי.

"על מה?"

"על ההתנהגות שלך בבוקר".

"תסבירי לי מה לא היה בסדר".

"אתה לא מבין?"

"לא, מה בסך הכל ביקשתי, שלא תעירי אותה בבוקר?"

"והאשמת אותי שאני מעמידה פנים".

"על זה אני מוכן וצריך להתנצל".

"אז אתה חייב לי".

"רוצה שאחזיר לך את החוב עכשיו?" שאל במתיקות.

"כן, אני באה אליך".

הגעתי לביתו ונתתי לו לפנק אותי כמו שאני אוהבת. התחבטתי בשאלה אם כדאי לי לספר לו על ההיריון ולתת לו להחליט מה לעשות עם זה או להמתין כמה ימים. אזרתי אומץ ובחשש גדול לחשתי את המשפט הטעון: "גיד, אני בהיריון".

שמעתי את נשימותיו העמוקות והבנתי שהוא ישן. הייתי מאוכזבת בקושי העזתי להוציא מעצמי את שתי המילים והוא ישן. התלבטתי עוד שנייה והחלטתי להעיר אותו.

"גיד?" לחשתי לתוך אוזנו.

"כן?"

"אני בהיריון".

הוא פקח את עיניו והביט בי.

"אתה לא נראה שמח".

"את רצינית?" שאל.

"לא, סתם, אני אוהבת לקום באמצע הלילה ולספר לכולם שאני בהיריון".

הוא חיך, "אז תשתדלי לא לספר על זה למאי, עדיין לא, אני לא יודע מה זה יעשה לה".

עכשיו רציתי דווקא לצרוח את זה. שכל העולם ישמע ובמיוחד מאי. למה עלי להסתיר את ההיריון שלי ממישהו? האם אני צריכה להתבייש במשהו?

"וחוץ מהדאגה שלך למאי, מה יש לך להגיד לי? איך אתה מרגיש

עם זה?" שאלתי, מנסה לכבוש את הכעס שעוררה בי התגובה שלו.
"די מופתע, לא יודע איך להרגיש עם זה. את יודעת, לא חשבת
שתכננת היריון".

"לא תכננתי", הגבתי בטון נעלב.

"זה בסדר, אני לא מאשים, מצטער אם נשמעתי כך, רק שזה הקדים
מעט את זמנו, תני לי מעט זמן לספר על זה למאי".

"כמה זמן?"

"אל תדאגי, יש לנו תשעה חודשים".

"שבעה".

"זה מספיק".

* * *

הייתי בטוחה שההיריון יגרום לגירי לשנות מעט את ההתנהגות
שלו ולשלב אותי יותר בחייו. אחרי הכל, אני נושאת ברחמי את
העובר של שנינו, תוצר האהבה שלנו. אך חלף חודש מאז שסיפרתי
לו על כך, והדבר לא הביא לשינוי בחיים שלנו ביחד.
היה לי עצוב לעבור את הבקרים של הבחילות בלי התמיכה שלו.
נלחמתי בעצמי כדי לא להתקשר אליו ולבקש את רחמיו למצבני.
באחד הערבים, כשהייתי שקועה במחשבות, החלקתי קלות במקלחת
וראיתי בכך סימן שעלי להתקשר לגירי ולהיות יותר תובענית.
"גירי?"

"כן, מאמי".

"החלקתי במקלחת".

"את בסדר?" שאל נסער.

"לא, נמאס לי לגור לבד, אני רוצה לגור אתך, או שלפחות תגיד לי
אם יש לך בכלל כוונות כאלה".

"למה את בלחץ מזה? זה לא שאין לך איפה לגור".

"לא, אני לא יכולה יותר עם התשובות האלה, אני חייבת לדבר

אתך עכשיו. אתה רואה, החלקתי..."

"נו, ואם היינו גרים יחד, לא היית מחליקה?" התלוצץ.

"אותך זה מצחיק, אותי לא. אתה אולי לא יכול לתמוך בי כשאני מחליקה, אבל את בחילות הבוקר אני לא צריכה לעבור לבה, לא נכנסתי להיריון לבר".

"אוקיי, שרית, אני קצת עסוק, נדבר יותר מאוחר, אני מכין שיעורים עם מאי".

"אני צריכה לפגוש אותך, זו שיחה רצינית".

"אין לי בעיה לפגוש אותך היום, אבל אם זה בקשר למעבר שלך לכאן, זה נושא מורכב. אני רוצה שתעברי לגור אתי, אבל מאי צריכה להפנים את העובדה הזאת לאט לאט".

"אבל זה יותר מדי לאט, עבר כבר חודש מאז אמרתי לך שאני בהיריון".

"את יודעת שבסופו של דבר נגור ביחד. אני לא אתן לך לגור עם התינוק שלי רחוק ממני".

"מתי, גידי?"

"למה את לא מסתפקת במה שאני אומר לך?"

"כי אתה לא מספיק ברור, אם לא היית מתנהג אלי יפה כשאני אתך, הייתי בורחת ממך. אתה משרד לי כל הזמן מסר כפול. מחר אני באה לישון אצלך ורוצה לקבל ממך תשובות יותר ברורות".

הוא סגר את הטלפון ואני החזקתי בידיי את הבטן – שם היה האוצר המשותף שלנו.

שכבתי במיטה וחשבתי על כך שלמרות האהבה שלו למאי היא כבר לא תהיה היחידה – הוא יהיה אבא גם של התינוק שלי.

למחרת כשהגיע למשרד הוא חלף ליד משרדי, הרים יד לעברי והלך לכיוון משרדו.

התקשרתי אליו, "אתה זוכר שאני באה אליך היום?"

"אני אבוא אלייך", ענה בקוצר רוח.

"אבל אם אני אבוא אליך לא תצטרך לדאוג לבייבי סיטר."

"אל תדאגי".

היה נדמה לי שלאחרונה הוא מעדיף שלא אשאר לישון אצלו, כאילו שהוא רוצה, יותר מתמיד, להרחיק אותי מביתו. "באיזו שעה

תבוא?"

"בתשע וחצי, אחרי שאגמור את כל הדברים עם מאי".

סגרתי את הטלפון.

הוא הגיע בתשע ונראה עייף. נשקתי לפיו, מרגישה כיצד הרטיבות שבפיו מפיחה בי חיים. עכשיו הוא שלי עד מחר בבוקר. הוא ביקש רגע לשבת מול המחשב כדי לקרוא איזה הסכם ששלחו לו. צפיתי בטלוויזיה עד שהוא התיישב לידי בסלון.

"איך את מרגישה?"

"שיש לי בחילות ואין מי שיפנק אותי", התכרבלתי על גופו.

הוא חיבק אותי חזק ונשק למצחי.

"מתי נספר למאי?" הרמתי את ראשי מחזהו, "אני חושבת שהיא

תשמח לאח או אחות, אתה לא חושב?"

"אני לא יודע כמה היא תשמח, ואני לא רוצה לערער לה את החיים

יותר ממה שכבר עשיתי".

"תספר לי מה קרה בדרך לאילת", ביקשתי בלחישה.

"לא עכשיו".

"מתי?"

"אף פעם".

הבטתי בו, והוא הביט בי בעיניים מרוקנות.

נשענתי עליו, גבי על חזהו, ידיו מונחות על זרועותיי.

הטלפון הנייד שלו צלצל, על הקו הייתה מאי, בוכה, מתגעגעת

אליו. הוא קם מהספה, "אני חייב ללכת".

"אבל לא ראיתי אותך כל השבוע".

"את רואה אותי כל יום בעבודה", ענה, משאיר אותי רעבה אליו.

"אני באה אתך". מיהרתי לקום מהספה ולדחוף את גופי לתוך

הג'ינס.

"ייקח לך זמן להתכונן. היא לחוצה".

"סע, אני אבוא אחרריך".

גידי לא התלהב מהרעיון, אך בכל זאת נסעתי לביתה.

בבוקר קמתי מוקדם, הכנתי לעצמי קפה וחיכיתי לגידי שיכין ארוחת בוקר, משום שלי היה צו הרחקה מהמטבח. הבטתי בתמונות שהיו על השידה. תמונה משפחתית של גידי בהרכב משפחתי שלם, כולם מחייכים באושר. העברתי מבטי לתמונה בה גידי מצולם לבד עם אשתו, התמונה יצאה מעט מתוך המסגרת ואני הושטתי את ידי כדי להחזירה לתוכה. כשעשיתי את הפעולה התמימה הזו הרגשתי תחושה מוזרה, כאילו שאני נוגעת בחפץ שאסור לי לגעת בו. למרות זאת השהיתי את ידי על התמונה ובחנתי אותה – גידי ואשתו על רקע סלע גדול שכמו נשבר לתוך הים. על מדרון הסלע עצי דקל רבים והמקום נראה כמו שמורת טבע יפהפייה.

שמעתי את קולו מאחורי וקפצתי בבהלה, כשאני מכתימה מעט את התמונה בקפה שנשפך מירי. הרגשתי כמי שנתפסה על עבירה מוסרית.

"מצטערת", התנצלתי בחשש ומיהרתי לנגב את התמונה בחולצתי לפני שהיא תינזק.

הוא לקח את התמונה מידי והניחה במקום. אחר עלה לחדרה של מאי.

שמעתי אותו מעיר את מאי באהבה, כמו בכל בוקר מלטף אותה במשך דקות ארוכות עד שהיא מתעוררת. היא נכנסה למקלחת והוא ירד למטבח. הרגשתי כמו אורחת לא רצויה. אחרי שסיימנו לאכול, מאי עזרה לגידי לנקות את המטבח ואני עליתי לחדר כדי לקחת את התיק שלי.

"ניפגש במשרד", אמר כשיצא עם מאי. הבטתי בחלון כשפתח למאי את הדלת האחורית.

מיהרתי לצאת, "גידי, אולי אני אסע אתך ואחזור אליך אחרי העבודה?"

"איך שאת רוצה". הוא הביט בשעון. "אבל האמת שאין לי כל-כך זמן לחכות לך, מאי מאחרת לבית הספר".

"אז תאסוף אותי אחרי שתוריד אותה".

"בואי נעזוב את זה להיום, זה סתם מסבך את העניינים, תגיעי ברכב שלך".

מבחינתו לא הייתה חשיבות למה שאני חושבת או איך אני מרגישה. להיריון שלי לא הייתה השפעה עליו. נראה שמאז שהוא יודע על כך, הוא מנסה להוכיח לעצמו יותר מתמיד שמאי חשובה יותר מהכל.

נכנסתי לרכב שלי ונסעתי להסתובב מעט בשוק, חיפשתי איזה בגד שייתן ביטוי לתחושה התלושה שהרגשתי. לאחר מכן נסעתי לעבודה. גידי לא היה במשרד שלו. התאכזבתי. בשעה שלוש הרגשתי שאין לי יותר חשק לעבוד ויצאתי הביתה.

* * *

עברו חודשיים, יחסו של גידי לקשר שלנו לא השתנה והרגשתי בודדה ומופקרת עם העובר שבבטני.

באחד מערבי שישי, כשגידי התקשר אלי, שכנתי מצוברחת

במיטה.

"את נשמעת עצובה".

"כן, אין לי מצב רוח".

"למה?"

"כנראה שההיריון משפיע עלי, הורמונים וכל מה שקשור אליהם",
ניסיתי רוח טובה ולא מאשימה.

"מתי את באה?"

"אני לא באה", ענית, למרות שרציתי ללכת אליו ולו רק כדי
לדבר אתו על הנושאים המעורפלים והלא סגורים בזוגיות שלנו.
הייתי חייבת לברר אתו מה תוכניותיו לגביי ולגבי ההיריון שלי,
ולחסיר את תחושת חוסר הוודאות שחשתי.

"את לא רוצה לבוא?" התפלא.

לקחתי נשימה עמוקה. "לא בא לי לראות אף אחד עכשיו", ענית.
"גם לא אותי?" שאל.

"במיוחד לא אותך", אמרתי וניסיתי להוסיף לזה נופך של בריחות
הרעות.

"תגיעי לכאן ותראי איך אני יכול לשפר את מצב הרוח שלך".

"רק אם יש לך חשק לדיבורים רציניים, אני רוצה לדבר אתך על
הדברים שמפריעים לי".

"ביום שישי בערב את רוצה לדבר על דברים רציניים?" שאל
בהומור.

"ביום שישי ובכל יום שיתחשק לי", ענית בכעס.

"אוי ואבוי לי, כל יום לדבר על דברים רציניים? טוב, נסגור על
כל יום שישי, מהיום יש לך אישור לדבר על כל דבר רציני ביום
שישי", התלוצץ. "אני מחכה לך", אמר וסגר את הטלפון, לא נותן
לי אפשרות לסרב או להגיב.

ישבנו בסלון כשהוא מעסה לי את הצוואר. "מה מפריע לך?" שאל. "עברו חודשיים מאז שאתה יודע שאני בהיריון. אמרת לי שאתה לא רוצה לזעזע את עולמה של מאי, אבל גם העולם שלי חשוב. כמה זמן אתה יכול למשוך את העניין? הרי לא תוכל לנצח להסתיר זאת..." "לפחות עד שיראו את הבטן".

"אני לא רוצה להחביא את ההיריון שלי, לא עשיתי שום פשע".

"רק ממאי".

"למה?"

"אמרתי לך, היו לה מספיק זעזועים בחיים".

"תינוק זה לא זעזוע. וחורף מזה, מה לגבי הרגשות שלי? מה יהיה אתי ועם התינוק שלי? אתה מתכנן להמשיך ולהרחיק אותנו מהחיים שלך, או שבאיזה שלב נוכל להתקדם הלאה בזוגיות שלנו, למשהו יותר מחייב?"

"יש עוד מספיק זמן כדי להחליט".

"להחליט? יש לך ספקות לגבי זה? אני רוצה לדעת מה קורה אתי. אני רוצה תשובות עכשיו". לפתע פרצתי בבכי לא מתוזמן, למרות שלא רציתי שיקבל החלטות מתוך רחמים, אלא להצליח לשכנע אותו על-ידי פנייה להיגיון שלו.

הוא חיבק אותי, "או. קיי, בואי נפסיק לבכות, אני לא אוהב שאת בוכה, אני מבטיח לדבר על זה מחר עם מאי".

חשבתי לעצמי 'באיזה מצב משפיל אני נמצאת, העתיד שלי ושל התינוק שלי תלוי בשיחה שלו עם ילדה בת עשר'.

"לא, אני לא בוכה כדי שתרחם עלי, ותעשה לי טובה שתדבר עם מאי". ניסיתי להעביר לו את התחושות שלי בנושא.

"או. קיי, אולי לדבר זו לא המילה הנכונה. מחר יום שבת, יש לנו את כל הזמן, אני אנסה להסביר לך את העניין ונראה איך היא תקבל את זה".

בבוקר שמעתי את גידי מתקלח, ולאחר מכן הוא ירד לקומה הראשונה. נרדמתי שוב עד אחת-עשרה והתכוונתי לרדת למטבח. שמעתי את מאי בוכה, התקרבתי בשקט לחדרה וצותתי לשיחה: "מאי, את הכי חשובה לי מכולם, שלא יהיו לך שום ספקות", שמעתי את גידי. "אף ילד של שרית לא יוכל להיות יותר חשוב ממך, אפילו לא חשוב כמוך. את יקרה לי, את יודעת את זה", הרגיע אותה. "אתה אוהב את שרית יותר מאמא?" שאלה מאי בקול חנוק מדמעות.

"לא, אמא שלך תמיד תהיה האישה של החיים שלי, אני לעולם לא אוהב את שרית כמו שאהבתי את אמא שלך". הרגשתי כאילו ננעץ לי כידון בלב. העובדה שמאי יותר חשובה ממני גלויה וידועה לי, אבל להגיד לילדה שהילד שלי יהיה פחות חשוב ממנה? שהוא אוהב את אשתו כמו שלעולם לא יאהב אותי? שהילד שלי יהיה בעמדה נחותה ממאי, שאני אהיה בעמדה נחותה מאשתו?

עליתי בשקט לחדר השינה ונתתי לבכי להתפרץ. התחוויר לי שהאהבה של גידי אלי לוקה בחסר, שהיא לא מושלמת, וידעתי שהמקרה של היום צריך לגרום לי לאסוף את עצמי ולקבל החלטות קשות וכואבות. עלי לשים בצד את האהבה שלי אליו ולחשוב בהיגיון על היחס שלו כלפיי וכלפי העובר שאני נושאת ברחמי. חצי שעה לאחר מכן הוא עלה לחדרי וטלטל אותי בעדינות. "את לא נורמאלית, ישנה עד עכשיו, כבר שנים-עשרה". העמדתי פנים שרק פקחתי את עיניי, ואולי באמת עיניי נפקחו רק באותו רגע.

הכנתי לעצמי קפה. גידי ירד לאחר עשר דקות והושיב אותי על ברכיו.

הוא העביר את ידו על פניי, אחר גירד את אפן, הפעולה הזאת הכינה אותי לשיחה לא נעימה. "קצת קשה לי לבקש ממך את מה שאני הולך לבקש, אבל אני מאוד רוצה שתביני אותי". לא הבטתי בו, הרגשתי שוב את הדמעות בעיניי, ידעתי מה הוא הולך להגיד לי – הרי שמעתי את השיחה שלו עם מאי.

"סיפרתי למאי על ההיריון, וזה הלחיץ אותה מאוד. אפילו לא היה לי אומץ לדבר איתה על המעבר שלך לכאן. אני כל-כך חצוי – מצד אחד אני מבין אותך, אבל מצד שני אני לא יכול להתעלם מהעובדה שיש לי ילדה שמתעוררת בלילה בבכי בגלל סיוטים. זה דורש ממני את כל תשומת הלב שלי, עברו עליה הרבה דברים קשים שהיא עדיין לא התגברה עליהם". הוא שתק זמן מה והמשיך, "בואי ניתן לה עוד קצת זמן עד שהיא תפנים את המצב החדש או עד שהתינוק ייולד, ואז יהיה יותר טבעי שתעברי לגור אתנו".

כבר לא היה מדובר בלהמתין עד שיראו את הבטן, או עד סוף ההיריון, אלא עד אחרי שהתינוק ייולד.

"ואז מה?" התפרצתי, "נחכה שיהיה בן שנה או עד לבר-מצווה? ומה אתי? מה אני בכלל בשבילך? איך אתה מעז להגיד לי דברים כאלה?"

"את מוכנה לדבר יותר בשקט? אני לא רוצה שמאי תיבהל מהצעקות שלך".

"מאי, מאי, מאי, כל הזמן מאי! מה חשבת, שתגיד לי את הדברים האלה ואני אשתוק?"

"היא ילדה, אל תפילי עליה את המשקל שלך. תני לה זמן, אנחנו לא יכולים לכפות עליה להבין את מערכת היחסים שלנו".

הבטתי בו חסרת ישע, אפילו עכשיו הוא לא מצליח להתחבר לכאב שלי, אלא רק לצרכים של מאי.

רצתי החוצה, נכנסתי למכונית ונסעתי משם. הכבישים היו ריקים

מאדם, כמו בכל שבת בצהריים, עצרתי ברמזור אדום וראיתי חבורה של ילדים קטנים יושבת על האדמה הספוגה במים וטובלת את ידיה בתוך הבוץ. הילדים הכינו כדורים והניחו אותם על הספסל בגינה. אחד הילדים לקח כדור בוץ והשליך לתוך מקווה מים שנוצר כנראה מדליפה של צינור השקיה. יתר הילדים חיקו את התנהגותו וזרקו את יתר הכדורים בזה אחר זה. הרמזור התחלף לירוק ופתאום עצרתי בבהלה, עיניי חשכו ולא הצלחתי לראות את הדרך. לקח לי זמן מה להבין שאחד מכדורי הבוץ פגע בשמשה הקדמית שלי. נשמתי לרווחה והפעלתי את הווישרים.

כשהגעתי הביתה נכנסתי למיטה ופרקתי בככי את כל הכאב שהיה אצור בי. ראיתי את מספר הנייד של גידי על הצג, אבל לא רציתי לענות. אחרי שעה הוא דפק על הדלת. פתחתי לו וחזרתי למיטה בככי.

הוא התיישב על המיטה, "אני מצטער שאני מכאיב לך, אבל את צריכה להבין, היא ילדה קטנה, היא עדיין מדברת בלי הפסקה על אמא שלה, היא זוכרת את התאונה. את הכל. היא צריכה אותי לידה".

"מה הקשר של זה לחיים שלי אתך? מה כל-כך חשוב בלטפח זיכרונות מרים?" הוא הניח יד על הלחי שלי, "יהיה בסדר".

"אל תיגע בי, אני לא מאמינה לך, שמעתי אותך אומר לה שלא תאהב בחיים את התינוק שלי כמו שאתה אוהב אותה. שמעתי אותך אומר לה שאמא שלה היא האישה של החיים שלך. תגיד לי, מה אני בשבילך?"

הוא הביט בי שותק.

"אתה שותק, קשה לך להכחיש. קשה לך אפילו להגיד שאמרת את זה רק כדי להרגיע אותה".

כיסיתי את עצמי בשמיכה. הרגשתי שהוא קם מהמיטה ושמעתי אותו סוגר את הדלת הראשית. קמתי ויצאתי לחדר המדרגות. "אני שונאת אותך, אני עוזבת אותך."

הוא נעצר לרגע מבלי להביט בי, אחר המשיך לרדת. "למה אתה לא אומר כלום?" צרחת, בכיתי, מתחננת בתוכי שיכחיש את מה ששמעתי.

רצתי במדרגות וחסמתי את דרכו. "שרית, אני לא יכול לתת לך יותר ממה שיש לי לתת." "תענה לי רק על זה - אהבת את אשתך יותר משאתה אוהב אותי?"

הוא עצם מעט את עיניו ופקח אותן, "אני הרגתי אותה." "גם אותי אתה הורג."

הוא ניסה להזיז אותי מדרכו בעדינות. "אני לא צריכה מישוהו שאין לו מקום בשבילי, אני והתינוק שלי נסתדר בלעדיך. אולי עדיף שאעשה הפלה ולא אביא תינוק לעולם שבו ילדה בת עשר מחליטה על העתיד שלו!" המשכתי לצעוק. פניו הרצינו, אך הוא לא אמר דבר. הוא המשיך לעבר מכוניתו. הרגשתי מובסת. ראיתי את מכוניתו מתרחקת.

* * *

חזרתי הביתה והתקשרתי נסערת לנועה. "היי, מתוקה, אני לא רגילה שאת מתקשרת אלי כל יומיים..." "אני מגיעה אלייך, אני עוזבת את העבודה." "יופי, תחפשי לך עבודה רחוק מגדי, זה לא טוב שאתם עוברים ביחה. ככה הוא יתגעגע אלייך יותר." "נפרדנו."

"הי, חכי, חשבתי שאת עוזבת את העבודה, לא את גידי. רגע, אני הולכת להדליק סיגריה ולהכין קפה. תיכף אתקשר."

היא חזרה אלי אחרי חמש דקות. "דאגת לכל הדברים הנוחים כדי שתוכלי להקשיב בכיף לצרות שלי?"
"אל תהיי צינית, אני רק צריכה להיות מרוכזת, אבל אם רצית רחמים יכולת להתקשר לגלית. נו, זאת בטח שוב הילדה המפונקת שלו."
"זאת גם אשתו."

"רגע, רגע, זה מתחיל להיות כבר לי."
"שמעתי אותו אומר לבת שלו, שאמא שלה היא האדם היקר ביותר בשבילו."

"נו, מה רצית שיגיד לבת שלו?"
"להגיד לבת שלו זה בסדר, אבל הוא לא הכחיש את הדברים בפניי. אמרתי לו ששמעתי את השיחה שלו עם מאי, אבל הוא לא התגונן או הסביר שאמר את הדברים רק כדי להרגיע אותה. כששאלתי אותו אם הוא אוהב את אשתו יותר ממני, הוא התחמק מתשובה ישירה וענה לי שהוא הרג אותה."

"תשמעי, חמודה, אני יודעת שהוא בחור טוב, ואני יודעת כמה את אוהבת אותו, הזמן יעשה את שלו."
פרצתי בבכי בלתי נשלט. "נועה, זה יותר גרוע..."
"מה קרה?" נחרדה.

"תבטיחי שלא תצעקי ולא תרדי עלי, אין לי כוח להטפות מוסר, בגלל זה לא סיפרתי לך על זה עד עכשיו."
"את בהיריון!" ניחשה.

הופתעתי שנועה לא צרחה עלי, ובמקום שאלה בקול שקט ותומך:
"הוא יודע?"
"בוודאי, כבר חודשיים."

"ו..."

"הוא ביקש ממני להסתיר את ההיריון ממאי. זה כל-כך משפיל, אני אפילו מתביישת לספר לך על זה. בהתחלה הוא ביקש שלא

נספר למאי עד שיראו את הבטן, ואחרי שהוא כבר יזם איתה שיחה בנושא, צצה לה בעיה אחרת – המעבר שלי לדירה שלו. הוא החליט שלא משנה באיזה חודש אני, מאי עדיין לא מוכנה לפלישה של גורם זר לבית שלהם”.

שתיתי מעט מים כדי להירגע והמשכתי, “בעצם, מאז שסיפרתי לו שאני בהיריון אנחנו יותר מרוחקים, יש בינינו מתח. אני מנסה להסביר לו את הקושי שלי, והוא נותן לי הרגשה שהוא לא מעוניין לדבר על זה. המפגשים בינינו הפכו לקצר שלם”.

”זה נשמע רע”, הגיבה נועה לדבריי.

”רע מאוד”.

”לדעתי...” נועה לקחה רגע למחשבה. “תראי, אני לא מכירה אותו, אבל נראה לי שמצאת לך גבר שלא סגור על עצמו. לדעתי הוא עדיין לא התגבר על כל מה שעבר עליו... לא נעים לי להגיד לך, אבל מה את צריכה את כל כאב הראש הזה? עם כל הצער, וחבל לי שאני צריכה להגיד לך את זה, אני חושבת שכדאי לך לעשות הפלה ולהמשיך עם החיים שלך. לבחור שלך אין מקום בשבילך בחיים שלו”.

שתקתי, נחרדת להצעה של נועה. הפתרון שלה נשמע הגיוני אבל לא הייתי מוכנה לשקול הפלה.

”ההיריון לא מעניין אותו”, המשיכה נועה. “תאמיני לי שאם תעשי הפלה הוא יהיה הראשון שיודה לך, ככה תחסכי לו את ההתמודדות עם הבת שלו. אולי תבואי לכאן ונחשוב ביחד?”

”אני לא יודעת, אני ממש מבולבלת, אני אוהבת אותו”.

”שרית, את לא יכולה להישאר עם בחור שמרחיק אותך מהבית שלו ומתעלם מההיריון רק כי הבת שלו רוצה כך”.

”ההיגיון אומר שאת צודקת, אבל הלב והרגש מובילים למקום אחר”, אמרתי.

"אני מבינה. קחי לך מעט זמן למחשבה ותחשבי על הרעיון שלי להגיע לכאן. אבל, בבקשה, אל תתייעצי עם גלית בנושא, אני לא רוצה שהיא תמלא לך את הראש בפסיכולוגיה בשקל".

אבל זה בדיוק מה שעשיתי אחרי שסיימתי את השיחה עם נועה, הייתי חייבת לדבר עם כל מי שיכול להבין את מה שעובר עלי. "נראה לי שמכל הנשים בעולם, את היחידה שסובלת יותר ממני", אמרה גלית.

"אז מה אני צריכה לעשות?"

"תראי, בואי נהיה מציאותיות. זה המצב. מתאים לך, תישארי, לא מתאים, תעזבי. אבל אל תחשבי שאת תצליחי לשנות את חוקי המשחק של כולם בגלל שהם לא מתאימים לך. לצערי, את יודעת שאני אומרת לך את זה מתוך ניסיון".

"קיים רק חוק אחד לגבי אחריות של גבר על ההיריון. ופה אני מאוכזבת מגידי מאור".

"נראה לי שהוא לא רוצה את ההיריון", הוסיפה גלית.

"ככה את חושבת?"

"בוודאי, זה ברור שהוא אוהב אותך, אבל לא מתאים לו היריון, והוא לא מוכן להגיד לך בצורה מפורשת לעשות הפלה".

"מה שאת אומרת נשמע ממש הגיוני, למרות שבאמת האמנתי לו שהבעיה היא עם מאי ועם ההתמודדות שלה עם משפחה חדשה, או שאולי היה לי נוח להאמין בזה. אני חושבת שאקבל את ההצעה של נועה, ואסע אליה כדי לחשוב על כל העניין..."

"רגע, שרית, יש לי טלפון מרועי", קטעה אותי גלית.

שמעתי אותה משוחחת עם רועי במתיקות. חשבתי לעצמי שמגיע לי שהיא תעזוב לרגע את רועי ותתרכז בי. סגרתי את הטלפון, מוותרת עליה ועל העצות שלה.

אחרי שעה היא כבר הקישה על הדלת. "איך את נראית, מה הפלא שהוא לא רוצה שתגורי אתו?"

העברתי את ידי בשערי, כאילו שסידור קל של השיער ישפר את מראה הפנים הנפולות שלי, והקשבתי לגלית בפזוור דעת. "תראי, אני לא יודעת כמה זמן אוכל להחזיק מעמד, יש לי את רועי כל שבת, אבל זה לא עובד, הבנות לא נשברות".

לא הייתי בפוקוס, "תזכירי לי על מה את מדברת". "נו, שכחת, הרי החלטנו שרועי יעשה שרירים ולא יבקר את הבנות עד שהן יסכימו שגם אני אצטרף אליו לביקורים או שהן יתארחו בבית שלי. אז כל הכבוד לרועי – הוא באמת החזיק מעמד. מאז החתונה הוא לא הלך לבקר אותן, בהתחלה הוא דיבר על כך שזה לא כל-כך מפריע לו. הוא אמר לי שהוא עושה את זה עם כל הלב וחושב שזה מוצדק. אני מבחינתי הייתי מאושרת משום שקיבלתי אותו שבועה ימים בשבוע ללא צורך לחלוק בו עם הבנות שלו, אבל עכשיו הוא נשבר. הוא קבע להיפגש איתן היום".

הבטתי בה מבלי להגיב. שחיתי בתוך השלולית של עצמי. חוץ מזה, כעסתי עליה – לפני שעה הצרות שלי בכלל לא עניינו אותה, אז עכשיו, מצדי, היא יכולה להמשיך ולדבר לשיער המוונח שלי.

היא המשיכה: "הוא לא התייעץ אתי, הוא החליט שהוא לא יכול יותר לעמוד מולן, שמעתי אותו מתקשר אליהן וקובע איתן פגישה. היית צריכה לראות באיזו התרגשות הוא דיבר איתן ואיך הוא בכה אחרי שסגר את הטלפון". היא לקחה נשימה גדולה לריאותיה ונשפה אותה בכאב, "אין מה לעשות, אמרתי לך – בסוף הילדים תמיד מנצחים, גם את בטח יודעת את זה".

שתקתי.

"אני בטוחה שכשיהיה לנו ילד משלנו, הוא יתרחק מהן קצת. זה לא שאני לא רוצה שיהיה לו קשר איתן, אבל אני לא מקבלת את זה

שהן מנסות להרחיק אותי. למה את שותקת?"
"אין מה לעשות, הוא ניסה לכופף אותן וזה לא הלך. לפחות הוא
ניסה", אמרתי בשקט לא אופייני לי.
"הן ממש חזקות, אפילו אני כבר נשברתי כשראיתי עד כמה הניתוק
מהבנות שלו קשה לו, שלא לדבר על זה שהרגשתי אשמה שבגללי
הוא לא רואה אותן".

* * *

הייתי זקוקה לחופשה, לזמן להיות עם עצמי בבית הכלא הפרטי
שלי, הבית שלי. החלטתי שכדאי לי להצטייד במנות קרב והלכתי
לסופה. כשסיימתי וניגשתי לקופה, העבירה הקופאית המיומנת
את המוצרים בקורא הקודים במהירות, ואני כהרגלי ארזתי על-פי
הסדר שבו אני מאכסנת את המוצרים בארון שלי. הייתי שקועה
בעצמי ומעט נבהלתי כששמעתי אישה לידי שואלת בקול רם, "מה
קורה פה?!"

הקופאית הסבירה לה בשלווה שאני אורזת. האישה פנתה אלי
בקול צווחני-גבוה: "גברת, את מוכנה לשלם כדי שהקופאית תוכל
להמשיך לעבוד?!"

עניתי "לא" קצר וענייני. לא הייתה לי סבלנות לנחמדות.
מרגע זה התנפלה עלי כל החבורה שעמדה אחרי בתור בכליל של
צעקות שהאשים אותי בעיכוב התורה. העפתי לעברם מבט המום,
והחלטתי שאם כבר הצטיידתי במנות קרב אז כדאי לי גם להשיב
מלחמה. הוצאתי מהארנק את כל הכסף הקטן שהיה ברשותי
ושילמתי בו את החשבון הגרול. בחיי, עד לאותו הרגע לא ידעתי
שיש לי כל-כך הרבה כסף קטן...

הגעתי הביתה, הנחתי את כל הדברים במקומם, נכנסתי למיטה
ולא יצאתי ממנה במשך יומיים. לא היה לי כוח או רצון ללכת לאן

שהוא, גם לא לעבודה. גידי התקשר בבוקר ולא ענית לו. הוא הגיע אלי בשבע בערב. "קיבלת אישור ממאי לבקר אותי? מה אתה עושה פה בשעות שאתה צריך להיות עם מאי הקטנה?" לעגתי לו. "עזבי אותה, היא לא שייכת לסיפור, תפסיקי לקשר כל דבר אליה".

"אני מקשרת?" לעגתי.

"הנה, זה שוב מתחיל, כל דבר שאני אומר עליה מעצבן אותך". "כי אתה אטום לרגשות שלי, רק עליה אתה חושב, טלפון אחד ממנה ואתה משאיר אותי באמצע המדבר לבד". הוא חייך, "טוב, מספיק עם זה, לכי להתקלה, נאכל בחוץ". "לא רוצה לצאת ולא רוצה לאכול".

"אז אני אלך לבשל לך משהו".

"אמרתי לך, אני לא רוצה לאכול".

הוא שכב על המיטה לצדי וענה לטלפון ממאי, "כן, אני חוזר עוד שעתיים..."

"זה מה שאתה מקציב לי, שעתיים, זה מה שמאשרת לי מאי הקטנה?"

הוא נשך את שפתו התחתונה בחוסר נוחות, הוא לא אהב שאני מדברת עליה בזלזול. "אני אשאר איתך כמה שתרצי".

"כל הלילה?"

הוא הביט בי בעיניים חסרות הבעה, "לא יכול".

"אז זה לא כמה שארצה. אני מזמינה מחר כרטיס טיסה ללוס אנג'לס והולכת לנוח מכל הסיפור הזה, נמאס לי", אמרתי וקיוויתי שהוא ינסה לשכנע אותי לא לעשות זאת.

"לכמה זמן את נוסעת?"

"לזמן בלתי מוגבל".

הוא שפשף את צווארו, "החיים לא קלים, הא?"

"אתה עושה אותם קשים".

"בואי, צאי מהמיטה, הכל ייראה טוב יותר אחרי שתעשי מקלחת ותחזירי לעצמך צלם אנוש".

הוא יצא מהמיטה לעבר המטבח.

נכנסתי לסלון אחרי מקלחת כשהשיער על פניי רטוב ולא מסודר. הוא הביט בי מחייך, "יותר טוב שתחזרי למיטה, נראית טוב יותר קודם..." הסטתי את השיער שהיה על עיניי והסתכלתי על השולחן. פילה סלמון היה מונח עליו, מקושט בעשבי תיבול שגידי קטף מהגינה בחצר.

"אני יודע שאת אוהבת סלמון".

שתקתי בתרעומת.

הוא נעץ בי מבט וחיך חיוך כובש. אבל החיוך שלו לא השפיע עלי כשחשבתי על המקום שאני תופסת בחייו. "אני לא אוכלת סלמון מאז שאני בהיריון, זה גורם לי לבחילות", שיקרתי. "לא ידעתי".

"אתה בכלל יודע משהו על ההיריון שלי? אתה יודע באיזה חודש אני? חבל לי מאוד שבמקום שאתה ומאי תשמחו בהיריון שלי, אתם בוחרים להרחיק אותי מהחיים שלכם".

הוא חיכך ידו בצווארו בחוסר נוחות.

"למה אתה לא עונה? אתה חושש לבקש ממני לעשות הפלה? זה מה שהיית רוצה שאעשה, נכון? ככה מאי לא תצטרך להתמודד עם תינוק שמאיים לערער את עולמה".

הוא שילב את ידיו מאחורי ראשו והביט בי, "בואי לא נריב".

זרקתי בגיחוק, "הצחקת אותי, לדבר על החיים שלי ושל התינוק שלי לא נקרא לריב. אבל אני מבינה שזה נוח לקשר את הנושא הזה עם מונח שלילי כמו ריב. כך אתה מעביר לי את ההרגשה שאני עושה משהו רע כשאני מדברת אתך על ההיריון שלי ועל היחסים

שלי אתך”.

”אני לא עד כדי כך מתוחכם”.

”או. קיי, אז אני אפשט עבורך את הדברים – היית רוצה שאעשה הפלה רק כדי שלא תצטרך לדבר על זה עכשיו, נכון? תגיד, אגב, לרצוח מישהו כדי לא להדאיג מישהו אחר זה בסדר?”
”לא ביקשתי ממך לעשות הפלה”.

”גם לא אמרת לא”.

הוא העביר יד על מצחו, רומז שהשיחה גורמת לו לכאב ראש.
”מאיפה הבאת את הרעיון שאני רוצה שתעשי הפלה?” שאל.
”אל תתחכם, אתה מדבר על התינוק שלי. אני מכינה שאני לא משתווה לאשתך, אבל איך תינוק שטרם נולד לא משתווה לבת שלך?”

פניו הרצינו, אבל זה לא גרם לי להפסיק לשפוך עליו את זעמי.
”אם היית מספר לי קצת על אשתך, אולי הייתי מצליחה להשתוות לה” לעגתי.

”אל תגעי בזה”, אמר בלחישה, בלי להרים את עיניו מהשולחן.
אבל אני המשכתי: ”היא צריכה להיות מאוד מיוחדת אם אין לך מקום בלב בשבילי, למה שלא אלמד ממנה? אהבת אותה יותר משאי-פעם תאהב אותי”, ציטטתי מדבריו למאי.
”אני לא שואל את עצמי את מי אני אוהב יותר”.
”כדאי שתשאל”.

”תגיד, לא מספיק שאני צריך להתמודד עם הבעיות שכבר יש לנו, עכשיו זה?”

”אתה התחלת. לא היית צריך להגיד דבר כזה למאי! לא היית צריך להעמיד אותי מול אמא שלה! גם אם זה מה שאתה חושב, היית צריך לשמור את זה לעצמך”.

”או. קיי נכון, טעיתי”.

"אבל בעצם זו האמת".
"את מקשה עלי מאוד".
"הכל קשה לך, אבל זו האמת, נכון?"
"את מוכנה לרדת מזה?" הטון שלו הפך להיות תקיף. ראיתי את
הלסת שלו רועדת מעט.
"למה לרדת מזה? אתה אף פעם לא מדבר עליה ולא מספר לי שום
דבר שקשור אליה. ספר לי על תכונה אחת לא טובה שלה, היא בטח
לא הייתה מושלמת, אף אחד לא מושלם".
הוא לקח נשימה עמוקה, "תפסיקי!"
"ספר לי על המריבות שלכם".
הוא הרים את עיניו, ראשו עדיין מורכן.
"נו" האצתי בו.
"או. קיי", אמר בלחישת טעונה, "את רוצה לשמוע על המריבה
האחרונה? המריבה הייתה בדרך לאילת".
המילה "אילת" החרידה אותי, ידעתי על מה הוא הולך לדבר. ראיתי
את פיו מתכווץ בכאב ונבהלתי מהעובדה שתיכף אהפוך מהפגועה
לפוגעת. זה לא היה הזמן הנכון להקשיב לסיפור הכי כואב שלו, זה
לא היה העיתוי הנכון לספר לי על הטרגדיה של החיים שלו.
"אל תמשיך, מצטערת" אמרתי, אך הוא המשיך בקול שדומה שריכוז
בו את כל העוצמות שהיו בו:
"למאי היו בחילות. עצרתי כמה פעמים בדרך, וליאת כעסה עלי
משום שלפני שיצאנו היא הזהירה אותי שזה מה שיקרה והעדיפה
שהיא ומאי יגיעו לאילת בטיסה, אבל אני העדפתי נסיעה
משפחתית ארוכה".
"אל תמשיך", התחננתי וכיסיתי את אוזניי בכפות ידיי.
אך הוא לא ויתר.
"מאי בכתה בלי הפסקה מאחור וליאת לא הפסיקה לרטון שהייתי

צריך לתת להן לטוס. הרגשתי שאני הולך להשתגע, ואז ליאת אמרה שמאי הקיאה על המושב, הבטתי שנייה לאחורה..."
"תפסיקי!" צעקתי, יודעת לאן הסיפור מוביל.
"נכנסתי במעקה הבטיחות".

צעקתי שוב שיפסיק.
"לפעמים אני פוחד ללכת לישון, כי הכל חוזר לי שוב ושוב בחלומות. אני אוהב לעבוד, כי כשאני טרוד בעבודה אני מצליח לברוח מהזיכרונות. רק זיכרון אחד לא עוזב אותי ולא מרפה ממני לשנייה, אפילו לא בעבודה - מאי שלי מחוברת למכונות הנשמה, מתנדנדת בין חיים למוות, ופניה..." הוא בלע את רוקו.
"ההתעקשות שלך באילת, לתת לה את הסיכה שלך כדי להרים לה את השיער ולחשוף את הצלקת על פניה..." הוא לא סיים.
גידי קם ויצא מהבית, משאיר אותי לבה, בוכה.

* * *

הקרמתי לפגישה עם גלית בקניון "ארנה", לכן שוטטתי בין החנויות כדי להעביר את הזמן. לפתע שמעתי קול מוכר בסמוך אלי - קולו של ערן. כשהרמתי את מבטי ראיתי אותו. הוא היה בחברתה של אישה בהיריון מתקדם. האטתי את קצב הליכתי כדי שלא יבחין בי. הבטתי בבחורה לצדו ולא האמנתי - זו הייתה הבחורה שהגיעה לחוף הים ביום שבו ערן נפרד ממני, שדיברה צרפתית והתעלמה ממני. חשבתי על העיתוי המוזר שבו אני רואה אותו. חודשים שלמים שלא שמעתי או ראיתי אותו, ופתאום, כשיחסיי עם גידי על סף קריסה, אני פוגשת את ערן.
'רמז לבאות...' חשבתי.

"קניתי כרטיס טיסה ללוס אנג'לס", אמרתי לגלית אחרי שהתיישבנו והזמנו קפה.

"אני חושבת שאת עושה טעות".

"אחרי שתשמעי את החדשות האחרונות, כבר לא תחשבי ככה. את יודעת שמאז ההיריון המצב שלי עם גידי מתוח. לפני יומיים החלטתי להכניס את עצמי לבידוד, קניתי מצרכים מהסופר והחלטתי לנעול את עצמי בבית ולרחם על עצמי עד להודעה חדשה. הייתי כל-כך בדיכאון שכשגידי הגיע בערב הייתי הכי בוטה בעולם, ממש לא מתאים לי. ניסיתי לגרום לו להגיד דברים רעים על אשתו..."

"את נורמאלית? מה פתאום את רבה אתו מריבה שתוצאותיה ידועות מראש? הרי ברור שזה נושא טעון מבחינתו".

"אני יודעת. דווקא הייתי בעמדת עליונות - גידי ניסה לרצות אותי. כך עד שהתחלתי לדבר עליה, ומה השגתי? שום דבר. לא התקדמתי מילימטר אחד". ניסיתי לחייך ללא הצלחה, "גלית, עשיתי דבר נוראי".

"לצערי, אני חייבת להסכים איתך בנקודה הזאת".

"זה לא רק זה. עשיתי משהו יותר גרוע - גרמתי לו לספר לי על התאונה באילת ברגע הכי פחות מתאים. את לא יודעת כמה חיכיתי שהוא יספר לי על זה. איך תכננתי במוחי שכשהוא יספר לי על זה, אני אחבק ואלטף אותו ואתן לו את התמיכה הכי חזקה. ופתאום, אתמול, הוצאתי את זה ממנו בדרך הכי לא נכונה. לחצתי במקומות הלא נכונים. הכאבתי לו ברמות. אין לי אפילו אומץ להתקשר אליו".

"אוי"

הנהנתי.

"הוא לא התקשר אלייך?"

הנרתי בראשי.

"אז תתקשרי ותנצלי".

"אני מעדיפה לתת לו קצת זמן".

הבחנתי שוב בערן, ורצייתי להתחבא מתחת השולחן. מצב הרוח הירוד שלי בהחלט השפיע על הביטחון העצמי שלי. גלית הביטה

סביב, "מה קרה?"

"שכחתי לגמר, הנה הוא".

"מי, גידי?"

"לא גידי, ערן".

"את מדברת על גידי ופתאום את אומרת 'הנה הוא', הייתי בטוחה שאת מתכוונת לגידי". גלית הביטה לעבר ערן, "אני לא מאמינה, שבע שנים יצאתם והוא אפילו לא דיבר על חתונה, ותראי את הבחורה שנמצאת אתו, שנה איתה והיא בהיריון".

"למה את מקשה עליי? גם ככה אני בדיכאון".

"כבר שכחתי כמה הוא נראה טוב".

"אוי, לעזאזל, הוא ראה אותי".

"תרימי את הראש שלך מיד! תהיי נסיכה".

"איזו נסיכה? אני מרגישה כמו שפחה".

"הוא לא יודע את זה".

ראיתי אותו מתקרב אלי, מותיר את בת זוגו לשוחח בנייד מחוץ לבית הקפה. "שלום", אמר בהתלהבות ולחץ את ידי.

"מה איתך?" שאל אותי.

"בסדר", עניתי קצרות.

"לא השתנית", ניסה לפתח שיחה נימוסית.

"אתה עדיין עם המסעדה?" הצטרפה גלית לשיחה, משחררת אותי מהמבוכה.

"לא, כבר לא".

"אז מה אתה עושה?"

רציתי להגיד לגלית – 'מה איכפת לך? תשתקי ותני לו ללכת'.
"מתכוונן להיות אבא", אמר והביט בבת זוגו ההריונית שעמדה
במרחק מה מאתנו ושוחחה בטלפון.
"גם שרית עומדת להיות אמא", עדכנה אותו גלית.
הבטתי בה עם רצח בעיניים.
"כן?! התפלא ערן והביט בי, "מצאת לי תחליף מהר".
"זאת לא הייתה בעיה, אתה יודע", שלפתי במהירות. אבל חדות
הלשון שלי לא החזירה לי את הביטחון העצמי. להיפך, הרגשתי
שההתקפה שלי חשפה את החולשה שלי והראתה לו, כביכול,
שהפרידה ממנו מכאיבה לי. הבטתי בבת הזוג שלו וניסיתי להעריך
מה הוא מצא בה שאין בי.
"את נראית טוב", אמר ערן והביט לתוך פניי כאילו ניחש את
המחשבות שלי.
לא עניתי.
"טוב, אני חייב לזוז", אמר אך המשיך לעמוד ליריני. ואז, בהפתעה
גמורה, פלט: "לא נפרדנו כמו שצריך, בעצם אני מעולם לא נפרדתי
ממך".
הרמתי אליו עיניים שואלות, ותהיתי אם הוא מתכוון בכך שהוא
מצטער שנפרד ממני.
"אולי פעם ייצא לנו לשבת ולדבר על הכל", המשיך.
בת זוגו סיימה את שיחת הטלפון והתקרבה אלינו. ערן ערך בינינו
הכרות, וראיתי את הבעת ההפתעה בפניה כשהבינה שמדובר בי.
"וואו!" אמרה גלית אחרי שהם התרחקו.
"מה וואו?" שאלתי.
"הבחור הודה בפה מלא שהוא מתחרט על הפרידה, נראה לי
שהוא נפרד ממך בגלל שהיא הייתה בהיריון, ולא בגלל שלא רצה
אותך".

"חמודה, קודם כל, הוא לא הודה בפה מלא. שנית, גברים לא מתחתנים עם נשים בגלל שהן בהיריון. תסמכי עלי, אני יודעת על מה אני מדברת".

גלית הרימה כתפיים, "גברים, לכי תביני אותם".

"היא נראית טוב, לא?" שאלתי.

"כן, אבל לפי השאלה שלך אני יודעת באיזה גובה נמצא מפלס הביטחון העצמי שלך".

"עמוק באדמה. אני בחודש הרביעי עם התינוק של גידי, ועדיין לא יודעת מה הולך להיות אתי. זה שאני פוגשת את ערן דווקא עכשיו, זה לא מקרי, תאמיני לי, זה רמז לבאות, לזה שאני לעולם לא אקבל הצעה לחתונה מגידי, בדיוק כמו שקרה לי עם ערן. גידי בטח יכיר מישהי כשאהיה בלוס אנג'לס וכשאחזור, הוא כבר יהיה נשוי. אני לא נולדתי לחתונות, גברים יוצאים אתי עד שהם רוצים להתחתן, ואז הם מוצאים להם מישהי אחרת".

"אבל לגידי אין מישהי אחרת".

"אווו, לגידי יש את הבת שלו".

"אל תדאגי, אחרי הלידה זה ישתנה".

"חשבתי שזה ישתנה עם ההיריון, וזה לא, ככה שאין לי ביטחון בכלום, בדיוק כמו שקורה לך עם הבנות של רועי".

"ואיך הוא מתנהג אלייך?"

"הוא מתנהג אלי נהדר, וזה מה שמבלבל אותי. נראה לך שהייתי סבלנית להתנהגות שלו אם הוא לא היה מתנהג אלי יפה? כבר חודשיים שאנחנו עושים את הקניות בסופר ביחד והוא אף פעם לא נותן לי לשלם. כשהוא ישן אצלי הוא משאיר לי מכתבי אהבה על השולחן. לפני שבועיים פישלתי באיזה פרויקט והוא לקח את האחריות על עצמו. הוא מגן עלי ברמות. תוסיפי לכל זה מאהב מושלם, והרי לך שרית מאוהבת ומבולבלת".

"ואיך מאי מתנהגת אלייך?"

"היא בסדר, לפעמים עושה לי תרגילים קטנים, לא אוכלת את מה שאני מכינה כי זה לא טעים לה ועוד כאלה שטויות, לא משהו שאני לא יכולה להתמודד אתו. קרוב לוודאי שגם עם ילדים ביולוגיים זה אותו הדבר, לא?"

"אם ככה, אז למה שלא תקבלי את התנאים שלו? אולי זה לא כל-כך רע מבחינתך לגור לבד? ככה לפחות את לא צריכה לגור עם הבת שלו. תחשבי על זה".

"ומה אני עושה עם זה שהוא לא מוכן להגיד שהוא אוהב אותי יותר משאהב את אשתו?"

"מה עובר עלייך? היא איננה, אין לך מה לדאוג. הגרושה של רועי חיה, לי יש בעיה יותר גדולה".

"את יודעת מה? את צודקת, נמאס להתעסק בזה. תגידי, את חושבת שגידי ייתן לי לטוס ללוס אנג'לס, או שיבקש ממני להישאר?"
"כל החלטה תהיה טובה מבחינתו. את בהיריון אז הוא לא מפחד שתמצאי לך בלוס אנג'לס גבר אחר. כך שאת שלו גם אם את נמצאת בארץ וגם אם את נוסעת לחו"ל", חייכה.

"החטא ועונשו - הפשע שלי הוא שהתאהבתי בגידי. העונש הוא שעכשיו התינוק שלי צריך לחיות במשפחה חד-הורית. הייתי צריכה להיזהר ממנו כבר ברגע שהוא תפס את התפקיד שלי".
"נכון", אישרה גלית.

"אבל אני בכל זאת שמחה שהוא הפך להיות חלק מהחיים שלי", חייכתי.

היא הנירה בראשה בהסכמה, "הקשר הזוגי מסובך יותר כשזה פרק ב' של אחד מבני הזוג".

"אני לא יודעת. זה היה מסובך לי גם עם ערן, שהיה רווק. את יודעת, לפעמים אני מתכננת להיות קשוחה ולא לענות לגידי

כשהוא מתקשר אלי, ואז למחרת אני רואה אותו בעבודה, אז זה לא כל-כך אפקטיבי. קורה גם שאני מחליטה להעמיד פנים שאני לא יכולה לבוא אליו כשהוא רוצה, אבל אני מתגעגעת אליו בטירוף. אני ממש כלואה ברגשותיי”.

”גם אני כלואה, אבל בבית”, אמרה גלית.

הבטתי בה בשאלה.

”רועי חזר לבקר את הבנות שלו. לא רציתי לקחת אחריות על הנתק בינו לבינו. עכשיו הוא הולך לבקר אותן כמו קודם, כמובן במכונית שלי, שלוש פעמים בשבוע ופעמיים בחודש בשבתות, ואני נשארת לבד בבית, בלי מכונית, כמו בכלא”.

”חבל שהרגלת אותו שאת נותנת לו את המכונית”.

”נכון, אני בבעיה, אני נשארת חצי חודש בלי רכב ובלי אפשרות לעשות משהו עם עצמי. בקיצור, תקועה בבית. בעצם מכל הוויכוחים שהיו, יצא שהפסדתי לבנות שלו בגדול – הן גם מקבלות את אבא שלהן חצי חודש, ובאותו הזמן גם משביתות אותי. מה שהורג אותי זה שאם הוא לא היה משתמש במכונית שלי, הוא היה מבקר אותן פחות. לפעמים מתחשק לי לעשות לו תרגיל בסגנון הזה ולא לתת לו את המכונית, לפחות בחלק מהפעמים. אבל אני לא מסוגלת ללכת עם זה עד הסוף”.

”אז אולי תדברי אתו על זה, תגידי לו שמדי פעם הוא ייסע באוטובוס?”

”זה נשמע פשוט ונכון, אבל אם אני אדבר אתו על זה עכשיו הוא יחשוב שאני מנסה לטרפד לו את הביקורים. אתן לזה זמן ואדבר אתו על כך בעוד שבועיים-שלושה”.

”זה ממש מעצבן, אנחנו כל הזמן צריכות לחשוב איך הם יבינו אותנו, לכוון את הדברים כך שהם לא יתנו לזה פרשנות מוטעית”, אמרתי.

”את מתכוונת שנמאס לנסות ולהיכנס לראש המעוות שלהם”.

”למוח המצומצם שלהם”.

”למוח של הבנות שלהם”.

* * *

חמישה ימים חלפו מהפעם האחרונה שראיתי את גידי. הסתגרתי בבית עם תריסים מוגפים, כשהאור היחיד בחדרי מגיע מהתמונות שמרצדות על מסך הטלוויזיה. מדי פעם קטעתי את שגרת הצפייה בטלוויזיה בשינה ואכילה. איבדתי את תחושת הזמן, לא ידעתי אם זה יום או לילה, אם חלפו להם יומיים או שבועיים.

צלצול עצבני בפעמון הדלת קטע את הצפייה בתוכנית בידור מפוהקת שהייתה אמורה להצחיק אותי.

העפתי מבט בשעון שעל הקיר – חמש וחצי. לא ידעתי אם זה בוקר או אחר הצהריים. השעון הביולוגי שלי איבד את המחוגים. ניסיתי ללחוץ על שלט הטלוויזיה כדי לברוק בשעון הדיגיטלי, אך הצלצול בדלת הכניסה הפריע לי בהתלבטות.

ניגשתי לדלת, הצצתי בעינית וראיתי את אורנה. פתחתי בפניה את הדלת עם טרנינג ושיער לא מסודר. ”שרית, את נראית זוועה, מה קרה לך?” הודעזעה.

”שלום גם לך”, אמרתי.

”יורד גשם”, אמרה אורנה, הניחה את המטריה בכניסה וחיככה ידיה זו בזו, ”איזה קור, תכיני לי רחוף משהו חם לשתות”.

הלכתי לעבר המטבח והיא באה אחרי.

”אוי, יש לך במטבח ריח מחריד של זבל, תפתחי חלונות”, ביקשה אורנה ובה בעת פתחה את החלונות לרווחה ואפשרה לרוח פרצים לחדור מתחת לעורי ולהקפיא את הדירה. הצטמררתי מקור וסגרתי את החלונות. לקחתי את שתי כוסות התה שהכנתי, הנחתי אותן לצדי המיטה שלי ונכנסתי חזרה למיטה.

"מה קורה איתך? נראה אותך ביום ראשון בעבודה או שאת מתכוונת לרבוץ לך במיטה כל החיים?"

"לא יודעת, מה זה משנה?"

"מה זה משנה? לך אולי לא משנה אבל לגידי כן, בואי תראי באיזה לחץ הוא נמצא מכל העבודה שהשארת מאחוריך. אנשים מתקשרים ומחפשים אותך, והוא לא יודע מה להגיד להם. תאמיני לי, אם הוא לא היה החבר שלך, הוא היה זורק אותך מהעבודה".
"הוא לא צריך לזרוק אותי מהעבודה, כי אני מתפטרת. אני לא רוצה לעבוד אתו יותר".

"לעזוב את העבודה בגלל ריב? בעיניי זה דווקא היתרון הכי גדול של עבודה ביחד – לא תוכלו לברוח אחד מהשני ותהיו חייבים להשלים. תנצלי את היתרון הזה, לדעתי הוא ישמח לראות אותך".
"אני לא חושבת שהוא ישמח לראות אותי. היה לנו ריב מאוד רציני, ואני בטוחה שהוא עדיין כועס עלי. הוא לא התקשר חמישה ימים ולא בא לראות אותי, והאמת, די בצדק".

"את חושבת שבגלל ריב אחד הוא כבר לא רוצה להיות איתך בקשר? נו, באמת!"

"נראה לך שאני מגוימה?" שאלתי והוספתי בשקט, "מאז שנפרדתי מערן קרה משהו לביטחון העצמי שלי. כל ריב, כל כעס, כל אי-הסכמה ביני לבין גידי, גורמים לי לחרדה, מין חרדת נטישה. היחס של ערן פגע באמון שלי בגברים ובמערכות יחסים".
"אני בטוחה שעם גידי החרדה הזאת לא במקומה. הסירי דאגה מליבך", אמרה אורנה.

"אני מאוד רוצה להאמין בזה, אבל זה שהוא לא התקשר חמישה ימים, זה גם סוג של נטישה. זה מכניס אותי למחשבות ולפחדים שהקשר שלנו נגמר. אני אפילו מפחדת להתקשר אליו כדי שהחרדות שלי לא יהפכו למציאות. את מכירה את ההרגשה?"

"לא, בכלל לא. לרעתי, החרדות שלך לא במקום. בואי נתקשר לגידי ותבדקי אתו מה קורה". אורנה לקחה את הנייד שלי, חייגה לגידי ומיהרה למסור לי אותו, "קחי, הוא ענה, דברי". רציתי לסרב, אבל את השיחה היא עשתה מהנייד שלי ולא הייתה לי ברירה.

שמעתי את קולה של מאי.

"מה שלומך, מאי?" שאלתי.

"בסדר, אבא יצא רגע למכוננית, להגיד לו שהתקשרת?"

"לא, אני אתקשר יותר מאוחר", לקחתי את גלגל ההצלה שנקרה בדרכי.

"קיבלתי את הציון הכי גבוה בכיתה במבחן חשבון", אמרה מאי.

"באמת?" התפעלתי, "כל הכבוד! אבל זה לא חדש, הרבה פעמים את מקבלת את הציון הכי גבוה".

"המורה אומרת שזה היה מבחן קשה מאוד".

"את יכולה לשמור את המבחן ולהראות לי אותו?"

"כן, מתי תבואי אלינו?" שאלתה הפתיעה אותי לטובה.

"אולי כשאחזור מחו"ל, אני טסה להרבה זמן".

"הנה אבא", הודיעה לי. שמעתי אותה אומרת לגידי שאני בטלפון ולאחר מכן היא חזרה אלי: "הוא תיכף יתקשר אלייך".

"טוב". ניתקתי את הנייד, חושבת שהוא רק מנסה להתחמק ולא מתכוון להתקשר אלי, אך הוא התקשר אחרי חמש דקות.

"מה קורה?" שאל.

"ביום שלישי אני טסה ללוס אנג'לס", עניתי, וכל-כך רציתי להגיד לו שאני מתגעגעת אליו...

"את בטוחה שזה מה שאת רוצה?" שאל.

"מצטערת על אותו יום", התחמקתי משאלתו.

הוא לא ענה.

"למה לא התקשרת אלי?"
 "הייתי צריך להתרחק קצת".
 "אתה עדיין רוצה להיות רחוק ממני?"
 "זה לא להיות רחוק ממך, זה להיות יותר עם עצמי".
 "אז תבוא אלי? אין לנו הרבה זמן להיות ביחד, בעוד שבוע אני בארצות הברית ויהיה לך הרבה זמן להיות עם עצמך".
 "זה תלוי אם יהיה לי סידור למאי", ענה באדישות.
 "תביא אותה אתך".
 הוא שתק, ואני ביקשתי ממנו לשוחח עם מאי.
 "לא, עוזבי את זה עכשיו".
 "למה נראה לי שאתה תמיד עומד ביני לבין מאי?"
 בתגובה לדבריי הוא העביר לה את הנייד.
 "מאי, את רוצה לבוא אלי היום ולהראות לי את המבחן בחשבון?"
 "כן", ענתה בהתלהבות.
 "רוצה לישון אצלי עם אבא?"
 "אבא, שרית רוצה שאני אשאר לישון אצלה", פנתה מאי לאביה בהתלהבות לפני שהשיבה לי.
 גידי לקח ממנה את הנייד ואמר לי, "אל תכניסי אותה למערבולת רגע לפני שאת הולכת".
 "אתה נשמע כועס. זה בגלל שאתה לא רוצה שאסע, או בגלל שאתה לא רוצה שאהיה מעורבת בחיים שלה?"
 "אני לא נכנס לזה יותר. תיסעי ללוס אנג'לס, תעשי מה שאת רוצה. אני אשאר פה ואחשוב איך אני מתארגן על החיים שלי".
 אורנה הבינה שגידי ואני הולכים להיכנס לשיחה רצינית, ואמרה: "נגמר לך החלב, אני יורדת לקנות וחוזרת".
 הנהנתי לה בראשי, מודה בלבי על הרגישות שלה, והמשכתי בשיחה: "גידי, בבקשה, אני עד יום שלישי בארץ, תחשוב על ארגון

החיים שלך כשלא אהיה כאן, עכשיו אני צריכה אותך."

הוא לא ענה.

"אני מבינה שהיה לך נוח שבחרתי להתנתק ממך", אמרתי לאחר

שתיקה קצרה.

"במידה מסוימת."

"אז אתה מעדיף לוותר עלי כדי שלא תצטרך להתמודד עם

החלטות קשות?"

"את באמת מאמינה למה שאת אומרת? אם ככה, את כנראה לא

יודעת שיש הרבה דברים שאני עושה איתך למרות שהחלטתי שזה

לא יקרה".

"כמו מה?"

"תחשבי קצת, אני לא אמור לבנות את החיים שלי אחרי שהרסתי

אותם לכל-כך הרבה אנשים. אני לא יכול למחוק את העבר שלי

ולבנות לעצמי עתיד חדש. להכניס אישה הביתה, לאותו בית שבו

גרה קודם משפחה שלמה! לקבל ילד חדש במקום זה שהלך... זה לא

הוגן שאני אצליח לבנות את החיים שלי שוב, זה לא מגיע לי".

למשמע דבריו הרגשתי את הלב שלי מתכווץ מכאב ואת הדמעות

זולגות. הייתה זו הפעם הראשונה בה שיתף אותי גירי ברגשותיו,

והייתי בטוחה שאני גם היחידה בפניה התוודה על האשמה הכבדה

שהוא נושא על כתפיו. הצטערתי כל-כך שהשיחה הקשה הזו עולה

שוב, ואני לא במצב לתת לו חיבוק תומך ואוהב. חששתי שאם

אעודד אותו ואגיד לו שמגיע לו לבנות את החיים שלו חזרה, הוא

יראה זאת כחוסר רגישות מצדי.

ניסיתי להיות הכי מתחשבת.

"גירי, אני מאוד מצטערת על כל מה שקרה לך. בבקשה תגיד לי

מה אתה רוצה שאעשה. מבטיחה לך שאשתדל להקל עליך, באמת

שאני לא רוצה להקשות עליך את החיים".

השתררה שתיקה ארוכה.

"אילו רק היית נותנת לזמן לעשות את שלו", אמר לבסוף.

"אילו הייתי יודעת כמה זמן", השבתי בלחישה. "גיד, אני מאוד רוצה לראות אותך לפני שאני טסה".

בפעם הראשונה שרצייתי להיפגש אתו יותר בשבילו מאשר בשבילי.

"אם תרצי, אני אקח אותך לשרה התעופה".

"הייתי מאוד רוצה לראות אותך לפני כן. בקשר לטיסה - אני אסתדר, אקח מונית".

"תעשי מה שאת רוצה".

"אתה מנער אותי".

"את זאת שעוזבת".

"גם אתה אשם בעזיבה שלי".

"אני יודע. אני אשם בהרבה דברים".

סיימתי את השיחה עם גידי בתחושה מאוד לא נוחה. הבנתי את רגשותיו, אך בכל זאת נותרתי פגועה ומבולבלת. גידי לא היה מעוניין לשוחח אתי בטלפון על ההיריון. הוא גם לא ניסה לדבר על לבי להישאר בארץ במקום לטוס ללוס אנג'לס, והכי גרוע - הוא לא היה מעוניין להיפגש אתי לפני שאני עוזבת.

אורנה חזרה ושאלה: "מה היה?"

"הוא לקח לעצמו זמן למחשבה, וקפץ על המציאה כשהבין שאני באמת נוסעת... גיחכתי בעצב.

אחרי שאורנה הלכה התפניתי לחשוב על כך שמאי לא אשמה במה שקורה בינינו, שזו אשמתו של גידי. הוא זה שמקשה על הקשר ביני לבינו וביני לבינה. הבנתי שהוא צריך זמן למחשבה, להבהיר לעצמו איך ייראו החיים שלו. עכשיו לא היו לי ספקות שאני צריכה

לחצות יבשות כדי להתרחק ממנו, למענו יותר מאשר למען עצמי. שיחשוב על המקום שאני תופסת בחיים שלו, שישאל את עצמו עד כמה הוא רוצה בי.

נכנסתי לקובץ התמונות במחשב והבטתי בתמונה שלי אתו. נגעתי בפניו בכאב וניסיתי לחפש תובנות והסברים להתנהגותו. נזכרתי במריבה האחרונה שלנו, והבנתי שהיה לה משקל רב בנתק שנוצר בינינו. כאב לי שגרמתי לו לשקוע חזרה לתוך מצולות הזיכרונות הקשים. עכשיו הכאתי על חטא נוסף – שבעקבות המריבה השארתי אותו לבד במשרד מול שוקת שבורה, להתמודד עם כל העבודה שהשארתי אחרי. התפלאתי על עצמי שנהגתי בצורה כל-כך ילדותית ולא אחראית. האשמתי בזה את התסכול המצטבר שלי.

למחרת, ניסיתי להתעלם ממצב רוחי הירוד ומעתירי המעורפל, ויצאתי למשרד עם הרבה רגשות חמלה והבנה כלפי גירי. הגעתי בשבע בבוקר כדי להספיק כמה שיותר. ראיתי אותו נכנס למשרד, וכשהבחין בי הופיעה על פניו הבעה של הפתעה. הוא לא ציפה לראות אותי. "מה את עושה פה?"

"מנסה למזער את הנוקים לחברה. אם צריך, אני אקח עבודה הביתה".

"זה יהיה מאוד נחמד מצידך".

נוצר בינינו קשר עין וחייכתי אליו.

גירי יצא מהמשרד שלי והרגשתי אליו געגועים חזקים. התפללתי שהוא יחדש את הקשר בינינו ויזמין אותי לאכול אתו ארוחת צהריים, אך הוא לא עשה זאת.

ביום שני, יום לפני הטיסה, נשארתי עד שעה מאוחרת בעבודה, וכשסיימתי את רוב המשימות שתכננתי לסיים התכוונתי לקחת את החפצים שלי מהמשרד. התקשיתי לעשות זאת – המשרד

היה המקום בו פגשתי את גידי, המקור לחלק גדול מהזיכרונות הנפלאים שלי אתו. ויתרתי על איסוף החפצים וחשבתי שאם יהיה צורך בכך, אוכל לבקש מאורנה לעשות זאת עבורי.
"את עוד פה?" שאל גידי.

"לא, כבר לא", אמרתי והנחתי את התיק על הכתף. יצאנו שנינו לכיוון החנייה, ורגע לפני שהלכתי לעבר מכונית החברה כדי להוציא ממנה את חפציי פניתי אליו: "תוכל לקחת אותי הביתה? אני צריכה להשאיר את המכונית". הוא הביט בי עם חיוך קטן. חייכתי גם אני חיוך קטן. עמדנו כך אחד מול השני מחייכים. הרגשתי את ידו מונחת ברכות על העורף שלי ומקרבת אליו את פניי, הרגשתי את שפתיו על שפתיי ועצמתי את עיניי.

כך עמדנו צמודים זמן רב, ממלאים את החסך של ימי הנתק. לא רציתי שהנשיקה תיגמר לעולם.
"אני אוהבת אותך", לחשתי כששפתותינו נפרדו.
"גם אני אוהב אותך".

כשהגענו לביתי כיבה גידי את המנוע ויצא מהמכונית. לא העזתי לשאול אותו לכוונותיו, אך הן התבהרו לי חמש דקות לאחר מכן – כשגידי הודיע לאמו שהוא נשאר לישון אצלי.

למחרת בבוקר, ירדנו במדרגות מביתי אל תוך צינת הבוקר. טיפות טל זעירות נצנצו על גבי העלים וצנחו אל האדמה. ציפור דבש שלחה מקור שחור והחלטי לעבר פרח וניערה מעליו את הטיפות שנתרו על עלי הכותרת שלו. כחובכת ציפורים זיהיתי את שירתו היפה של הבנדוק, בן כלאיים לחוחית וכנרי.

חיפשתי אחר הבנדוק בין העצים, כשאני מאמצת את שמיעתי. הבחנתי בו יושב בתוך עץ הערבה הבוכייה, ושירתו נשמעת כמו

קינה על מר גורלו. הקשבתי לשירתו בעצב. ידעתי שאין לבנדוק סיכוי לשרוד בטבע יותר ממספר ימים. הבטתי בגידי, שהעמיס את המזוודות שלי לתוך תא המטען. רציתי לבקש ממנו לנסות ללכוד את הבנדוק ולשמור עליו עד שאחזור, וכך יאריך את חייו. אך הבנדוק פרש כנפיים ועף. נכנסתי לרכב והתרכזתי בנוף החולף, כשבזווית עיניי קלטתי את גידי מגניב אלי מבט מפעם לפעם. הוא לא פתח בשיחה וידעתי שגם הוא, כמוני, מעדיף להישאר עם הטעם הטוב של הלילה שבלינו ביחד.

"ניפרד פה?" שאל אחרי שהעמיס את המזוודות שלי על העגלה. הנהנתי כשפניי בתוך כפות ידיו. הוא הרים את סנטרי, "אני אתגעגע אלייך". "זה כנראה לא מספיק". "זה יותר מדי", אמר כשהוא מהדק את גופי אליו ומצמיד נשיקה ארוכה לשפתיי. "למה אתה מתכוון?" "כשתגדלי תביני", חייך, ובפעם הראשונה הניח את ידו על הבטן שלי. הנחתי את ידי על ידו. "אני קמה כל בוקר מאושרת מההיריון הזה. יש שם יצור שכל כולו שלי, שיהיה תלוי בי, שיקרא לי אמא. אני כל-כך מתרגשת להיות אמא, ממש אין לי סבלנות לחכות שהוא ייוולד". הוא העביר את ידו בעדינות על הבטן שלי. "את תהי אמא נהדרת", אמר. "אתה תהיה אבא נהדר", ענית.

* * *

נועה המתינה לי באולם מקבלי הפנים של נמל התעופה בלוס אנג'לס, זוהרת, יפהפייה ומטופחת, כהרגלה. היא חיבקה אותי, "אל תדאגי, אין מקום יותר טוב מהמקום הקליל הזה כדי לשכוח מהדברים הרציניים. תגידי, לא איכפת לך שאני אהיה מעט אגואיסטית ואספר לך על האהבה המטריפה שלי? אחרי הכל, באת לשכוח מהצרות שלך, אז למה לדבר עליהן?"

נגעתי בבטן באינסטינקט, כמו חשה ביצור הקטן שמחבר אותי לגידי לנצח. הלילה שבילינו יחד החזיר לי את הביטחון באהבה שלו אלי.

חצינו את הכביש לעבר החנייה הגדולה שמול שדה התעופה. נועה חיפשה בתיקה אחר כרטיס החנייה, לאחר מכן פתחה את הרכב וחיפשה בפנים. "איפה שמתו אותן, לעזאזל?" התעצבנה.

הרמתי אותן מהרצפה, "כנראה נפל לך כשיצאת מהאוטו".
"טוב שמצאת, אחרת היינו צריכות לשלם חנייה על יום שלם".
לא הבנתי למה היא נלחצת מתשלום על חנייה, כשהיא מבזבזת כל-כך הרבה כסף על שטויות.

בדרך לביתה היא פתחה בשיחה על עומר. לאחרונה, סיפרה, כל דבר שקשור אליו רוחה אותה וגורם לה לסלידה. היא פירטה לי עד כמה היא שונאת לראות אותו אוכל, כמה נמאס לה לראות אותו יושב עם טרנינג מול הטלוויזיה, מדבר בטלפון, מנשנש, ובקיצור – שפשוט נגמר לה ממנו.

אז התרככו פניה והיא החלה לדבר על אלן: "את צריכה לראות את החיוך שלו, אני לא צריכה בכלל לדבר, הוא קורא את המחשבות שלי! אני לא יכולה בלעדיו".

"אז אני מבינה שהיחסים בינך לבינו התהדקו מאוד".
"התהדקו? אנחנו גוף אחד".

כשהגענו לביתה, מצאנו את עומר יושב בסלון וצופה במשחק של הלייקרס. "נו, את מבינה על מה אני מדברת?" לחשה, "כל היום הוא יושב כך, איך בכלל התאהבתי בו? יכול להיות שהוא התאים לי לפני שש שנים, אבל עכשיו לא. אנשים משתנים בחיים... את, למזלך, קיבלת צ'אנס להחליף את הגרוטאה שלך לפני שהתחתנת איתה".

"אל תקראי לגידי גרוטאה".

"מי דיבר על גידי? התכוונתי לערן".

"אוהו, איזו אורחת", זינק עומר מהספה כשהבחין בי. "איזה כיף לראות אותך", חיבק אותי בחום. "אין לך מושג כמה אני שמח לראות אותך, נועה אמרה לי שחברה מגיעה אלינו, אבל לא ידעתי שזו את. חשבתי שזאת עוד אחת מהחברות הריקניות שלה".

"את מבינה, שרית, את חושבת שלא אמרתי לו שאת זו שמגיעה? אבל הוא כבר לא מקשיב לי, אני פה כמו קישוט".

"את מתנהגת כמו קישוט, אז מה את מתפלאת שאני מתייחס אלייך כך?" החזיר לה עומר וחזר לדבר אתי, "ספרי לי מה קורה איתך. שמעתי שאת יוצאת עם אלמן".

"כן", עניתי וניחשתי שנועה הרגישה את המילה 'אלמן' כשסיפרה לו עלי.

"עוזב אותה עכשיו, לא בא לה לדבר, היא עייפה", אמרה לו נועה.

"תני לי לדבר איתה, לא ראיתי אותה יובלות".

"גם אני לא, אז תחזור לראות את הלייקרס ותן לנו לדבר. יש לנו הרבה לספר האחת לשנייה".

ידעתי על מה נועה רצתה לדבר, ולכן הערפתי לשבת עם עומר ולצפות במשחק כדורסל על פני ניהול שיחה עם נועה מאחורי גבו של עומר על המאהב שלה. כך או כך, המחשבות שלי היו הרחק מעומר ומנועה - בהיתי במשחק הכדורסל בטלוויזיה וחשבתי על

גידי.

"כמה זמן את מתכננת להישאר?" שאל עומר.
"עד שיימאס לכם ממני. תרגיש חופשי לסלק אותי כשיימאס לך,
אני כבר רגילה לזה. בחורים מתייאשים ממני מהר", התלוצצת.
"למה, עם ערן זה לקח לך שבע שנים."
"תלוי אם אתה לוקח בחשבון את התקופה שבה הוא בגד בי עם
אשתו הנוכחית. ראיתי אותה בקניון, ולפי גודל הבטן הוא הכיר
אותה הרבה לפני שנפרד ממני."
"נאיבית שכמוך".
'כן, ומה אתה?' חשבתי לעצמי והסתכלתי על הבחור המקסים
שישב לידי. לשנינו היה מכנה משותף – קרניים.

"נו ככה, בואי, מה התיישבת לי שם?" קראה לעברי נועה.
עברתי לשבת איתה על שפת הבריכה, ונשימתי נעתקה כשראיתי
את ההרים מסביבי. צבי שהיה בדרכו אל אחת הפסגות עצר לרגע
ואז המשיך בדרכו. למרגלות ההרים היה מרחב גדול של דשא,
וניחשתי שזה מגרש גולף. בקושי הצלחתי להעמיד פנים שאני
מקשיבה לה. סיפוריה על אלן לא יכלו להתחרות בהדרו של הטבע.
נזכרתי שלפני שנה, כשהם רכשו את הבית, היא תיארה לי הרים
ומגרש גולף למרגלותיהם, אבל תיאוריה היו כאין וכאפס לעומת
הנוף שנפרש אל מול עיניי.
"את לא מאמינה", המשיכה נועה, "אני אוהבת אפילו את החתולים
שלו, בהתחלה לא, אבל עכשיו כן. אני אוהבת כל דבר שקשור
בו, הוא כזה עדין, מבין, יש לנו כל-כך הרבה נושאים לשיחה. עם
עומר אין לי על מה לדבר. שנינו יכולים לשבת שעות בלי להחליף
מילה".
"אם הסטנדרטים שלך עומדים על שיחות ברמות של חתולים, אז

אני מאמינה שעומר יצליח לעמוד באתגר. חוץ מזה, יש עוד דברים שעליהם הזוגיות בנויה חוץ מדיבורים.

"מה עם הילדים שלך? מה עם זה שהוא אבא נהדר? מה עם האהבה שהוא מעניק לך, ואני מתכוונת גם לזה שהוא נותן לך את החופש לעשות מה שאת רוצה, שהוא נותן לך את השקט הנפשי לדעת שהוא שלך, שהוא דואג לך ולילדים, שהוא מגיע הביתה אחרי יום עבודה. כל אלה ועוד הרבה דברים אחרים שהוא עושה למענך, הם לא דברים מובנים מאליהם".

"אלה דברים שבאים ביחד עם הנישואין, זה לא שמגיע לגברים צל"ש על אחריות. תראי איך הוא אוכל בלי הפסקה, כל היום הוא מנשנש, אין לו שום מודעות לבריאות ולחשיבות של הספורט".

"ולך יש? זה שאת עושה שכיבות סמיכה עם המאמן שלך, לא אומר שיש לך מודעות לספורט".

בהפסקת המחצית בכדורסל עומר הצטרף אלינו ונועה נזפה בו: "די, עומר, תן לי לשבת עם החברה שלי, לא ראיתי אותה הרבה זמן. אני לא מפריעה לך עם החברים שלך".

"את כל-כך רעה. מה הוא מפריע לך?" הערתי לנועה לאחר שעומר נשמע לרבדיה ונכנס חזרה הביתה.

"אין לי סבלנות אליו. הוא משגע אותי. חוץ מזה, מה רצית, שאדבר על אלן לידו?"

"את אדם בוגר, את צריכה לשלוט ברגשות שלך. את לא יכולה לתת לפנטזיה להרוס את היחסים שלך עם בעלך, ובטח לא להתנהג אליו בצורה כזאת. אני לא יודעת מה קרה לך, אבל עד לפני שנה אני זוכרת שהיית מטורפת עליו".

"די, אין לי סבלנות לשיחה הזאת!" נועה קמה ממקומה והלכה לעבר הבית.

בבוקר יצאנו למכון הספורט, כשאני לבושה בבגדי הספורט שלה, שנראו טוב יותר מהבגדים איתם אני יוצאת לבלות. נראינו כמו שתי נשים שיצאו ממגזין.

"הנה, הוא שם. בואי, תגידי לו שלום".

הלכתי אחריה ולחצתי את ידו. הוא הביט בנועה בהערצה. לאחר מכן שוחחו שניהם בשקט כאילו שאני לא נוכחת. התרחקתי מהם והלכתי לעבר אחד ממכשירי הספורט עד שנועה הצטרפה אלי. "אני לא באה איתך יותר למכון", אמרתי. "לא נוח לי ללחוץ לו יד ואחר כך לשבת עם בעלך ולראות כדורסל".

"אז תראי משהו אחר עם בעלי", התלוצצה. "חוף מזה, את לא עושה לי טובה שאת באה אתי, אני משתדלת שיהיה לך נחמד פה. מצדי, עדיף שתישארי בבית ואני אהיה לבר עם מאמן הכושר הצמוד שלי. אני מעדיפה אימון אישי על פני אימון בוגות...".

"הוא עושה לנו אימון?"

"את לא רוצה?"

"לא", מיהרתי לענות.

"יותר טוב".

כשהיינו ברכב חייגתי מהדיבורית של נועה לגלית. "מתי את חוזרת?" שאלה אותי גלית.

"רק הגעתי", עניתי.

"את מה-זה חסרה לי. לפני יומיים דיברתי עם רועי, אמרתי לו שאני לא יכולה לתת לו את המכונית ארבע פעמים בשבוע משום שזה משאיר אותי תקועה בין ארבעה קירות".

"אבל אמרת שתחכי שבועיים-שלושה".

"כן, אבל לא נראה לי שהייתי יכולה להחזיק מעמד כל-כך הרבה זמן בלי המכונית. בקיצור, הוא כעס, אמר שאני מנסה בכל דרך

להרחיק אותו מהבנות שלו. ממש התעצבנתי, אמרתי לו שמצדדי הוא יכול לנסוע אליהן כל יום, באוטובוס..."
"יפה", נכנסה נועה לדבריה.

"מה יפה בזה, נועה? הוא ענה לי שזה בדיוק מה שהוא מתכוון לעשות, לקח אתו תיק ויצא מהבית כשהוא זורק לי בדרך אגב שהוא הולך לבקר אותן, ונסע באוטובוס".

"יופי, נראה כמה פעמים הוא יבקר אותן כשהוא צריך לנסוע בתחבורה ציבורית", המשיכה נועה באותו קו נוקשה.

"ככה גם אני חשבת. אבל הוא מצא פתרון נוח, הוא ביקש מחבר שלו שייקח אותו אליהן. עכשיו זה יותר גרוע, כי הוא תלוי בלוח הזמנים של החבר שלו, שלפעמים לא יכול להחזיר אותו בזמן ואז הוא מגיע עוד יותר מאוחר הביתה. שלא לדבר על מה שהחבר שלו חושב עלי, את יודעת, שאני איזו כלבה. עכשיו כולם נגדי - החבר שלו, אמא שלו, הבנות שלו, הגרושה שלו, כולם חושבים שאני לא נותנת לו את הרכב כי אני לא רוצה שהוא יבקר אותן, שאני רוצה לחבל בקשר שלהם".

"מה איכפת לך מה הם חושבים?" אמרתי.

"לי לא, לרועי איכפת. את יודעת, התחילו מריבות בסגנון של אפילו ההוא אמר שאת ככה, וזה אמר ככה, וזה ממש מתסכל אותי - למה חשוב לו להגיד לי מה חושבים עלי? הרי אני לא אשמה בכל הסיטואציה. עכשיו אני מבינה את מה שאמרת לי כשהתחלתי לצאת אתו, שיהיה לי קשה לשוחח אתו, שלא יהיו לנו נושאים משותפים, אנחנו אפילו לא יודעים לריב".

"כשאמרתי לך את זה בהתחלה הייתי סתם עוקצנית וממורמרת, אני לא באמת חושבת שהוא בן אדם רע", ניסיתי לתקן את דבריי.

"אבל הוא באמת רע", אמרה גלית והסבירה: "זה רע שהוא מאשים אותי במשהו שמישהו אחר אשם בו. הבנות שלו לא רוצות להגיע

אלי הביתה כדי להיפגש עם אבא שלהן, אז למה אני זו שצריכה לסבול מההחלטה שלהן? למה אני זו שצריכה להתגייס למענן, לנרב את המכונית שלי ארבע פעמים בשבוע ולהישאר בבית בלי יכולת להגיע לשום מקום? הסיודור הזה ממש לא מתאים לי!"

"את צודקת", אמרה נועה.

"אני כבר לא יודעת. הייתה לנו עכשיו מריבה גדולה וביקשתי ממנו שייצא מהבית".

"מה עשית?" הייתי המומה. "נכון שהבית שלך, אבל את לא יכולה להשתמש בזה כנשק נגדו ולזרוק אותו כשמתחשק לך".

"זה בכלל לא קשור לבית, גם אם הבית היה שייך לשנינו, הייתי זורקת אותו מרוב עצבים".

"עשית בשכל", אמרה נועה.

"נועה, אני בהיריון, זה לא כזה חכם מצדי".

"גם כך הוא פטור ממזונות, אז מה זה משנה שאת בהיריון?"
המשיכה נועה.

"נועה, אני גם אוהבת אותו! אז תהיי יותר רגישה ותפסיקי לעשות צחוק מכל דבר. מתי את חוזרת, שרית?"

"לא יודעת. אולי גם את תבואי לפה?" הצעתי לה.

"יש לי הרבה עבודה. חוץ מזה, אני לא אתן לו להבריח אותי מהמדינה".

"הבנתי".

"מה הבנתי?"

"את הרמז".

"לא רמזתי כלום. את יודעת מה אני חושבת על גירי. אצלך זה שונה לגמרי".

"מה שונה אצלי? התוצאה היא אותה התוצאה – פרידה".

כשהגענו לביתה של נועה, נכנסתי לחדרי והתקשרתי לגידי. הייתי חייבת לשמוע את קולו. אבל כשהוא ענה מצאתי את עצמי אומרת לו, "גידי, חשבתי שאולי כדאי שאני אתפטר מהעבודה".

"תעשי מה שטוב לך", ענה סתמית.

קיוויתי שהוא ינסה לשכנע אותי לא להתפטר, אך התגובה הקצרה שלו גרמה לי להרגיש רע. "אתה חושב שאולי כדאי שאקח חופשה ללא תשלום, ללא הגבלת זמן, במקום להתפטר?" ניסיתי להאריך בשיחה.

"תפסיקי עם השטויות האלה, את יודעת שמתו שתרצי, המשרה שלך בחזרה". הרגשתי עכשיו טוב יותר. "מה אתך?" שאלתי.

"כרגיל, רק שעכשיו יש לי יותר זמן פנוי".

רציתי להגיד לו שאני מתגעגעת, אבל במקום אמרתי, "אז יהיה לך זמן להתקשר אלי לפעמים?"

והוא ענה, "לפעמים".

* * *

יצאתי מהשיחה עם גידי בתחושה לא ברורה, ששוב אני לא מצליחה להגדיר את היחסים שלי אתו. גידי לא ניסה לשכנע אותי לחזור לעבודה, בירך על הזמן הפנוי שהפרידה ממני השאירה לו, פלט משהו לא מחייב בקשר לזה שהוא יתקשר אלי מדי פעם, וגם זה בעקבות לחץ מצדו, ובנוגע לאהבה שלנו? פחדתי שישאל אותי – איזו אהבה?

ישבתי עם נועה בבית קפה ברחוב השלישי, כשהיא מסבירה לי שאם אני רוצה לגור בלוס אנג'לס לאורך זמן, עלי להפנים כמה עובדות חשובות: שכאן הגברים מלאים בכסף, הנשים מטופחות כל הזמן, בריחות מתקבלות פה ברצינות רבה, ובחנויות שבהן לא מצוינים מחירי המוצרים, קרוב לוודאי שהם גבוהים יותר מהשכר

החודשי שלי.

אחרי ההתנהגות של גידי וההסברים האלה מפי נועה, רצייתי לחול אל מתחת לשולחן ולא לצאת.

הרגשתי שאין לי מקום בעולם הזה, גם לא עבורה. "אה, שכחתי", המשיכה נועה, "אם את רואה פה זקנים עם ילדות, אז תיזהרי מפליטות פה, זו לא הבת שלהם אלא האישה שלהם".

חייכתי בממזריות, "משהו כמו שאת ואלן?"
"מגעילה", החזירה לי.

מבית הקפה חזרנו לביתה כדי להחליף בגדים ומשם הלכנו למסעדה איטלקית. לא האמנתי איך הזמן עבר, מהבוקר לא עשינו כלום והזמן בכל זאת עבר מהר. לבשתי את אחד הג'ינסים היפים שלי, שהיה הפעם ממש צמוד עלי. חייכתי לעצמי בהנאה – סוף סוף יש ביטוי חיצוני להיריון, מה שאומר שהעובר שלי גדל. למרות שעדיין היה מוקדם לקניית מלתחה חדשה, החלטתי לשמח את עצמי ולקנות לעצמי כמה פריטים הריוניים. שמתי על עצמי חולצה יפה ומכופתרת וירדתי לסלון. נועה סרקה אותי בתדהמה מכף רגל ועד ראש, אבל לא אמרה כלום. נכנסנו לג'יפ שלה. שמתי לב שבלוס אנג'לס הג'יפים מאוד פופולאריים, ומכוניות מזהמות מהסוג הזה מצויות בשפע.

חנינו ליד המסעדה. אדם לבוש בחליפה לקח מאתנו את מפתחות הרכב כדי להחנות אותו. נכנסנו פנימה ולמבוכתי הרבה ראיתי נשים בכגדי ערב מרשימים וגברים בחליפות מחויטות ועניבות. הייתי היחידה שלבושה בג'ינס. "למה לא אמרת לי להחליף בגדים?" לחשתי בכעס לנועה.

"נעצתי כך מבט מספיק זמן וקיוויתי שיהיה לך שכל לחשוב על זה לבד. מה היה כל השיעור הזה שהטפתי לך כשישבנו בבית הקפה, על זה שהנשים כאן צריכות תמיד להיות מטופחות?"

שמחתי כשהובילו אותנו לקצה המסעדה, כך הייתי פחות בולטת. אבל אז שמעתי את נועה מתלוננת בפני המנהל: "השתגעתי, שאני אשב ליד השירותים?"

"זה קרוב לדלפק, כך אני יכול לתת לך את השירות הכי טוב."
"אני אקבל שירות טוב גם אם אשב רחוק מהשירותים, מבטיחה לך", אמרה נועה והלכה לכיוון שולחן מרכזי שהיה פנוי.
"השולחן הזה שמור", התנצל המנהל.
"וזה שם?" הצביעה לעבר שולחן אחר.

רק זה היה חסר לי עכשיו, להסתובב משולחן לשולחן כשעיני הסועדים כולם נעוצות בי לבושה בג'ינס. "נועה, אולי נשב כבר? כולם מסתכלים על הג'ינס שלי."

"בטח שמסתכלים, בגלל זה הוא הושיב אותנו ליד השירותים", אמרה נועה והתיישבה בשולחן הפנוי עליו הצביעה, חושפת אותי לעיניהם הביקורתיות של הסועדים, כשהמנהל לא רק שלא מסרב לה, אלא מזיז עבודה את הכיסא. אני לא חיכיתי שיזיז עבורי את הכיסא, אלא נחתתי עליו במהירות ורחפתי את רגליי עטופות הג'ינס אל מתחת לשולחן. "למה לא חיכית שהוא יזיז לך את הכיסא? כאן הגברים ג'נטלמנים".

"בניגוד אלייך, אני מנסה שלא למשוך תשומת לב, כל מה שאני רוצה זה לשבת כבר, תראי איך כולם מסתכלים עלינו".

הבטתי במנות העיקריות והזמנתי רביולי, שהגיע אחרי קרוב לשעה. הייתי רעבה, וכשסוף סוף הגיעה המנה ספרתי שש חתיכות של רביולי בצלחת. "שאני אבין, נועה, המנה הזאת אמורה להשביע אותי?" בתגובה נעצה נועה מזלג באחת מהן והעבירה לצלחת שלה, מותירה בצלחת שלי חמש. הבטתי בה בתימהון, "אני המומה מזה שקיבלתי לארוחה רק שש חתיכות, אז את לוקחת לי אחת?"

"שימי מפית על הברכיים".

"כן, נועה, שמתי את המפית, אבל עדיין נשארו לי רק חמש חתיכות של רביולי שמהן אני בטח לא אשבע".

"לפה לא באים רעבים".

"אלא?"

"עזובי, את לא תביני".

מנהל אחר של המסעדה ניגש אלינו, לחץ את ידי בנימוס ונפנה לשיחה קלילה עם נועה. חיכיתי שיסיימו לשוחח כדי לבקש ממנו לשים לי מעט שום על הרביולי, אך מבטה של נועה הבהיר לי שעשיתי טעות טקטית והנזיפה בעברית לא איחרה לבוא: "את עושה לי בושות! רביולי עם שום יש רק בישראל. בשום מקום בעולם לא שמים שום על רביולי!"

למרות שנועה לא מבינה בבישול, הייתי בטוחה שאפשר לסמוך עליה שבמקרה הזה היא יודעת על מה היא מדברת. בעל המסעדה חייך והתרחק מהשולחן.

הבטתי סביבי - לא התאמתי לסביבה, הייתי צברית בתוך גן של שושנים קוצניות.

למחרת נסענו לרודאו דרייב שבברלי היילס. "הרחוב הזה נמצא במקום השני בסדר העדיפויות שלי, רוברטסון קוטף את המקום הראשון", אמרה נועה כשעלינו במדרגות. לא הכרתי את רוברטסון. על רודיאו דרייב שמעתי, רחוב של צמרת המותגים והמחירים, ולפיכך לא היה לי מה לחפש שם.

"בואי, ניכנס, מתחשק לי תיק", אמרה לי נועה כשחלפנו ליד חנות של 'לואי ויטון'. נכנסתי אחריה לחנות, לא היו מחירים על התיקים ולא היה לי מושג מה מחירו של תיק.

"ראית משהו שמוצא חן בעינייך?" שאלה אותי כשגררתי מאחוריה.

"לא, אני לא אוהבת את הסגנון".
"את מדברת שטויות, להגיד משפט כזה על התיקים של 'לואי ויטון', חושף את הטעם המזעזע שלך, או בעצם את חוסר הטעם שלך".

"אבל זה באמת לא הסגנון שלי, זה מאוד מצועצע".
"אז לפחות תלמדי לא להגיד מה שאת חושבת בקול רם. הרבה סטייליסטים, מביני עניין, יחשבו שזה נובע יותר מבורות מאשר מטעם רע".

נועה הסתובבה זמן מה בחנות וקנתה לעצמה שני תיקים, תיק אחד היה פרסומת מהלכת של המותג - הלוגו של החברה היה מורפס על התיק כמו חלקים קטנים של פאזל. התיק האחר היה תיק עור בגוון חום בהיר, סולידי ויפה. היא שילמה עליהם סכום השווה למשכורת וחצי שלי.

"התיק החום יפה", פרגנתי לטעם שלה.
"אהבת? שאלה."

הנהנתי.

"טוב, נלך ל'דיור', אולי תראי שם משהו שימצא חן בעינייך".

"אני מקווה שהתיקים שם זולים יותר מאשר פה", הערתי.
"מה זה משנה!" רטנה, "כל אישה חייבת שיהיו לה לפחות שלושה תיקים של מעצב עילית". היא הביטה בי ותיקנה את עצמה, "לך יספיק גם אחד", אחר העבירה מבט על תיק העור החום שלי, "מזעזע".

חצינו את הכביש ונכנסנו לחנות. ניגשתי לאחד התיקים וביקשתי מנועה שתברר מה המחיר.

"את רוצה אותו?" שאלה אותי בנחרצות.
"תלוי במחיר".

"מה חשוב המחיר? את אוהבת אותו, אז תקני אותו!" היא ביקשה

מהמוכר להוריד לי את התיק.
"כמה הוא עולה?" התעקשתי לשאול אותה. היא הרימה את כתפיה
בחוטר אכפתיות. פניתי למוכר: "כמה עולה התיק הזה?"
"אלף וחמש מאות דולר".
"זה יקר", אמרתי לו, ובתגובה המוכר הביא לי תיק בדגם דומה,
אבל קטן מאוה, מעין דוגמית של תיק. "אלף דולר", אמר.
"לא, תודה", אמרתי בנימוס.
"את לא יודעת להיות אישה, מסתובבת לי עם תיק שכל החוטים
שלו פרוצים", רטנה נועה כשהיינו כבר בחוץ.
"במחיר הזה אני יכולה לקנות בארץ חמישה תיקים של מעצבי-על
ישראלים".
"מה את משווה מעצבים ישראליים ל'דיוור', ל'לואי', ל'דולצ'ה'?"
עד שלא תלמדי להעריך את עצמך, גברים לא יעריכו אותך".
"מה הקשר?"
"יש קשר יותר ממה שאת חושבת. בגלל זה לי יש שני גברים ואוהך
עזבו שני גברים".

בריוק עברנו ליר פח אשפה. נועה לקחה מידי את התיק שלי,
העבירה את התכולה שלו לתיק החום החדש שקנתה, וזרקה את
התיק שלי לאשפה. "מה את עושה?" נדהמתי.
"אני לא מסתובבת איתך כשאת מחוברת לתיק הזה".
"אבל אני אוהבת אותו. כולם מחמיאים לי עליו".
"אז תראי איך יחמיאו לך על התיק שקניתי לך במתנה".
הבטתי בה בתדהמה, "את נותנת לי אותו במתנה?"
"יש לי ברירה... שאני אתן לחברתי הטובה להסתובב ברחוב עם
תיק משוק הפשפשים?"
למרות החברות הקרובה בינינו, התקשיתי להאמין שהיא תיתן לי

מתנה כזו יקרה. "לא, לא נעים לי, אני אחזיר לך אותו בבית".
"אל תדברי שטויות, זה רק כסף, החברות שלנו שווה הרבה יותר".
"את מתכוונת שהעובדה שאני מוכנה להיות חברה שלך שווה כל
מחיר?" צחקתי כדי לצאת מהמבוכה שגרמה לי המחווה שלה.
"את יכולה להניח את העוקצנות שלך הצידה לשנייה ולתת לי
חיבוק תודה". חיבקתי אותה, אך תחושת חוסר הנוחות לא נעלמה.
"יש לי היום פגישה אתו".

"עם מי?"

"מה עם מי, עם אלן. את עושה מעצמך תמימה כדי להרגיז אותי?"
התיישבנו במסעדה סמוך לרודאו דרייב. נועה הזמינה לה משהו
לאכול ואני הזמנתי שתייה. בתוך כמה דקות הבנתי שאני נמצאת
במסעדה שכולה מלאה ישראלים. לנסוע כל-כך רחוק ולהישאר
בתל אביב.

היא הזמינה לעצמה מנה בלתי מוזהה עם רוטב סמיק, שחור. "מה
זה?" שאלתי בסלידה.

"את לא באמת רוצה לדעת".

שיחקתי עם הכוס שהייתה לי ביד, ושקעתי מבלי משים במחשבות
על גירי.

"הכל יהיה בסדר", הרגיעה אותי נועה כשהבחינה בשקט שלי.
ראיתי ארבעה חברים ישראלים נכנסים למסעדה וזוכים לכבוד
גדול, "אלה הבחורים הישראלים שהייתה עליהם כתבה בעיתון
בשבוע שעבר, את יודעת, הסיפור עם החשר שהבנק הלבין להם
כספים. הנה אחד מהם מתקרב אלינו".

הרמתי את עיניי לעברו. "תכיר, זו שרית, חברה שלי מישראל",
אמרה לו נועה.

הוא לחץ את ידי. "איך בישראל?" שאל.

"כרגיל", עניתי.

"הייתי שם בשבוע שעבר".

רציתי להגיד לך, 'גם אני, אז מה?' אבל לא אמרתי כלום.

"תיק יפה".

הבטתי בנועה כדי לברוק אם ההערה שלו קשורה אליה, אך היא רק חיכה אלי, ולאחר מכן עברה לשוחח אתו שיחה סתמית.

"ראית מה הוא אמר על התיק?" שאלה אחרי שהוא עזב אותנו וחזר לשבת עם החברים שלו. "פה גברים מסתכלים על הכל. את רוצה שאכיר לך אותו? קוראים לו ירון והוא מלא בכסף".

הבחנתי בו מביט בי, וניחשתי שהמפגש תוכנן מראש על-ידי נועה. הכרתי אותה מספיק זמן כדי לחשוד בה. "אני מבקשת ממך שתתני לי לחשוב על היחסים שלי עם גידי בשקט. בשביל זה באתי לכאן. אני לא מעוניינת להכיר אף אחד".

"לא, את באת לכאן כדי לשכוח מגידי. תסמכי עלי, ירון הוא בחור מושלם, תגידי תודה אם הוא בכלל ירצה אותך, כי הוא יוצא רק עם דוגמניות".

כשפנינו ללכת היא ניגשה אליו ואמרה לו שהיא תשמור על קשה, הוא חייך אלי ואני החזרתי חיוך מגומס.

למחרת בבוקר הורידה אותי נועה בגרוב סנטר. הסתובבתי מעט, ולמרות שלא הייתי פריקית של תיקים קניתי לעצמי תיק במחיר של מאה דולר, שהיה דומה בסגנון שלו לתיקים שראיתי ב'דירור'. חשבתי לעצמי, 'למה לשלם אלף וחמש מאות דולר כשאפשר לקנות תיק דומה במאה דולר?' כשנועה אספה אותי חזרה לביתה, היא הבחינה בתיק החדש שלי וחיוך גדול עלה על שפתייה. היא משכה אותו מהמושב האחורי ואמרה, "יפה, אני רואה שהפנמת את הדברים שאמרתי לך בקשר להשקעה בתיקים". היא חיפשה את

תווית היצרן על התיק וכשלא מצאה שם מוכר, זרקה אותו חזרה
לאחור, "יפה לאמא שלך".

חייכתי.

"את לא שואלת מה היה?" שאלה אותי.

"לא רוצה לשמוע".

"די, נו, זה לא שאם תעשי לי דווקא אז אני לא אהיה אתו".

"נו, מה היה?" התעניינתי כדי לרצות אותה.

"הוא אמר לי שאף פעם לא הייתה לו אישה קלאסה כמוני".

"אני בטוחה שזה נכון".

היא חייכה לעצמה בשביעות רצון.

"אף אישה שמחזיקה מעצמה לא תלך אתו", הבהרתי את דבריי.

ראיתי איך החיוך שלה דועך במהירות.

* * *

במשך שבוע ימים הסתובבתי בעיקר בחוף וניס. התעוררתי מוקדם
בבוקר, הגעתי לחוף וישבתי שעות על הרשא מביטה בים ובצעירים
שמשחקים כדור-עף על החוף. הם היו כמעט בגיל שלי, אולי
צעירים בשנים בודדות ממני, אבל הרגשתי הרבה יותר מבוגרת
מהם. היה נדמה לי שמעולם לא הייתי בגיל שלהם, כאילו דילגתי
על השלב הזה ונכנסתי ישר לעולם המבוגרים.

נגעתי בבטן כפי שהייתי רגילה לעשות בכל פעם שהייתי במצב
רוח מהורה. ההיריון חיזק אותי, הוא גרם לי להרגיש שלמה. הוא
היה שלי, מבשרי ודמי, הוא היה הדבר הכי קרוב אלי. כילדה שגדלה
להורים גרושים, תמיד הרגשתי תלושה ולא מחוברת, במיוחד לאחר
שאמא שלי נישאה בשנית ובנתה לעצמה משפחה חדשה. ההיריון
בהחלט נתן לי קיום מוגדר בעולם, שייכות. והעובדה שחלקתי זאת
עם גידי, הפכה אותו להרבה יותר משמעותי, על אף חילוקי הדעות
בינינו.

נהגתי לטייל לאורך החוף עד לרחוב השלישי, או שכרתי אופניים והעברתי את הזמן ברכיבה הלוך ושוב לאורך החוף. לא הרגשתי משועממת משום שהייתי עם גידי. לא הפסקתי לחשוב עליו, לנסות לנחש אם אני חסרה לו כמו שהוא חסר לי. לפעמים הייתי מגיעה למסקנה שהוא לא חושב עלי משום שאינו מתקשר אלי, אך מיד נזכרת שגם אני לא מתקשרת אליו למרות שאני לא מפסיקה לחשוב עליו.

כשהגעתי הביתה הבטתי בעומר, שצפה בטלוויזיה כששני הילדים שלו ישנים לצדו. כשראה אותי, לקח אותם למיטותיהם וירד חזרה לסלון. הוא היה גבר נאה, למרות שהוסיף כעשרה קילוגרם למשקלו מאז שהפסיק לעשן. נועה לא הייתה בבית. הבטתי בשעון – השעה הייתה עשר בלילה. הכנתי לעצמי קפה ושאלתי את עומר אם להכין גם לו.

”כן, תודה. תגידי, איפה היא מסתובבת כל היום?”
”לא יודעת.”

הוא נאנח בחוסר סבלנות, הגשתי לו את הקפה והתיישבתי לידו.
”מה קורה עם גידי, למה נפרדתם?”
כיווצתי את המצח כביטוי לעוגמת הנפש שלי. ”לא בריוק נפרדנו, הוא רצה קצת זמן להיות עם עצמו, נראה לי שהוא עדיין לא התגבר על התאונה.”

”כן, זה מקרה מאוד קשה, זה לשאת את כל כובד האשמה עליך.”
הנהנתי.

”אני רעב, אין פה שום דבר לאכול, היא לא עושה כלום, אפילו להזמין אוכל היא לא יודעת.”

”רוצה שאכין לך משהו?” שאלתי מכל הלב.
”לא, בואי נלך שנינו לאיזו מסעדה, נתפנק לנו קצת.”

"למה לא?" אמרתי כשבעצם רציתי לסרב. לא רציתי לשבת מולו במסעדה ולדעת שבאותו זמן אשתו נמצאת עם מישהו אחר. במהלך הארוחה הרגשתי הרבה יותר נוח אתו מאשר עם נועה, הוא היה נינוח ולא ניסה כל הזמן להתאים את עצמו לסביבה. "אני לא יודע מה קרה לחברה שלך. בזמן האחרון אין לה סבלנות כמו פעם. היא לא רוצה לעשות אתי יותר שום דבר – לא לטייל בחו"ל, לא לאכול ביחד, לא להיפגש עם חברים, לא לטייל עם הילדים. מוזר לחשוב על זה, אבל מאז שלפני שנה העסקים שלי המריאו ועברנו לגור בכל אייה, היא השתנתה לגמרי. אולי זה חלק מהשינוי בצורת החיים שלנו, לא יודע. פעם היא הייתה עסוקה בבישול, ניקיון וגידול הילדים, דברים שהיא לא צריכה לעשות היום, אולי זה משאיר לה יותר מדי זמן פנוי והיא לא יודעת להתמודד עם זה". עומר שתק זמן מה ואז המשיך, "אם היא הייתה קצת יותר עם הילדים, זה לא היה מפריע לי כל-כך".

"קצת קשה לגדל שני ילדים, אתה יודע שזה לא קל", הגנתי עליה וכעסתי על עצמי שעשיתי זאת, היה עדיף לשתוק. "מה את מדברת, אין לה סבלנות אליהם! תשאלי אותה מתי בפעם האחרונה היא יצאה איתם לבלות. אני מתפלא שהיא בכלל זוכרת את השמות שלהם. חוץ מזה, יש לה מטפלת כל היום, אז זה כל-כך קשה לתת להם תשומת לב מדי פעם? קצת יחס חם? חיבוק? זה מעייף אותה?"

הנהנתי בהבנה.

"מצטער שאני מערב אותך בזה, אבל אולי כדאי שאחרי שתחזרי הביתה היא תגיע אלייך לחופשה. תוכלי אולי לכרוק איתה אם יש משהו שהיא יכולה להעסיק את עצמה בזמן הפנוי שלה. היא לומדת פסיכולוגיה, אבל לא נראה לי שזה מעניין אותה".

'איזה בחור מדהים', חשבתי, 'מעניק לה הכל בבית, בזמן שהיא

בוגדת בו, ועוד דואג לשלוח אותה לחופשה כדי שתחפש את הייעוד שלה בחיים'.

"רעיון טוב, אני אציע לה לבוא אלי'".

"אני עושה הכל כדי שיהיה לה טוב", המשיך.

"אני יודעת", אמרתי ובאותה נשימה רציתי להגיד לו שיפסיק לעשות הכל.

"לא חסר לה כלום, אני עובד קשה כדי שיהיה לה כל מה שהיא רוצה, אבל אני מרגיש שהיא כבר לא נמשכת אלי'".
"זה לא נכון".

"איך את יודעת, היא אמרה לך משהו?"

"דווקא זה שהיא לא אומרת כלום, אומר שהכל בסדר, לא?"

"אולי יש לה מישוהו?"

"עומרו! ניסיתי להישמע מזועזעת, היא לא תבגוד בך, מה קרה לך?"

"אני יודע, אבל את לא מכירה אותי כשאני לא נחמד – אם יש לה מישוהו, אני אזרוק אותה מהבית ולא אתן לה לראות את הילדים".
"די, עומר, לא נעים לי לדבר על זה, היא חברה שלי".

"את צורקת, קצת נסחפתי, אני מצטער. אל תגידי לה כלום, כן?"
"ברור".

למחרת בבוקר הרגשתי בעיטה קלה ברחם. התעוררתי בהתרגשות – האם העובר זו? המשכתי לשכב במיטה כשאני מודעת לפעילות לבי, פעימות לב של אמא. נזכרתי בחשדות של עומר ובכריו שהוא לא ייתן לנועה לראות את הילדים. הייתי חייבת להזהיר אותה ולספר לה שהוא כבר חושד במשהו. הכנתי לעצמי קפה והתפלאתי שלא הייתה לי בחילה.

'האם השלב של הבחילות והצרבות מאחורי?' שאלתי את עצמי

ושתייתי מים כדי לבדוק את ההשערה. חיכיתי לתחושת הבחילה, אך היא לא הגיעה. הודיתי לעובר שבבטני על ההתחשבות וחזרתי למיטה.

נועה הצטרפה אלי למיטה וחיבקה אותי, "אני מאושרת".
"את מגעילה אותי! קשה לי לחשוב שבזמן שישבתי עם בעלך לאכול, את שכבת עם הבחור ההוא!"

"אם את כל-כך דואגת לו, אז קחי לך אותו. תאמיני לי, תעשי לי ולך טובה. הוא הרבה יותר טוב מערן וגידי ביחה. אני כבר לא אוהבת אותו, לא נעים לי לעזוב אותו. יותר נכון, קשה לי ויש גם את הילדים... אני חושבת שאתם מתאימים, אני מוכנה אפילו לוותר על הכסף אם זה ילך אלייך. השאריות שלי הרבה יותר טובות מהגברים שאת מוצאת לעצמך. אני חושבת שתהיי אמא חורגת לא רעה לילדים שלי", צחקה והוסיפה, "כמובן שאני צוחקת בקשר לילדים, בקשר לעומר – את יכולה לקחת אותו".

"אם כבר הזכרת את הילדים, אז הגיע הזמן שתתנהגי כמו אמא ותקדישי קצת תשומת לב לילדים שלך. חוץ מזה, שתדעי לך שעומר כבר חושד, הוא אמר לי אתמול שאם תבגדי בו הוא יזרוק אותך מהבית בלי כלום ולא ייתן לך לראות אותם. אל תגידי לו שסיפרתי לך, הבטחתי לו לא להגיד לך".

"יאללה, שיזרוק אותי, שיעשה לי את העבודה יותר קלה".

* * *

עברו שבועיים מהשיחה האחרונה שלי עם גידי. רציתי לדבר אתו, לשמוע את קולו. ראייתי אותו בעיני רוחי יושב במשרד, משחק עם מאי בבית, יוצא איתה לטיולים, ישן, אוכל, עושה הכל מלבד להתקשר אלי. שקעתי ברחמים עצמיים עד שנועה הגיעה מהמכון.
"את נראית מדוכאת".

"חשבתי שאולי גידי לא מעוניין לשמור אתי על קשר, הוא לא

מתקשר אלי ואני לא יודעת מה לחשוב. הכל כל-כך מבולבל לי בראש, ההיריון עם כל ההורמונים גורם לי למצבי רוח...”
”אז תתקשרי אליו”, הפתיעה אותי נועה בהצעתה.
”התקשרתי אליו לפני שבועיים”.

הבחנתי במבטה המופתע, ”את התקשרת אליו? חשבתי שהוא התקשר”.

”אני התקשרתי, דווקא בגלל זה הוא צריך להעריך אותי יותר. תגידי, נועה, מה כל-כך נורא בי שהם לא רוצים אותי? תראי את גלית, רועי לא יכול בלעדיה. עומה, את מזלזלת בו והוא מת עלייך, אז מה חסר לי שאף אחד לא רודף אחריי?”

היא חיבקה אותי, ”באמת מעניין למה. את בחורה טובה, את גם לא בזבזנית, חלום של כל גבר ישראלי”.

”למה הוא לא מתקשר?”

נועה נאנחה, ”הלוואי שהיו לי תשובות. תאמיני לי שלפעמים מתחשק לי להתקשר אליו ולצעוק עליו, נמאס לי שבגללו את נמצאת במצב כזה של חוסר ודאות. אבל את רוצה לשמוע ליי? עם כל הכאב, זה סימן שהוא לא טוב בשבילך, כדאי לך להחליט מה את עושה עם ההיריון, את לא יכולה לגרל ילד ללא אבא. למה לאמלל אותו מראש?”

היא לקחה את ידי בידה, ”את רוצה להגיד לי שאת לא שווה שהוא ירים אלייך טלפון? נו, באמת!” היא שתקה מעט והמשיכה: ”למה שלא תעשי הפלה ותפתחי דף חדש בחיים שלך, את יודעת כמה בחורים יהודים עשירים מסתובבים בלוס אנג'לס? הם יקפצו עלייך. תאמיני לי, תוכלי לקנות כמה תיקים שאת רוצה מבלי להסתכל על המחירים”, הוסיפה בהלצה.

”אין סיכוי שאעשה הפלה, זה בכלל לא קשור לגידי ובטח לא בשביל לקנות תיקים יקרים”. הנחתי את ידי על הבטן, כמגוננת

על העובר מפני נועה.

"מצטערת", התנצלה, "לפעמים אני מדברת רק מתוך היגיון ושוכחת שיש גם רגשות".

יצאתי לחצר ביתה, שכבתי על מיטת השיזוף ליד הבריכה והבטתי לעבר רכסי ההרים. להשיג את גידי נראה לי עכשיו כמו לטפס עליהם, כל-כך קשה וחסר סיכוי. הסכמתי עם דבריה של נועה – אני חייבת להוציא אותו מראשי, חייבת להיפתח לדברים אחרים. למה אני תמיד נקשרת לגברים כאלה?

הנה, ערן, שבע שנים היינו ביחד ובתוך חצי שנה התחתן עם מישהי אחרת. איפה אני טועה, לעזאזל?

ראיתי את נועה מתיישבת לידי, אבל המשכתי הלאה עם המחשבות שלי. דבריה של נועה חדרו לתוכן: "אני לא רוצה שתישארי לבד בבית, זה מכניס אותך לדיכאון. תכננתי לקחת אותך אתי ביום ראשון ללאס וגאס, אבל נראה לי שבהתחשב במצב הרוח שלך, כדאי שנוזו כבר מחר בבוקר. זה יעשה לך טוב. לכי לארוז מזוודה. רק את ואני".

חשבתי שזה מאוד נחמד ומתחשב מצידה לתכנן חופשה שתעשה לי טוב. "תודה, נועה, אני באמת מרגישה יותר טוב להיות איתך מאשר לבד".

"והכי חשוב שתקלטי שגידי לא מתכוון להתקשר אלייך ותעיפי אותו מהראש שלך. תגידי, מה קורה עם גלית? אתן שתיכן מתנהגות כאילו אתן חיות על אי בודד שעליו יש רק גבר אחד עבורכן. אני לא מאמינה שאתן חברות שלי. תגידי, אם היא עומדת לגדל את התינוק לבד, בשביל מה היא צריכה גבר? למה היא צריכה לקשור את עצמה לבחור אחר? שתעשה ילד ותתפרפר! הייתי מוכנה להתחלף איתה או איתך ולהיות שוב רווקה, לעשות כל מה שבא

לי, עם מי שבא לי”.

”אני לא רוצה להיות לבה, אני רוצה להיות עם גידי”.

”מה שאת צריכה בראש זה את ירון”.

”מי זה ירון?”

”הבחור שראינו במסעדה, שניגש אלינו לשולחן. דווקא מצאת חן בעיניו, ואחרי שסיפרתי לו שאת גאון במחשבים הוא לגמרי התעלף, רגיל לנשים יפות וטיפשות. הוא אמר לי שבחיים לא הייתה לו אישה לפטופ”.

צחקתי למשמע ההגדרה של ירון לאישה משכילה.

הנייד שלי צלצל, שיחה מהארץ.

”היי”, שמעתי את קולו של גידי והלב שלי צנח לבטן.

”תשכחי מירון”, לחשתי לנועה.

”מה שלומך?” שאל אותי גידי.

”מתכוננת לנסוע עם נועה ללאס וגאס”, עניתי צוהלת ושמחה

והבחנתי בהבעת הבוז של נועה.

”מקום נחמד”.

”אנחנו נוסעות לשם, רק שתינו”.

”יופי, תיהני. איך מתקדם ההיריון?”

”אוי, גידי, אתמול הוא בעט בי, פעם ראשונה שהרגשתי שהוא זו

בתוכי, איזה כף. גם הבחילות נגמרו, ואפילו המכנסיים כבר לא

עולים עלי, הבטן גדלה... וגם הציצי”, הוספתי.

”אז עלית במשקל?”

”לא, לא כל-כך, כי במשך זמן רב הקאתי, אבל נראה לי שאני

מתחילה להשמין, כי המכנסיים לא עולים עלי”.

”אני שמח שהכל בסדר איתך. תגידי, אין בדיקות נוספות שאת

צריכה לעשות?”

”כן, אבל אני אעשה אותן כשאחזור לארץ. אין לך מושג כמה אני

שמחה שאתה מתעניין בבדיקות שלי. הרבה זמן התלבטתי אם נכון מצדי להמשיך את ההיריון. ניסיתי להיכנס לראש שלך ולחשוב אם אתה שלם עם ההיריון שלי."

הייתה שתיקה קצרה מהצד של גידי. "מתי את חוזרת?"
"אני עוד לא יודעת", עניתי והתאכזבתי שהוא לא התייחס לשאלת ההיריון.

הפניתי אליו שאלה ישירה, ממנה הוא לא יוכל להתחמק, עליה יש רק שתי תשובות כן או לא:

"גידי, נכון שאתה רוצה את ההיריון?"
"את צריכה לעשות מה שטוב לך. מבחינתי כל החלטה שלך תהיה טובה לי".

התאכזבתי מתשובתו - מבחינתו אופציית ההפלה קיימת ותלויה בי.

אחרי התשובה הפושרת שלו, בקושי רב הצלחתי לשרבב שאלה כדי לשמור על השיחה בינינו, "איך העבודה?"
"חתמנו חוזה לא רע עם חברה אמריקנית, כנראה שאצטרך לטוס לניו יורק. בגלל זה התקשרתי".

"באמת? תוכל להגיע ללוס אנג'לס?"
"לא חושב שיהיה לי זמן".

"צריך יותר מוזמן כדי לבקר מישהו, לא? רצון היה עוזר במקרה שלך".

הוא צחק. "נוכל להתגבר על עניין הזמן אם את תגיעי לניו יורק, את לא כפופה ללוח זמנים".

"אתה רוצה שאבוא לפגוש אותך בניו יורק?" שאלתי בשמחה ושכחתי את עוגמת הנפש שגרמה לי ההערה שלו לגבי ההיריון.
"מתי תהיה שם?"

"עדיין אין לי תאריך, אבל אני אעדכן אותך אם תרצי שניפגש".

"בטח שאני רוצה".

"אז נהיה בקשר".

הייתה שתיקה.

"גיד, אתה מתגעגע אלי?"

"מה את חושבת?"

"אז למה אתה לא מתקשר?"

"השעות מאוד מבלבלות אותי. כל פעם שאני רוצה להתקשר, אני

נזכר שאצלך לילה או מוקדם בבוקר, בקיצור..."

"בקיצור, זה לא תירוץ", קטעתי את דבריו.

"נרבר על זה בניו יורק".

סגרתי את הטלפון והרגשתי את האושר מציף אותי. חיבקתי את

נועה שעדיין ישבה לידי. "הוא רוצה שניפגש בניו יורק, הוא מגיע

לניו יורק".

"שמעתי. אוי, כמה שאת חסרת חוט שדרה. אני הולכת לנוח קצת".

שמחתי שהיא הלכה, כך יכולתי לשבת לברי ולהתמכר לתחושה

המענגת ולמחשבה שאני הולכת לפגוש את גיד, לכה.

רק אני והוא בניו יורק.

* * *

מוקדם בבוקר, לפני שיצאנו ללאס וגאס, ראיתי את עומר מחבק

את נועה לפרידה, אך היא הורידה את ידיו מעליה, "עומה, אני

חיבת לזוז".

"אני מרגיש שאת לא אוהבת שאני מחבק אותך".

"נו, מה עכשיו? אני לא טסה לירח, כולה נוסעת ללאס וגאס".

"ואני כולה מחבק אותך ואת נעשית לי עצבנית".

נועה הבינה שלהתחמק מעומר יהיה הרבה יותר מסובך מלהיפרד

ממנו כראוי, והעניקה לו חיבוק חברי עם תוספת מילולית

מניפולטיבית, "זה בגלל שאני כועסת עליך, אתה כל הזמן עסוק בעבודה ואין לך זמן בשבילי כמו פעם".
ראיתי שדבריה גרמו לעומר תחושת הקלה, "את צודקת, כשתחזורי נדבר על זה ונחשוב מה לעשות".

הנסיעה מלוס אנג'לס ללאס וגאס ארכה כחמש שעות. הנוף ההררי והשומם הזכיר לי את הדרך לאילת, והמחשבות שלי נדרו לתאונה של גידי. הבטתי החוצה לכיוון ההרים, ודמיינתי בראשי דמויות חרוטות על ההרים. הבליטות על אחד ההרים נראו לי כפני אדם. הר אחר נראה לי כמו חיית טרף, והצבעים השונים נראו לי כשרבוטים של האדם הקדמון שהיה כאן הרבה לפנינו.
הגענו ללאס וגאס ומצאנו בקלות את מלון "וו'ין". נועה ניגשה לדלפק הקבלה של הסוויטות. הבחורות בדלפק קיבלו אותה בברכת שלום חמימה ובאדיבות שלוותה בחיוך. "מכירים אותך פה, הא?" פרגנתי לה.

"לא, ככה נותנים שירות באמריקה. את רעבה?"
"כל הזמן. אני צריכה לאכול בשביל שניים, לא?" עניתי.
"אז תחכי לי שם", הצביעה על חדר גדול מרוהט בטוב טעם. "יש שם כיבוד לא רע בכלל לוי. איי. פיו". לא הייתי זקוקה לשכנוע נוסף מצידה כדי לפרוש מחברתה לטובת מזנון מלא בעוגות, פירות ושוקולדים. הכנתי לעצמי קפה, הנחתי על צלוחית עוגיות ותותים מצופים בשוקולד וצנחתי לתוך כורסא גדולה ונוחה.
לאחר כעשר דקות נועה הגיעה, "בואי, מה התיישבת ליי? יש בסוויטה הכל".

הבטתי בה, אחר בתות המצופה שנותר על הצלחת, "גם בחדר יש תותים מצופים שוקולד?"
"לא, תינוקת שלי, ואם את כל-כך רוצה, את יכולה לקחת אותם

לחרר".

הלכתי אחריה עם צלוחית התותים.

"למה החלפת בגדים?" שאלתי, כשראיתי אותה בשמלה של 'ביבי', ז'קט של 'דולצ'ה וגבנה' ונעלי עקב גבוהות, מחודדות קצה, שהתקשיתי להבין איך היא מצליחה בכלל ללכת איתן.

"אני עושה את זה כמעט באופן אוטומטי", ענתה בקלילות.

"והשארת אותי לבושה בחולצת הטריקו שלי?" רטנתי.

נועה חיבקה אותי, "אין לך מושג כמה אני שמחה שהתחלת להיות מודעת למה שאת לובשת. בזכות זה תוכלי ללבוש את הבגדים שלי".

"בוודאי שאלבש את הבגדים שלך. מה חשבת, שבשביל כמה שבועות אארגן לי מלתחה של אלפי דולרים?"

השוקולד נזל לי על החולצה, ונועה מיקדה את עיניה בכתם שנוצה. "אל תגידי כלום", אמרתי לה לפני שתזהיר אותי לא ללכלך לה את בגדי המלכה שהבטיחה להשאיל לי, למרות שהייתי בספק אם בגדיה יעלו עלי לאחר ששמנתי מעט.

"תגידי", שאלה כשעלינו במעלית, "לגידי בכלל יש כסף?"

"יש לו", עניתי קצרות.

"שרית, שמת לב שאם תיקחי את הגבר העני והג'נטלמן של גלית ותחברי אותו לכסף של גידי ייצא גבר אחד נורמאלי?" היא צחקה מהבדיחה שסיפרה ואני התאפקתי שלא לצחוק.

היא פתחה את דלת הסוויטה ונשארתי לעמוד בפתח פעורת פה. זאת הייתה הסוויטה המפוארת ביותר שראיתי אי-פעם, כולל אלו שראיתי בסרטים. למרות שהצבע האדום שלט בעיצוב, הסוויטה נראתה קלאסית במיוחד. הסלון היה גדול מימדים ומרוהט בטוב טעם. מימין לו היה חדר למסג', ומשמאל חדר שירותים ענק לאורחים. ממול לכניסה היה חלון רחב, ממנו ניתן לראות את לאס

וגאס על כל מלונותיה והאטרקציות שבה פרושים כשטיח שעוצב ביד אומן.

המטבח, על תכולתו, היה מרווח יותר מהמטבח בדירה שלי. "עוד לא ראית כלום, אני מכירה פה כל סנטימטר", אמרה נועה כשראתה את ההתפעלות על פניי, והובילה אותי לחדר השינה. נכנסתי לחדר ונדהמתי מהפאר הרב - החדר היה גדול ורחב, באמצעו מיטה מעוצבת בסגנון מודרני, השידות גם הן היו מעוצבות בצורה מיוחדת ובקצה החדר, ליד החלון, הוצבה כורסא שעמדה על רגל מעוצבת. בסמוך לחדר השינה היה חדר אמבטיה מרווח, עם סאונה וג'קוזי בצד אחד ומקלחת בצד השני. על הקיר בין הג'קוזי למקלחת הוצבו שלוש מראות מעוצבות נפרדות, כששתי פלזמות הוצבו ביניהן, דבר שאפשר לצפות בטלוויזיה מכל מקום.

"איזה כיף שנהיה פה שתינו ביחד", אמרתי.

"מה פתאום ביחד? מה זה, מסיבת פיג'מות? אנחנו כבר לא ילדות קטנות. אני בסוויטה לידך".

"למה את לא יכולה לישון אתי פה? מה רע במסיבת פיג'מות? הסוויטה מספיק גדולה".

היא חייכה אלי חיוך ממזרי.

"לא נכון... אל תגירי לי שגם הוא פה, הבטחת שנהיה רק שתינו".

"הוא כן פה", אמרה וסרקה את הסוויטה בעיניה, "אני משלמת את החשבון על כל התענוג הזה, אז אל תגירי לי מה לעשות".

"אם הייתי יודעת, לא הייתי באה איתך. אמרת שנהיה רק שתינו".

"אני ואלן זה אחוה, אמרתי לך שאנחנו כמו גוף אחד".

"אני עפה מפה", איימתי.

"למה את חייבת לקלקל שמחות? למה שלא תחשבי כמה יפה מצדי שלקחתי אותך אתי, למרות שאני מתה להיות עם אלן לבר? הרי יכולתי להשאיר אותך עם עומר והילדים, אז תעריכי קצת. בואי,

נלך להמר קצת, יש לי כרטיס גולד סבן סטאר".
"אני לא אגיד לך תודה, כי את יודעת שלקחת אותי איתך רק כדי שיהיה לך סיפור כיסוי למטרה האמיתית שבגללה הגעת לכאן. תדעי לך שאני ממש, אבל ממש כועסת, נמאס לי שמנצלים אותי. אני נשארת בחדר".
"איך שאת רוצה", אמרה ויצאה מהסוויטה.

לאחר חצי שעה נזכרתי שקצת התרגלתי להיות בדיכאון עד ששכחתי שאני כבר לא, לפחות לא אחרי השיחה עם גידי בה הודיע לי שנוכל לבלות קצת זמן ביחד בניו יורק, ושם קרוב לוודאי הוא ישכנע אותי לחזור לארץ. הלכתי לסוויטה של נועה. "התחרטת?"
שאלה בחיוך ניצחון.

"רצית ללכת לקזינו, לא?"
"כבר חזרתי. לקח לי בריוק שבע דקות לזרוק קוביות ולהפסיד".
"מתי הוא צריך להגיע?"

"הערב", ענתה כשהיא מסדרת את בגדיה בארון.
"ומה יקרה אם מישהו יזהה אותך אתו?"
"כמו שכבר ניחשת, הוא יחשוב שהוא איתך, אין ארוחות חינם".

היא חיבקה אותי, הורדתי את ידיה ממני.
"אני מבטיחה לך שאחרי לאס וגאס אני חוזרת לישראל. אני לא מאמינה שהעזות לגייס אותי לכגידה שלך בעומר, כואב לי הלב עליו".

"אל תהיי פתאום צדיקה, שתינו יודעות שאת חוזרת לארץ כי גידי התקשר ויש לך סיבה להאמין שהוא מתגעגע אלייך. תדעי לך שמתחיל להימאס לי שאת לא מפסיקה לנג'ס לי - עומר, עומר, עומר. כבר כואב לי הראש ממך", העמידה פני כועסת.

לקראת ערב ירדנו לקזינו. נועה שמה ז'יטונים על המספרים שמונה, שבע-עשרה, חמש ושלושים ושלוש, והימרה בסיבוב אחד על מאתיים דולה. הגלגל הסתובב מהר ואחר האט את סיבובו. "נו מור בייטס", אמר הדילה. נועה הספיקה לשים על הספרה שבע-עשרה עוד כמה ז'יטונים. הסתכלתי על הגלגל שהמשיך להסתובב באיטיות. שתיקה מתוחה השתררה סביב השולחן. הכדור עמד על הספרה עשרים ואז קפץ לשבע-עשרה.

נועה זכתה בארבעת אלפים דולה.

בסיבוב הבא שוב עלה בגורל המספר שבע-עשרה, והיא שוב זכתה באותו הסכום. לאחר מכן יצא המספר אפס. "בואי נלך, אפס זה לא טוב, יש לו קונוטציות שליליות. נלך לקניון ממול, נבזבז קצת מהכסף שהרווחנו ביושר", אמרה לי כשהחליפה בקופת הקזינו את הז'יטונים לדולרים.

הסתובבנו שעתיים בקניון ולאחר מכן ישבנו לשתות משהו. הרגשתי כמו תקליט שבור ולא מועיל כששוב ביקשתי ממנה להפסיק את הרומן שלה עם אלן. "אני מתחננת אלייך. עכשיו נרמה לך שזה חזק ממך, אבל בעוד חודש זה לא ימשוך אותך יותר, את יכולה להיסחף או לעצור את זה בזמן".

"כמה שאת נשמעת שחוקה. אני מקווה שעם גידי את יותר יצירתית. ובקשר לאלן, אני לא יכולה לעצור את זה, ואת יודעת מה? אני גם לא בטוחה שאני רוצה. יש לזה טעם משכר".

"ואם הוא יגלה?"

"מי, עומר? מה את חושבת שהוא יעשה? דבר אחד אני מבטיחה לך שהוא לא יעשה, הוא לא יזרוק אותי. אותי לא זורקים!"

"מה את מנסה להגיד?"

"מה שאת שומעת. תמיד יש צד רודף וצד נרדף, תחליטי להיות בצד הנרדף ותהיי עקבית".

* * *

חזרתי לסוויטה והתקשרתי לגלית. "מה קורה? לא התקשרת אלי הרבה זמן", אמרתי.
"לא היה לי מצב רוח, הייתי בדיכאון, נמאס לי. בסוף אני אכה את הבנות האלה".

גלית הייתה נסערת מהרגיל וגם דבריה היו חריפים מתמיד. היא פרצה בכבי ולאחר מכן נרגעה וחזרה לדבר בקול נמוך ושקול, אבל יכולתי לזהות אצלה מין ייאוש עמוק.

"סיפרתי לך שביקשתי מרועי לעזוב את הבית, אז הוא חזר, כאילו שהבית שלי זה דיור מוגן. לא אמרתי כלום כשהוא חזר וגם כשהוא לוקח את המכוננית אני לא פוצה פה, העיקר שיהיה לי כבר שקט. אבל הבנות שלו לא מפסיקות להציק לי לרגע, הן כל הזמן מוצאות נושאים למריבה. רועי נכנס הביתה, זורק כמו בעל הבית את המפתחות על השולחן ומתחיל שוב לספר לי כמה הבנות שלו מסכנות, שהן חוששות שהוא יאהב את הילד שלי וישכח אותן. זהו, לא יכולתי יותר, נמאס לי לשמוע את זה, זה הטריף אותי. בקיצור, צרחתי עליו כמו מטורפת. הוא ניסה להרגיע אותי, הסביר לי שהן לא שונאות אותי, אלא פוחדות שאבא שלהן יפסיק לאהוב אותן. הדברים שלו עיצבנו אותי עוד יותר. את לא מתארת לך איזה בלגאן היה פה, אבל עכשיו הסערה שככה מעט". הייתה שתיקה קלה מהעבר השני ולאחר מכן גלית המשיכה, "כל מה שאני רוצה זה שהבנות שלו ייצאו לנו מהחיים. אמרתי לו שעכשיו אני באמת לא רוצה איתן קשר, ולא איכפת לי מה הוא או החברים שלו חושבים עלי".

לקחתי נשימה עמוקה, הצטערתי שלא היו לי עצות מועילות עבורה.

"אוי, שרית, מתי את חוזרת? אני כל-כך צריכה אותך לירי".

"די בקרוב, מיצייתי את לוס אנג'לס, זה לא מקום שאני יכולה לגור בו כל החיים. אני חושבת שגם נועה לא תוכל לחיות פה כל החיים, עוד מעט עומר יזרוק אותה."

"למה? מה קרה?"

"היא הביאה את אלן אתנו ללאס וגאס, הוא איתה בחדר."

"אתן בלאס וגאס?"

"היא הבטיחה לי שניסע רק שתינו, אבל הסתבר שהיא הביאה איתה גם את אלן ואני רק המסווה לכל העניין."

"יו, את בטח מה-זה עצבנית."

"מה אני יכולה לעשות? אני מרגישה כאילו שאני זאת שבוגדת בבעלה."

"תחזרי הביתה מהר שלא תסתבכי בזה, את יודעת מה עומר יחשוב עלייך אם הוא יגלה."

"אני מקווה שהפגישה שלי עם גידי בניו יורק תחזיר אותי הביתה." "על איזו פגישה את מדברת? יש לך פגישה עם גידי בניו יורק? איזה יופי! את מתקרמת אם הוא מוכן לעזוב את מאי ולפגוש אותך."

"לא, הוא לא עוזב את מאי בשבילי, הוא מגיע לפגישה עסקית בניו יורק והוא שאל אם אוכל לפגוש אותו שם."

"איזה יופי. אני מקווה שהוא ישכנע אותך לחזור, כי אני ממש זקוקה לך. את יודעת, כשרועי אצל הבנות, אני משתעממת מול הטלוויזיה, אבל אם תהיי אתי, השעמום יהיה יותר נוח."

"גם אני מקווה שגידי יבקש ממני לחזור. כבר לא איכפת לי להמשיך ולגור לכד בבית שלי עם התינוק, רק לדעת שהוא באמת מתגעגע אלי ורוצה שאהיה קרובה אליו."

"תאמיני לי, שרית, מהניסיון שלי, עדיף שתגורו בנפרד."

"כן, הא? בסוף את ואני נחיה ביחד. זה כנראה מגיע לנו, שתי טיפשות. אבל בואי נראה איך תיגמר ההצגה שלי בברודווי, ניו

יורק, יכול להיות שיש לי עוד תקווה", אמרתי.
"ונראה איך הסרט שלי ייגמר בבית של הגרושה שלו, ברחובות."
"מה קרה? מתפתח משהו?"
"לא יודעת איך הסכמתי לזה שהוא יבקר אותן בבית של אשתו
לשעבר. נראה לי שהיא מתחרטת שהתגרשו."
"איך את יודעת?"
"הוא אומר לי שהיא מתלבשת יפה לידו, לא כמו פעם."
"טוב, אם הוא מספר לך את זה, סימן שאין לך מה לפחד."
שמעתי נקישה על הדלת וביקשתי מגלית להמתין עד שאפתח
לנועה.
אלן ונועה ניצבו בפתח ואלן, כידרד ותיק, נשק לי על הלחי והגביר
את תחושת חוסר הנוחות שחשתי בגלל כל הסיפור. הגשתי את
הטלפון הנייד לנועה.
"מי זה?" שאלה.
"גלית רוצה לדבר איתך", אמרתי.
"אני אחזור אליה. זה לא זמן נוח להרצות לי. אין לי חשק להטפות
מוסר", הסבירה את עצמה.

"מה חדש אצל גלית?" שאלה נועה אחרי שסגרתי את הטלפון.
"שום דבר. הבנות שלו ממשיכות למרר לה את החיים."
"זה מה שאני הייתי מלמדת את הבנים שלי אם עומר היה עושה לי
חוכמות."
"אז תתחילי ללמד אותם מעכשיו, כי זה מאוד קרוב אלייך."
נועה שכבה בזרועותיו של אלן, שלא הפסיק לנשק אותה. "אז מה,
באת לפה כדי שאראה אתכם מתכרבלים ביחד?" שאלתי בעברית.
"תגידי, מה הקטע שלך? מה מפריע לך?"
"לא נוח לי".

היא קמה ממקומה בסערה, "בוא, אלן, שרית רוצה לישון".
שמעתי את טריקת הדלת וידעתי שהיא כועסת.

* * *

התעוררתי בבוקר היישר לתוך נדנדת מצבי הרוח הקיצוניים שהגיעו כחבילה אחת עם ההיריון, ולתוך עמק הבכא. אפילו הסוויטה היפה לא הצליחה לשפר את מצב רוחי. עשיתי חישוב פערי זמנים בין ישראל ללוס אנג'לס והחלטתי שגם אם השעה אחת בלילה, לא יזיק לגידי לתרום מעט מזמנו, מעבר לתרומת הזרע שלו, ולהיות קצת יותר מעורב בהיריון ובתחושות הנלוות אליו, כגון מצבי רוח לא יציבים.

גידי לא ענה. השארתי הודעה.

לאס וגאס, שהאמנתי שתשפר את מצב רוחי, גרמה לי להרגיש כאילו אני כלואה במדבר שאין לו סוף. לא מצאתי בה שום דבר שהצליח לרגש אותי. את האטרקציות שבה אפשר למצות ביום אחד, הימורים לא היו בילוי הזמן המועדף עלי, כך שנותר רק קניון אחד לשרוף בו את השעות הארוכות. לקראת השעה שתיים הלכתי לחדרה של נועה. הקשתי זמן רב עד שהיא פתחה לי. "אני לא מסוגלת לפתוח את העיניים, היינו ערים כל הלילה", אמרה.

הבטתי בה בסלידה.

"את באה אתי לקניון?" שאלתי.

נועה פיהקה, "את הולכת לעשות קניות?"

"כן, אני רוצה כמה חולצות ושמלה יפה".

חיכיתי שתתארגן, וכשעשינו את דרכנו לשם שאלה: "מה קרה שהחלטת לבזבז כסף?"

עניתי שאין לי ברירה, ההיריון נותן את אותותיו, והזכרתי לה שללא שום קשר להיריון, היא זאת שביקשה ממני להגיע עם מזוודה ריקה, ואמרה לי שבלוס אנג'לס אפשר למצוא בגדים יפים

ובמחיר מציאה. יפים הם כן, במחיר מציאה הם לא.

כשיצאתי מתא ההלבשה עם שתי חולצות שאהבתי, ראיתי בחור גבוה ורזה עומד ליד התאים ומביט בי.

"לא ידעתי שיש פה עוד מישהו", אמר, "חשבתי שאני לבד פה, היית הרבה זמן בפנים, לא?"

"כן, מדרדתי כמה חולצות".

בחורה צעירה יצאה מהמלתחה ושאלה אותו איך נראה עליה הז'קט. נזכרתי בהסבר של נועה לגבי גברים מבוגרים וצעירות וניחשתי שהם בני זוג.

"מה את חושבת על הז'קט, מתאים לבת שלי?" הבהיר לי הבחור שהוא פנוי.

הז'קט לא מצא חן בעיניי, ועל-פי הבעת פניה של הילדה גם היא לא אהבה אותו. היא נראתה אנורקטית והז'קט שמדרה הבלוט זאת. חייכתי בנימוס, אך לא עניתי לו. הלכתי לעבר הקופה ואחרי כמה דקות הוא נעמד לירי.

"מאיפה את?"

"מישראל".

"מירושלים?" שמח לגלות בקיאות גיאוגרפית.

"תל אביב".

"שמעתי על תל אביב".

ראיתי את נועה בחוץ משוחחת בטלפון. היא העיפה מבט לעבר החנות, ראתה אותי ליד הקופה ומיהרה פנימה. "מה את עושה? מצאת רק שתי חולצות? בואי נמצא לך עוד כמה דברים".

סירבתי בהחלטיות ומסרתי את כרטיס האשראי שלי לחיוב.

"כמה זמן תהיי פה?" המשיך הבחור בניסיון לפתח אתי את השיחה. "יומיים", עניתי מבלי להביט בו.

"הוא מתחיל איתך", תרגמה לי נועה את הסיטואציה בעברית.

"מה פתאום, הוא סתם מקשקש אתי".

"זה נקרא להתחיל".

היא משכה אותי מהקופה, "בואי, נקנה עוד כמה חולצות, הוא נראה

טוב, ניתן לו הזדמנות".

הבחור נכנס בחזרה לאזור תאי ההלבשה והמשיך לעקוב אחר

המדידות של בתו.

"תראי איזה בגדים הוא קונה לחברה שלו, תראי כמה! נראה שיש לו

כסף. גם לא קמצן וגם בעל טעם. אחרי הכל, זו חנות מאוד יקרה".

מבלי להעמיד את נועה על טעותה, לקחתי עוד כמה בגדים

ונכנסתי שוב לתאי ההלבשה.

"את פה? חשבת שהלכת", אמר כשהבחין בי שוב.

חייכתי בנימוס.

"את רואה, הוא מתחיל איתך. תוכלי להעביר אתו את החופשה

בלאס וגאס. תלכי אתו לאכול, תארחי אותו בסוויטה שלך והשאר

נתון לרמיונג'".

"באיזה מלון את נמצאת?" שאל.

"בווי'ין", עניתי, מנסה לרצות את נועה.

הבת שלו יצאה, "אבא, איך הז'קט הזה?"

ראיתי את ההפתעה על פניה של נועה. "בואי". היא השליכה על

הרלפק את החולצות שבחרתי ומשכה אותי החוצה.

"מה קרה לך?" כעסתי.

"יש לו ילדה", אמרה נסערת, "גם לו יש ילדה. מה את צריכה את

כאב הראש הזה? תאמיני לי, יש עלייך קללה, רק רווק כמו ירון

יוציא אותך ממנה", ובלי שהספקתי להגיב התקשרה לירון וביקשה

ממנו שיגיע ללאס וגאס למבצע הצלה והסרת קללה.

"הוא יהיה פה מחר בצהריים", הודיעה לי.

"הוא יכול לבוא, אבל את משלה אותו – אני לא רוצה אותו, אני רוצה את גידי".

"לפני רגע היית מוכנה לקפוץ לזרועותיו של איזה אבא עם ילדה ופתאום נעשית לי בררנית?"

"לא התכוונתי לקפוץ לשום מקום, רק דיברתי אתו".
"או. קיי, אז תדברי עם ירון. תאמיני לי שהוא אחלה בן אדם, את תרגישי אותו כמו מלכה, תשמעי לי".

למחרת באחת בצהריים כבר ישבנו כולנו, כולל ירון, במסעדה של מלון "פריז".

"למה לא לקחת חדר ב'וויין', אתנו?" שאלה אותו נועה.

"אני מעדיף את 'וניס'".

"מלון יפה", אמרה נועה.

"כולם יפים. רוצה לראות את המלון?" שאל אותי ירון.

"היא מאוד תשמח", ענתה נועה במקומי. "תאסוף אותה בשמונה, תיקח אותה לאכול ב'מייקלס', במסעדה שבה פרנק סינטרה נהג לאכול".

"מה את חושבת על הרעיון של נועה?" שאל אותי ירון בנימוס.

רציתי לענות לו, 'איזה עוד אפשרויות יש לי? כאילו שיש לי משהו יותר מעניין לעשות במדבר הצחיח הזה'.

"מה את אומרת?" שאל שוב ירון.

הנהנתי.

"אולי תבואי אתי עכשיו למלון 'וניס'? עד הערב יש לנו מספיק זמן", הציע ירון.

הסכמתי ונגעתי באינסטינקט בבטן.

ירון התקשר בטלפון, ובעקבות השיחה הגיע רכב לאסוף אותנו. כשנכנסנו למלון לא יכולתי שלא להתפעל מהאולם המרכזי רחב

הידיים. התקרה הייתה בצבע תכול, כצבע השמים, עם עננים בהירים, והתאורה המיוחדת באולם הייתה קרובה לתאורה של אור יום. אגם מלאכותי תפס חלק נכבד משטח הלובי ובו גונדרולות עם מספר אנשים ששטו להן בתוכו, כשהגונדרוליירים מזמרים שירים באיטלקית. כל אלה חיזקו את התחושה שאנחנו נמצאים תחת כיפת השמים.

"נלך להמר קצת?" שאל.

"מה שתרצה".

ראיתי אותו זורק קוביות שוב ושוב ומפסיד משכורות שלמות שלי, לא הצלחתי לעקוב אחר המשחק והייתי משועממת למדי.

"בואי, נלך לאכול משהו", הציע כשראה אותי מפקהקת.

לא הייתי רעבה במיוחד, אבל הוא כבר התחיל ללכת לעבר אחת המסעדות כשהוא מרעיף עליה שבחים, ולא מצאתי סיבה לסרב להזמנתו.

הבטתי בתפריט זמן ממושך והוא נחליץ לעזרתי, "אני ממליץ לך לאכול דג ברנזוני".

שמחתי שהוא עזר לי לבחור, משום שהתפריט כלל שמות רבים של מאכלים שלא הכרתי.

לאחר הארוחה שוטטנו בין החנויות, בכולן היו בגדים יוקרתיים. נעצרתי ליד אחת החנויות שמשכה את תשומת לבי.

"זאת חנות של מעצבת יפנית, השמלות שלה מאוד פופולאריות כאן", עדיין אותי ירון.

הייתי בטוחה שהוא צודק, די להביט בחלון הראווה כדי להתרשם מהעיצובים המיוחדים.

"רוצה להיכנס?"

חששתי מהמחירים, "לא, אין טעם למדוד אם אין לי כוונה

לקנות”.

הוא אחז בי במרפק, ”בואי, תמדדי גם אם את לא רוצה לקנות, המוכרת לא תדע שאין לך כוונה לקנות, אז מה איכפת לך? תשתחררי קצת! תהיי ספונטנית”.

הוא הוביל אותי בעדינות במרפקי לתוך החנות. הבטתי בשמלות הארוכות, אחת מהן קלעה לטעמי. הבטתי במחיר – אלפיים דולר. החזרתי אותה למקום.

”למה שלא תמדדי, נראה לי שהיא תתאים לך”, אמר ירון ושלף בחזרה את הקולב עליו הייתה תלויה השמלה.
”אין לי חשק למדוד”.

”תמדדי, אני רוצה לראות איך היא מונחת עלייך”.

עמדתי לרגע מהססת, תוהה אם כדאי לי למדוד את השמלה למרות שאין לי כל כוונה לרכוש אותה, אבל הודיתי בפני עצמי שאני רוצה לראות איך היא מונחת עלי ולדמיין את גידי מביט בי לבושה בשמלה הזאת.

הבטתי במראה – השמלה הייתה מושלמת עלי. ”היא ממש יפהפייה עלייך, יש לך גוף יפה”, אמרה המוכרת בהתפעלות וירון אישה. הם המשכו לדבר על השמלה ועל איך שהיא נראית עלי, וללא התראה מוקדמת הוציא ירון כסף ושילם עליה.

”לא, אני לא מסכימה”, ניסיתי להניא אותו מהמעשה.
”זה בסדר”.

יצאנו מהחנות כשאני אוחזת בשקית בתחושה לא נוחה. העובדה שגבר זר קנה לי בגד גרמה לי לחוש כמו אישה מוחזקת. ”תודה. שמלה מיוחדת”, ניסיתי להיות נחמדה אל ירון, ”אני מקווה שיהיה לי איזה אירוע מיוחד ללבוש אותה”.

”אישה לא צריכה אירועים מיוחדים כדי ללבוש דברים מיוחדים”.

אמר.

"היא גם לא צריכה בגדים מיוחדים כדי להיות מיוחדת".
"אני מודה שאת לא צריכה להשקיע הרבה", עקף את הערתי.
"הנה לך אירוע מיוחד, ארוחת הערב. תלבשי את זה כשנלך
ל'מייקלס', או איך שחברה שלך אומרת, למסעדה של פרנק
סינטרה. היא מתכוונת לאל קפונה, שם הוא ניהל את העסקים שלו,
אבל העיקר שהיא זוכרת שזה 'מייקלס'".
הבטתי בשעון - השעה הייתה תשע בערב. לא האמנתי שהייתי
במחיצתו יותר משש שעות. "אני חייבת ללכת", התנצלתי.
"אבל קבענו ללכת לאכול".
"נוכל לדחות את זה למחר?" ביקשתי-שאלתי. הייתי חייבת להיות
לבר ולהקדיש זמן למחשבות על גירי.
"נרחה את זה למחר, אין בעיה", אמר. הוא ליווה אותי ליציאה והזמין
לי מונית, שלקחה אותי למלון שלי.
כשהגעתי למלון הקשתי על דלתה של נועה. היא פתחה לי את
הדלת לבושה בתחתונים וחזייה בלבד. "אני מפריעה?" שאלתי.
"לא, איך היה?"
"נחמה. הוא קנה לי שמלה באלפיים דולר".
"יצא בזול, נערת ליווי עולה פה יותר. למה הוא לא לקח אותך
למסעדה של פרנק סינטרה?"
"את מתכוונת לאל קפונה?"
"מה זה משנה? אני רגילה להתבלבל ביניהם".
"דחינו למחר".
"טוב, ניתן לך איזה בגד שווה שיפיל אותנו. אני לא אתן לחברה שלי
ללבוש שמלה שהוא קנה לה, שלא יחשוב שיש לי חברות מסכנות.
יותר נכון, שלא יידע", הוסיפה בקריצה.

* * *

כשחזרתי לחדרי הנחתי את הנייד על השולחן, ושמתי לב לשיחה

שלא נענתה ממקור לא מזוהה. התפלאתי שלא שמעתי את הצלצול. התקשרתי קודם לגלית, כדי להיות בטוחה שהשיחה לא ממנה, במחשבה שאם זו לא היא שהתקשרה אז בטח גידי.

"גלית, התקשרת אלי?"

"לא, אבל ראיתי את גידי."

"איפה?" הייתי דרוכה.

"ברמזוה. הוא נפנף לי לשלום."

"נר?"

"סתם כזה. הוא שאל עלייך, אמרתי לו שיבדוק לבר."

"למה ענית לו כך? עכשיו הוא יודע שאני מרכלת עליו שהוא לא מתקשר אלי מספיק. מתי זה היה?"

"לפני כמה שעות."

"אז התקשרת אלי כדי להגיד לי שראית אותו ברמזור?"

"אמרתי לך כבר שלא התקשרתי", ענתה.

מיהרתי לסיים את השיחה כדי להתקשר לגידי.

התרגשתי כרגיל לשמוע את קולו, "התקשרת אלי?"

"התקשרת, אז החזרתי לך טלפון. אני באמצע פגישה, זה משהו חשוב?"

"סתם, לא היה לי מצב רוח בבוקר, חשבתי ששיחה אתך יכולה לעזור."

"באחת בלילה אני בדרך כלל ישן. אבל התקשרתי מיד כשראיתי את ההודעה שלך. טוב, שרית, נדבר יותר מאוחר. או קיי?" שאל, לא המתין לתשובה וסגר את הטלפון.

רציתי להגיד לו שזה לא או. קיי, שנמאס לי מהיחס, או יותר נכון חוסר היחס שלו.

לאחר כשעה ראיתי שיחה נכנסת, לא עניתי למרות שתיארתי לעצמי שזה גידי. הלכתי לישון מאושרת שהצלחתי להתגבר על הרחף

לענות. רק בבוקר, כשקיבלתי שיחה מגלית שאמרה שניסטה להשיג אותי בערב הקודם, הבנתי שהלכתי לישון עם הדמיון שלי. המציאות הייתה מאכזבת כהרגלה. לפחות ישנתי בתחושה של מנצחת.

נועה נכנסה לחדרי, "מה את שוכבת במיטה כמו חולה? את בחופש, יאללה, בואי לאכול".

"אין לי חשק לאכול".

"מה קרה? עוד פעם גירי?" שאלה בדאגה.

"אתמול התקשרתי אליו, הוא הבטיח להתקשר אלי ולא חזר".

"עוד יש לך ציפיות ממנו?"

לא עניתי.

נועה התיישרה לידי ודיברה אלי ברוך, "את באמת מאמינה שהוא מתגעגע אלייך? תסתכלי על ההתנהגות שלו, הוא רק מנומס כלפייך".

דמעות התחילו לזלוג מעיניי ללא שליטה, "את חושבת שהוא לא אוהב אותי? למה שהוא לא ירצה אותי?"

"למה את לא שואלת אותו את השאלות האלה?"

"אני מפחדת מהתשובות".

"כי את יודעת את התשובות".

חשבתי שהיא צודקת.

"לכי לאכול, אני רוצה להישאר כאן ולחשוב על המצב ככה בשקט", אמרתי.

"די, תניחי למחשבות, אם הוא היה רוצה אותך, היית עכשיו לידו. את לא מפסיקה לשכנע את עצמך שהוא רוצה אותך ולכן ממשיכה לבזבז את הזמן שלך עליו, בדיוק כמו שהיה עם ערן. את עלולה למצוא את עצמך עוד הרבה זמן לבה, לא צעירה, בודדה ואמא לילד".

"אני כבר לא צעירה, בודדה וכמעט אמא לילד".
"לא צעירה זה נכון, בודדה ואמא לילד זה עדיין נתון לשינוי, אבל
את לא רוצה לשמוע לי ונמאס לי לנסות ולהחדיר לך קצת שכל
למוח".

"אני אקבל החלטה אחרי הפגישה שלי אתו בניו יורק".
"שריתי, יקירת, את בונה יותר מדי על הפגישה הזאת בניו יורק.
מה את חושבת, שהוא יבקש ממך לחזור? הוא לא יבקש, תשכחי
מזה, הוא אפילו לא מטריח את עצמו להגיע לכאן אלא מבקש ממך
שתגיעי לניו יורק. תאמיני לי שזה רק כדי שתנעימי לו את הזמן
בין הסדינים, אני מכירה את הגברים האלה. תהיי גדולה מהחיים
ותודיעי לו שאת לא מגיעה, מבטיחה לך שהוא לא יזיל דמעות".
היא נישקה אותי על הלחי, "כפרה, תנסי את ירון, אתו את תראי את
החיים הטובים ותשכחי את גירי בתוך כמה ימים, מה את אומרת?"
"לא יודעת, את צריכה להבין שצורת החיים שלכם לא מתאימה לי.
היא ריקנית - רק כסף, קניות ומסעדות. מצטערת, לא מתכוונת
להעליב, אבל אני לא יכולה להתרגל לזה".

"מאמי, אפשר להתרגל לחיים שלנו בשנייה אם את מתרגלת לחשוב
שזה מגיע לך. תסתכלי על עצמך, את חיה חיים פרימיטיביים,
עוברת ואוכלת כדי לשרוד, למה זה צריך להיות ככה? ממה את
מפחדת?"

"אולי את צודקת..."
"תתחילי בזה שאת לא נוסעת לפגוש אותו בניו יורק, ואם הוא
יתקשה, תגירי לו שזה פשוט לא מסתדר לך".
"אני אחשוב על זה".

ידעתי שיש הרבה היגיון בדבריה, אבל לא יכולתי לוותר על
הצ'אנס שלי לבדוק עם גירי לאן הדברים הולכים, גם אם אצטרך
לשם כך לטוס לירח.

* * *

התלבשתי לארוחה שקבעתי עם ירון ב"מייקלס". הבטתי במראה והייתי מרוצה ממה שראיתי, עד שנועה נכנסה. "מה זה השמלה הזאת? את לא בגיל הטיפש-עשרה".

"די, נועה, את מורידה לי את הביטחון. אני יודעת להתלבש, תעזבי אותי".

"מה את עצבנית? הסמרטוטים האלה אולי טובים לישראל, אבל לא לפה".

"רוב האנשים בלאס וגאס הם תיירים", הגנתי על עצמי. "ותראי איך לאס וגאס נראית בגללם, כמו מזבלה. חכי, אני אתן לך שמלה יפהפיה". היא הלכה לחדר שלה וחזרה עם שמלה כחולה. "היא מפוארת מדי".

"אין דבר כזה מפוארת מדי, את תיראי איתה פצצה".
"אני לא צריכה להרשים את ירון, בלאו הכי אני לא אראה אותו מחר". התחלתי לבכות. היא חיבקה אותי.

"לא איכפת לו ממני, לא איכפת לו מהתינוק שיהיה לנו, רק ממאי".

"אני באמת חושבת שהתיק הזה קצת גדול עלייך. אני לא רוצה שתתחתני עם מישהו שיש לו ילדה, אני רוצה שתכירי גבר רווק, בלי כל המטענים".

"גם אני רוצה, אבל אני לא יכולה להשתחרר מהאהבה שלי אליו".
"את לא משתחררת כי התינוק שלך נמצא ברחם שלך, ברגע שתעשי הפלה תשכחי ממנו בקלות. כשנחזור ללוס אנג'לס אני אקח אותך לרופא טוב, על חשבונך, שיעשה לך הפלה. זהו, אני לא רוצה לראות אותך יותר אומללה כל-כך".

"אבל זה גם התינוק שלי, לא רק שלו".
"תראי, מאמי, את אומרת שהוא קשור לבת שלו ולא חושב על

העתיד שלו, אבל גם מתעקשת שלא לעשות הפלה ובעצם נותנת ליצור קטן שעדיין לא נולד לשלוט בכך ולנהל לך את החיים, כי כל החלטה שאת עושה בקשר לגידי קשורה להיריון. גידי לא יהיה שלך, לפחות לא בדרך שאת רוצה אותו".

הנהנת.

"עכשיו תתלבשי, ובסוף היום תעשי טקס-טקס".

"מה זה טקס-טקס?"

"סקס שיהיה טקס הפרידה שלך מגידי. תעשי סקס עם ירון רק לשם הסקס, סקס בלי אהבה. ואם כבר מדברים על סקס... אני הולכת לאלן".

בתשע חיכיתי לירון בפתח המלון. "את יפהפייה", אמר כשפתח לי את דלת הרכב כמנהג רוב האמריקאים, למרות שהוא עצמו נולד וגדל בקריית שמונה.

הגענו ל"מייקלס" ומלצר לבוש במקטורן שחור הוביל אותנו למקומנו והזיז עבורנו את הכיסאות. הגיעו ארבעה מלצרים, כששניים מהם גוררים עגלה עליה היו מונחות המנות הראשונות לבחירתנו והשניים האחרים עומדים סמוך אלינו מוכנים לשרת אותנו בכל רגע. הם לא הפסיקו להערים על צלחותינו מנה אחר מנה, ולהרים עם מלקחיים שאריות פירורים שנותרו על הצלחות. בהתחלה התקשיתי לאכול כשסביבי עומדים על המשמר ארבעת המוסקטרים, אבל אחרי רבע שעה למדתי להתעלם מנוכחותם והתייחסתי אליהם כאל פסלים ממוזיאון השעווה.

לקראת חצות יצאנו מהמסעדה ועשינו דרכינו למלון "וניס" כשירון מחזיק בירי. "נלך להמר קצת?" שאל כשהלכנו לעבר חדר מיוחה, בו היו רק שני שולחנות הימורים. הבנתי שאלה שולחנות מיוחדים לאנשים מיוחדים. הנחתי את הז'יטונים שהוא נתן לי על

אפס, זכרתי שזה המספר השנוא על נועה. ירון ניסה להניא אותי מכך, כשהוא מסביר לי שמהמרים מקצועיים לעולם לא ישימו ז'יטונים על המספר אפס. הפסדנו. הוא ניסה לעודד אותי לאחר ההפסד וביקש ממני להמשיך להמר, סירבתי.

עלינו לסוויטה שלו, היא הייתה יפה כמעט כמו שלי. התיישבתי על הספה וירון ניגש למזנון להוציא משם יין, הרגשתי שעצם נוכחותי בחדר עם גבר הינה בגידה בגידי.

ירון החזיק בידו הימנית את כוסית היין והניח את ידו השנייה על הברך שלי. הרגשתי מלוכלכת.

רציתי לברוח, אך שיננתי לעצמי – 'את חייבת את זה כדי להתנתק ולמחוק את גידי מראשך, גידי לא רוצה אותך, עוברת שהוא לא מתקשר אלייך, עוברת שהוא לא אומר לך שהוא אוהב אותך'.

ירון הניח את כוסית היין על השולחן ופינה את ידו השנייה כדי לקרב אותי אליו, גורם לי להרגיש זרה בתוך הגוף שלי. הגברים היחידים שאי-פעם שכבתי איתם היו ערן וגידי, ואף פעם לא עשיתי סקס למטרת סקס.

הבטתי בפניו של ירון ושאלתי את עצמי אם בנסיבות אחרות הייתי יכולה להתאהב בו.

פיו נח קלות על שפתיי.

"לא, זה לא מתאים", לחשתי.

"מה קרה?"

"זה לא בסדר". הרחקתי אותו מעלי, רואה את המבוכה על פניו.

"אנחנו לא חייבים לעשות את זה, מצטער אם מיהרתי", התנצל.

לקחתי את התיק והלכתי לעבר היציאה.

"את הולכת?" שאל בהלם כשהוא הולך בעקבותיי.

"מצטערת, ירון".

"לחצתי עלייך לעשות משהו שלא רצית?" שאל.

"אני חושבת שנועה לחצה עלי לעשות משהו שלא רציתי".
למרות ההתנהגות הבלתי מוסכרת שלי, התעקש ירון ללוות אותי
אל מחוץ למלון ולפתוח בפניי את דלת המונית.

השעה הייתה שלוש לפנות בוקר כשנכנסתי למלון. הקזינו היה
מעט ריק מאדם, דבר שהבליט עוד יותר את נוכחותה של נועה
שישבה ליד שולחן הבלק ג'ק. "הגעת עכשיו?" שאלה מרושנת
מעונג כשהביטה בשעון.
"לא היה כלום".

"אני לא מאמינה, אז מה עשית אתו עד שעה כזאת?" לגלגה.
"היינו בקזינו".

"תסדרי את השיער שלך".
"אני אומרת לך, לא היה כלום".
היא חזרה לקלפים. "לכי לישון", אמרה כשגבה מופנה אלי, "זה לא
מקום לילדות קטנות".

המשכתי לעמוד לידה והיא הפנתה אלי מבט שואל.
"נועה, אני חושבת שאת צורקת, ואני צריכה לעשות הפלה. גידי
לא אוהב אותי, הוא כנראה שומר אתי על קשר כי יש לו נקיפות
מצפון בגלל ההיריון, אז כדאי שאני אעשה הפלה ואתקדם הלאה
בחיים שלי".

נועה נשקה לי, "איך הגעת פתאום למסקנה?"
"חשבתי שאם הגעתי כמעט למיטה של גבר זה, בין אם זה מתוך
כעס על גידי או כדי לבחון את הרגשות שלי, אז זה דפוק לגמרי".
"מסכימה איתך במאה אחוז", אישרה נועה את דבריי.

עליתי לסוויטה שלי והתיישבתי בג'קוזי הגדול עם המדריך לשלבי
ההיריון, מביטה בכטני שתפחה מעט. רק אני, שהכרתי את גופי,

יכולתי להבחין בשינוי שחל בו. התחלתי לקרוא על שלב ההיריון בו אני נמצאת – העובר כבר באורך של כעשרה סנטימטרים. הוא מתחיל בשלב זה באימוני נשימה ושואף את מי השפיר לתוך ריאותיו. הוא אפילו מפריש שתן לתוך מי השפיר, שמתחדשים מעצמם כל שלוש שעות.

'הוא כבר תינוק אמיתי', אמרתי לעצמי כשהבטתי בתמונה שבספר. הרגשתי את עיניי מתמלאות בדמעות, והתנצלתי בפני התינוק שלי על כך שבכלל שקלתי לעשות הפלה. "מצטערת על המחשבות שלי, אנחנו לא יכולים להיפרד, וזה בכלל לא קשור להתנהגות של אבא שלך", אמרתי לכיוון הבטן שלי בקול רם.

* * *

התובנה שגידי לא באמת אוהב אותי, הביאה אותי לתובנה נוספת לפיה ההתרחקות שלי מהארץ והשהייה אצל נועה לא מקדמות אותי לשום מקום. סוף סוף קיבלתי החלטה שכל כולה התרכזה בי ולא בסובבים אותי. 'כשאחזור ללוס אנג'לס אזמין כרטיס טיסה לישראל, ואחפש לי מקום עבודה אחר'.

בשעה אחת-עשרה בבוקר, ברוח התובנות אליהן הגעתי, החלטתי לרדת ללווי ולפרגן לעצמי קרואסון מתוק וקפה.

במהלך האכילה והשתייה נדרו המחשבות שלי לנועה, שמנהלת את חייה בצל שתי מערכות יחסים ואדישה לכל הסובב אותה, כשאני זו החרדה לה ורואה את חורבן ביתה מתקרב. חשבת גם שנועה לא עושה מאמצים רבים כדי להסתיר את הרומן שלה עם אלן.

לפתע ראיתי שני שוטרים, גבר ואישה, מסתובבים בלובי המלון. הבחור המשועמם בקפיטריה הסביר לי שהשוטרים מגיעים מדי בוקר, כדי למנוע מצבים מביכים במלון כגון התפרעויות של אנשים שהימרו כל הלילה והפסידו את כספם.

בזמן שסיפר לי על הדברים המביכים שקורים במלון, ראיתי מול

עיניי את הסימנים המקדימים לדבר מביך ביותר שעלול להתרחש. לא היה מדובר במהמרים, אלא בעומר שנכנס לתוך הלוּבִי, מתקרב בצעדי ענק לרגע בו יגלה את אשתו במיטה עם גבר זה. הייתי מבולבלת. זרקתי שטר של חמישים דולר לבחור בבית הקפה ורצתי לכיוון המעלית. קיוויתי שבזמן שעומר יברר פרטים בקבלה, אספיק להגיע לסוויטה של נועה ולהזהיר אותה. אבל עומר לא הלך לקבלה, אלא צעד היישר לעבר המעליות והגיע אליהן לפניי. עכשיו הייתי בטוחה שהוא יודע היכן למצוא את נועה. רצתי לטלפון וחיגתי לחדרה, אך היא לא ענתה. המשכתי לחייג כמו מטורפת, אך לא היה מענה מחדרה.

רצתי למעליות, מודעת לכך שעומר מקדים אותי. קיוויתי שאיכשהו אצליח להגיע לחדרה בזמן, אך כשהייתי ליד חדרה כבר עמד עומר ליד הדלת ורפק עליה. נועה פתחה לו את הדלת ופניה נפלו.

קפצתי פנימה.

"תגירי, אלן התעורר?" יצאתי להגנתה של נועה בחירוף נפש. היא נשמה לרווחה כשהבינה שהתגייסתי לעזרתה, ובלי היסוס קפצה על עומר, חיבקה ונישקה אותו. "כבר התחלתי לקנא בשרית שנמצאת פה עם בן זוג, ואני לבר כי בעלי כל הזמן עסוק בעסקים שלו ולא חושב על אשתו".

"אמרת לי שאנחנו כבר לא מבלים ביחד, אז חשבתי להפתיע אותך ולבלות איתך את סוף השבוע הזה", אמר בחיוך רחב. היא נשקה לו בהתלהבות מעושה.

העפתי מבט לעבר החדר הפתוח, שם ישן אלן עירום וללא כיסוי. לפני שהספקתי לגשת למיטה ולכסות אותו, עומר נכנס פנימה, הביט באלן ולאחר מכן בי במבט ששידר חוסר הערכה. "למה אתה מסתכל עליה ככה?" שאלה נועה את עומר, "היא לא

צריכה לשמור אמונים לבחור שלא רוצה אותה".
הרגשתי זוועה, אבל התנחמתי בסתר לבי שאם נועה תלמד את
הלקח, אז ההקרבה שלי על כל המשתמע מכך הייתה שווה.
"היית פה יחד איתם?" הזדעזע עומר.
"אני לא שמרנית כמוך, בעיניי זו בכלל לא בעיה. אבל מה פתאום
גרתי איתם? יש לי חדר פה ליד", אמרה נועה כשהיא קורצת לי עם
חיוך ממזרי ולוקחת מעל השולחן את התיק שלי, בו היה המפתח
לסוויטה שלי.
"נו, בוא נלך לחדר שלי", האיצה בו נועה, מחשש שאלן יתעורר
והעניינים יסתבכו.
"רגע", עצר אותה עומר ופנה אלי: "איפה בכלל הכרת את הבחור
הזה?" הייתי בטוחה שעומר לא השתכנע מהסיפור של נועה. הרבר
הלחיץ אותי וכנראה גם את נועה, שמיהרה לגרור אותנו אל מחוץ
לחדר. "די, עומר, אל תשאל שאלות, אתה לא רואה שאתה מביך
אותה? בוא נלך לחדר שלי".
התלבטתי אם אני צריכה להעיר את אלן ולערוך אותו שעומר הגיע,
כדי שכולנו יחד נתגייס למנוע מצבים מביכים, או להשאיר את
הערוכין הזה לטיפולה של נועה. את התשובה קיבלתי אחרי דקה,
כשנועה התקשרה אלי וביקשה לדבר אתו. נכנסתי לחדר ומסרתי
לו את הטלפון. נראה שהוא לא היה נסער כמוני מההתפתחויות,
משום שאחרי שעורכן בחדשות ניתק את השיחה וחזר לישון.
הגעתי למסקנה שמבצע ההצלה שלי לביקור ההפתעה של עומר
היה מיותר – איש לא איבד את העשתונות מלבדי.

לפני שעזבנו את לאס וגאס, נכנסה נועה לחדרי המשותף עם אלן.
"איזה ריב היה לי עם עומר... הוא חושד בי שהייתי עם אלן, בגלל
שראה אותו עירום והייתי אתו לכד בחדר עד שהגעתי. לא תיארתי

לעצמי שהוא יגיע לכאן. פתחתי את הדלת כי חשבתי שזו את.
תגיד, מה דעתך לחזור לבד עם המכוננית לאל.איי?"
"אבל אני לא מכירה את הדרך", ניסיתי להתחמק מהמשימה
שהוטלה עלי.

"מה יש פה להכיר, יש רק כביש אחד מלאס וגאס לאל.איי".

"למה, בעצם, את לא חוזרת אתי?"

נועה נשפה בכעס, "שרית, הכל הסתבך, לקחתי את רוח ההקרבה
שלך כמה צעדים רחוק מדי. אמרתי לעומר שהגענו ללאס וגאס
עם אלן, שהכרת אותו באל.איי. אז הוא הציע שאת והוא תחזור
במכוננית ואני אטוס אתו".

שתקתי והיא קרבה אצבע לאגודל: "עוד מאמץ מזערי מצידך,
פליז..."

הסכמתי. נועה חיבקה אותי ויצאה מהחדר. המשכתי לשבת על
הספה אומללה, חוככת בדעתי מה עלי לעשות בקשר למטלה
שהוטלה עלי. לא עברו מספר דקות ונועה התקשרה: "תוכלי לפנות
לי את החדר לחצי שעה?"

נדהמתי.

"איך את מעזה!?" הרמתי את קולי, "איך את מעזה, אחרי שספגתי
את כל ההאשמות של עומר להמשיך את המשחקים שלך? את
חושבת רק על עצמך, חתיכת אגואיסטית!"

"מה קרה לך? תירגע. בסך הכל עומר מאוכזב ממך, זאת לא
בעיה שאי-אפשר לפתור. תני לזה עוד כמה ימים, אני אדבר אתו
ומקסימום ארים עליו את הקול והכל יסתדר. עכשיו תעשי לי טובה
ותלכי לקניון או לאן שהוא לחצי שעה".

"אני עפה מפה. תמצאי בחדר שלי גם את אלן וגם את המפתחות
למכוננית שלך. סיימתי כאן את חלקי, אני טסה בחזרה ללוס
אנג'לס".

”שרית תירגעני, הכל יהיה בסדר, אני ארגיע את עומר.”
”את יודעת מה? עומר לא מפריע לי, לא איכפת לי מה הוא חושב,
הוא הבעיה שלך לא שלי. לא איכפת לי אם הוא מדבר אתי או
לא, בסופו של דבר הוא יעלה על הסיפור האמיתי ואני אזכה
להתנצלות. אבל את, לעומת זאת, לעולם לא תשתני ותמשיכי
לחשוב רק על עצמך. אני חוזרת ללוס אנג'לס בטיסה ומשם לארץ,
כל יתר הבעיות הן שלך, גם המכונית.”
”טוב, בסדר, תשכחי מזה.”
ניתקתי את השיחה בכעס.

הנייד שלי צלצל. שמחתי למראה הנורית הקטנה שהבהבה והאירה
את חררי לבי. קיוויתי שזה גידי, ואכן, גידי היה על הקו.
”שרית, אני מחפש את ההסכם שעשית עם 'קוסמטיקלייט', אנחנו
לא מוצאים אותו, גם אורנה לא יודעת איפה זה”, פתח ישר בנושא
בגיבו התקשר.

”בגלל זה התקשרת?!” שאלתי בטון כעוס.
”שרית, אין לי זמן לוויכוחים עכשיו. אני צריך את ההסכם הזה
דחוף! אני חייב לעבור עליו במהירות. לא ידעתי שהייתה לכם
טיוטת הסכם, ואני לא רוצה להיפגש איתם ולהיראות כמו
אידיוט.”

”מצטערת, אני כבר לא עובדת בחברה”. ניתקתי את השיחה
ופרצתי בכבי.

המשכתי להחזיק את הטלפון בתקווה שהוא יחזור אלי, אבל הוא
לא התקשר.

הטלפון היה דומם כמו קבר. קבר ליחסים שלנו.

* * *

כל זמן השהות שלי בלאס וגאס התגעגעתי לארץ, אבל לאחר

השיחה עם גידי הגעגועים שככו. הבנתי שתל אביב לא מחכה לי וגם לא בל אייר, ובעצם לא משנה לאף אחד איפה אני נמצאת. בחרתי להתאכסן לכמה ימים במלון בלוס אנג'לס כדי להיות מעט עם עצמי.

נועה התקשרה אלי כמה פעמים אבל לא עניתי לה. היא השאירה כמה מסרונים מתנצלים, שלא התחשק לי לקרוא, ולו רק משום שידעתי שאין כל כוונה אמיתית מאחוריהם.

כשבוע לאחר מכן, ברגע של שעמום, קראתי את המסרונים שלה, ואחד מהם משך את תשומת לבי: "הוא בוגד בי".
לא הבנתי מי בוגד בה.

המסר הזה היה שווה בירוה, וחייגתי אליה. "מי בוגד בך?" שאלתי ללא הקדמה.

"איזו שאלה? אלן. אם זה היה עומה, את חושבת שזה היה מטריד אותי? הייתי מברכת על זה, ותורמת צדקה לבית הכנסת."
"אז דווקא אותי זה פחות מעניין. הייתי מעדיפה שזה יהיה עומה, כי זה מגיע לך בצדק".

"את זוכרת את החתול שהוא ביקש ממני לאמץ?" התעלמה נועה מדבריי.

"עוד חתול?"

"לא, החתול שמסתובב לי בין הרגליים. הוא ביקש ממני לאמץ אותו ואני כמוכן עשיתי כל מה שהוא רוצה. הוא אמר לי שהחתול של ידידה שלו, אבל לא ידעתי שהיא יותר מידידה".

"את ממש לא ברורה, תירגעני ואחר כך תספרי לי מה קרה בצורה מסודרת".

"אני ממש נסערת. את זוכרת שאימצתי חתול קטן כי אלן ביקש ממני?"

"כן, זה שנמצא אצל המטפלת המקסיקנית שמטפלת בילדים שלך".

"נכון. אז בהתחלה הוא אמר לי שעדיף לי לאמץ חתול בוגר ופתאום הוא אמר שכדאי לי לאמץ חתול קטן, את יודעת למה? כי הידידה שלו מצאה חתול קטן ורצתה למסור אותו למישהו, כי לאמא שלה יש אלרגיה לחתולים, אז הוא מסר לי אותו", המשיכה מבולבלת. "בואי נדלג על ענייני החתולים", קטעתי את דבריה, "איך את יודעת שהוא בוגר כך עם הידידה הזאת?"

"היא צעירה ויפה, וכבר כשראיתי אותה בפעם הראשונה חשדתי שהוא נמשך אליה. אבל מאז שחזרנו מלאס וגאס הוא מביא אותה למכון הכושר, וכל פעם הוא ניגש אליה כדי לבדוק איך היא מסתדרת עם המכשירים. לפני יומיים הוא אפילו נגע בה בלחי". "אוי", לעגתי לצער שלה.

"מיד אחרי האימון אתי הוא רץ אליה, בקושי אמר לי שלום. רגע, זה עניין טעון בשבילי, אני לא יכולה לדבר". שמתי לב שקולה נשבר, והיא השתתקה לכמה שניות. "בקיצור, העמדת פנים שלא איכפת לי, אבל האמת היא שאני בדיכאון טוטלי", המשיכה. "למה את לא שואלת אותו עליה? תבררי אתו את העניין".

"אני לא רוצה שהוא ירגיש שאני מקנאה". "ממה שסיפרת לי, זה עדיין לא מוכיח שהוא מעוניין לפתח איתה קשר, אולי זו אחותו?"

"לא, היא לא אחותו. הוא גם מתקשר אלי פחות בזמן האחרון". "בכל זאת אני לא חושבת שהיא חברה שלו. אם הוא היה מעוניין בה, הוא לא היה ממשיך להיפגש איתך. הוא היה נפרד ממך, לא?" "להיפרד ממני זה להיפרד מהכנסה שוטפת שהוא מקבל ממני כמדריך הכושר שלי, ואת יודעת כמה לקוחות הבאתי לו?" "טוב, אז עדיין יש לך את עומר, כך שזה לא נורא".

"אני בדיכאון", המשיכה, מתעלמת מהניסיונות שלי לסיים את השיחה הכל-כך משעממת. "מצד אחד, אני רוצה להיפרד ממנו לפני שהוא ייפרד ממני, אבל מצד שני אני רוצה קודם להיות בטוחה שהוא באמת מאוהב בילדה הזאת".

היא פרצה בבכי, "אני חייבת לשלוח אחריו חוקר פרטי, אני חייבת לבדוק אם הוא בוגד בי".

"תשלחי חוקר פרטי", עניתי סתמית, העיקר להוריד את השיחה הזאת מעלי.

"זה בדיוק מה שאני הולכת לעשות. תגירי, מה אני אעשה אם הוא באמת יבגוד בי? אני אתאבדו!"

"את לא תתאבדי, את אוהבת את עצמך יותר מדי", אמרתי. "אותו יותר. טוב, חבל על הדיבורים, אני אנסה למצוא חברת חקירות".

היא ניתקה את השיחה.

שכבתי בחדר וחשבתי לעצמי שאני רוצה להיפגש עם גירי בניו יורק רק כדי לברר לעצמי כמה דברים באופן סופי ולהמשיך הלאה. נגעתי בבטן והתנצלתי בפני העובר שהכנסתי אותו למערבולות של חיי, לשאת אתי בנטל הטיפשות שלי.

בערך בעשר בלילה שמעתי את הטלפון הנייד שלי מצלצל במשך זמן רב. לבסוף נכנעתי לרגש ועניתי לגירי.

"איפה את?"

"על הירח".

"את עוד כועסת?"

"בוודאי, התקשרתי אליך ולא חזרת אלי".

"התקשרת אלי באחת בלילה כשישנתי, וחזרתי אלייך מיד כשראיתי שיחה מחו"ל. על הבוקר הייתה אמורה להיות לי פגישה

לחתימת חוזה, תכננתי להתקשר אלייך אחר כך והייתי ממש קצר בזמן. אני אהיה בניו יורק בשבוע הבא..."

גידי התכוון למסור לי את הפרטים, אך קטעתי אותו: "תשכח מהפגישה שלנו בניו יורק, היא מיותרת. אני חוזרת לארץ, התרחקתי כדי להגיע לתובנות ואני בעצם תקועה באותה הנקודה ממנה התחלתי. אבל אל תדאג, אני לא מתכוונת להפריע לך בחיים, תוכל להמשיך לחיות בלעדי, כאילו שאני עדיין בלוס אנג'לס".

"אבל עכשיו אני נמצא בנקודה אחרת. מתי את חוזרת לארץ?"

"לא יודעת, בקרוב".

"אז לא תוכלי להגיע לניו יורק להיפגש אתי?"

"למה שאתה לא תגיע לכאן?"

"כי לי יש מה לעשות פה, את לעומת זאת מובטלת".

"לכל מקום שאליו אני הולכת, כולם דואגים להזכיר לי את זה. בכל אופן, אני לא מתכוונת להגיע לניו יורק לשלושה ימים בהם תהיה עסוק", ניסיתי לעמוד על שלי.

"אני אאריך את השהייה שלי בניו יורק בעוד יום שכולו יוקדש לך".

התלבטתי רגע ובסוף הגעתי למסקנה שלפני שאני מחליטה להתרחק מגידי לתמיד, אני חייבת לתת צ'אנס אחרון לקשר בינינו. הנחתי את ראשי חזרה על המיטה והתמסרתי לתחושה המתוקה שהציפה אותי כששמעתי אותו מתאמץ לשכנע אותי להגיע לניו יורק.

"אז מה את מחליטה?" האיץ בי.

"אני אחשוב על זה".

"מאוחר מדי. אמרתי לך שאני מוכן להאריך את הנסיעה שלי ביום נוסף, ואת יודעת שזה צעד גדול עבורי".

"אתה מתכוון לזה שתהיה רחוק ממאי יום נוסף?"

"כן".

"את הילד שלנו עזבת כמעט חמישה חודשים".
"זה לא ילד אלא עובה, ולא עובתי כלום, את עזבת. ואם את רוצה להתווכח, אז בואי לניו יורק ונעשה את זה כמו שצריך, פנים אל פנים".

אחרי כמה שניות של שתיקה אמרתי, "אני מצפה להרבה ממך כשאגיע לניו יורק, אז אם אתה מתכוון לאכזב אותי..."
"לא אאכזב אותך, מבטיח לך. יש לי הרבה דברים חשובים להגיד לך", קטע את דבריי.

ניתקתי את השיחה מאושרת. הרגשתי דמעות של אושר זולגות על פניי.

יש מישהו שאני מאוהבת בו בכל רמ"ח אבריי, וכנראה שגם הוא מרגיש כך לגבי.

* * *

השבוע עבר מהר. שוחחתי עם גידי כמה פעמים והשיחות בינינו היו נעימות, למעט שיחה אחת בה נשמע קריר יותר, אך פירשתי את זה כעייפות. ידעתי שלמחרת אמורה להיות הטיסה שלו לניו יורק, והוא עובר סביב השעון כדי לסיים כמה עניינים. הוא סיפר לי על הלחץ בעבודה, ואמר שהוא מחכה לפגישה אתי משום שיש לו הרבה דברים להגיד לי.

הייתי אופטימית. חשבתי רק על דברים חיוביים. הוא לא היה מומין אותי לניו יורק כדי להגיד לי דברים שליליים, מה גם שהבטיח שלא לאכזב אותי.

נחתתי בניו יורק ויצאתי בהתרגשות לעבר אולם מקבלי הפנים. ראיתי את גידי עומד שם ממתין לי. חיוך גדול התפשט על פניי, אך הוא לא חייך חזרה וחשבתי שהוא לא הבחין בי. התקרבותי אליו וחיקתי אותו, אך הוא הניח את ידו על מותניי בעדינות והוביל

אותי בשתיקה לחנייה בה עמד הרכב השכור.

"איך הייתה הטיסה?" שאל.

רציתי להגיד לו: "נהדרת, משום שכל הטיסה חשבת עליך ועל המפגש שלנו", אך בהתחשב במצב הרוח הרציני שלו, העדפתי להגיד רק "בסדר".

"קרה משהו?" שאלתי כשהשתיקה נמשכה.

"אני סתם עצבני, אדבר איתך על זה אחר כך".

"זה קשור אלי?" שאלתי.

"נרבר על זה אחר כך".

את השתיקה ברכב מילאו המחשבות שלי. הבנתי שהציפיות שלנו מהמפגש שונות – גירי התכוון להיפגש עם ירדה ואני עם גבר חלומותי. כעסתי על עצמי, הייתי צריכה לצפות לכך שמבחינתו, העובדה שבחרתי להתרחק ממנו ולנסוע ללוס אנג'לס סתמה את הגולל על הקשר בינינו.

כל הדרך לבית המלון חיכיתי שיסתכל עלי, אבל נראה היה שלא הייתי קיימת עבורו. נזכרתי שהוא אמר שיש לו משהו חשוב לדבר אתי עליו, ותחושה של פחד הציפה אותי. כשהגענו ליווה אותי גירי לחדר ואמר שהוא חייב ללכת לפגישה, שארגיש בנוח.

שנאתי את הנימוס המאופק הזה.

"מתי תחזור?" שאלתי.

"לא יודע. שעה, שעתיים".

נותרתי בחדר עם המחשבות הקודרות שלי. התחלתי להבין שגירי לא הזמין אותי למפגש רומנטי, אלא כדי לדבר על עניין ההיריון, אולי כדי להבהיר לי שהוא ייקח אחריות על הילד שייוולד כמו ג'נטלמן אמיתי. קצת התקשיתי להאמין שהוא הביא אותי עד ניו יורק לשם כך, אבל אחרי שעה נוספת של מחשבות כבר לא נותר בי

אפילו שמץ מהאופטימיות שהייתה לי כשעזבתי את לוס אנג'לס.
רציתי לפרוק את המזוודה, אבל לא ידעתי אם אנחנו אמורים
לחלוק חדר אחד או שהוא הזמין חדר נוסף עבורי. בחרתי להמתין
על המזוודות עד שובו.

שלוש שעות ישבתי בחדר שקועה במחשבות ובציפייה מורטת
עצבים. רק בעשר בלילה הוא חזר.

"רוצה לאכול?" שאל.

"מה אתה חושב?" עניתי בקול רווי בכעס.

"אני אומין לך משהו, אני נורא עייף מכל הפגישות שהיו לי היום."
"אני לא רוצה להזמין משהו לחדר. הגעתי עד לכאן, אז מגיעה לי
ארוחה כמו שצריך. חוץ מזה, אני אחרי טיסה של חמש שעות ובכל
זאת חיכיתי לך, אז אתה מתלונן על עייפות?"

"אני גמור, אנוח חצי שעה ואחר כך נלך לאכול באיזה מקום."

ראיתי אותו נזרק על המיטה ועוצם עיניים. הדלקתי את הטלוויזיה
ושקעתי שוב במחשבות עד שנרדמתי.

בבוקר, כשהתעורר, הוא שאל למה לא הערתי אותו, אבל לא חיכה
לתשובה ונכנס להתקלח. החלטתי לשמור על איפוק עד שהוא
יסביר לי בעצמו למה הוא רצה שאגיע לבני יורק.

"נרד לארוחת בוקר?" שאל כשיצא מהמקלחת.

שנאתי ארוחות בוקר בבתי מלון, ידעתי שגם הוא שונא ובכל זאת
ירדנו לחדר האוכל.

"יש לך תוכניות להיום?" הפר את השתיקה שהייתה בינינו בזמן
הארוחה.

"אתה שואל על התוכניות שלי?" שאלתי המומה. "איזו מין שאלה
זו? באתי לכאן כי ביקשת ממני, אז מאיפה הבאת את השאלה
הזאת?"

"אני מצטער, משהו השתבש בלוח הזמנים שלי. אמרתי לך שיש

לי פגישה עסקית בניו יורק, ומסתבר שאהיה עסוק יותר ממה שהערכתי".

הטלפון הנייד שלו צלצל, הוא הביט בצג והעביר את הפלאפון למצב שקט. עשיתי את אותו הדבר כשהנייד שלי צלצל וראיתי את המספר של נועה.

שלחתי בו מבט נוקב, "גירי, למה לעזאזל גררת אותי לפה?"
"אני מצטערת, חשבתי שנוכל להיות ביחד אבל..." הוא עשה תנועה של חוסר אונים בידי, "זה לא היה צפוי".
קמתי ממקומי.

"מה את עושה?" התפלא.

"דברים לא צפויים", עצרתי בקושי את עצמי מלשפוך עליו את קפה הבוקר שלי.

עליתי לחדרו ולקחתי את המזוודה, שמחה שהוא לא בא בעקבותיי. ירדתי לקבלה והזמנתי חדר אחר באותו המלון. בשעה שתיים ראיתי על צג הטלפון שיחה נכנסת ממנו. לא ענית. הוא שלח מסרון: "את בסדר?"

כתבתי לו, "לך לעזאזל".

הוא שלח לי, "איפה את?"

לא ענית לו. שוב נרשמה על הצג שיחה נכנסת מנועה. לא ענית, למרות שרציתי לספר לה מה קרה. במחשבה שנייה, התביישתי להגיד לה שגירי ביקש ממני להגיע עד לניו יורק רק כדי לסיים אתי את הקשר, הרבר שממנו כל-כך הזהירה אותי. החלטתי להתקשר לגלית.

'איזו טלפתייה, חשבתי כשראיתי שיחה נכנסת מגלית.

"אני בבית החולים", אמרה, "ילדתי בת".

התרגשתי לשמוע את הבשורה המשמחת בתוך כל הקלחת, זה היה כמו שמש חמימה ונעימה המציצה לרגע באמצע מכול של גשמים

וקור עזו.

"מזל טוב, גלית, אני מאושרת לשמוע", אמרתי והתכוונתי לכל מילה. "איך את מרגישה? איך הייתה הלידה?"
"כאבים איומים, אני לא רוצה להפחיד אותך, אבל זה שווה את הרגע שבו את מחזיקה את התינוקת בידיים שלך".

"רועי היה איתך בלידה?"

"הוא לא יודע שילדתי. אנחנו לא בקשר מאז העניין שהיה עם הבנות שלו, שכבו בגלל התינוק. בקיצור, יומיים אחר כך זה נגמר סופית. אבל אמא שלי הייתה אתי בלידה. עדיף ככה".

"והוא לא התקשר אלייך?"

"התקשר, אבל לא עניתי לו. כל המצב הזה נמאס עלי. את לא מאמינה איזה שקט יש לי עכשיו בלב. אני אמנם עדיין אוהבת אותו, אבל כל השנה הזאת הרגשתי שאני כישלון, כל הזמן היו לנו מריבות על אותו נושא וגם כשאני הרפיתי, הבנות שלו איכשהו דאגו להעלות אותו שוב ושוב. החלטתי שאני לא רוצה להיות בתוך זה יותר. עכשיו, כשאני מסתכלת על התינוקת שלי, אני יודעת שקיבלתי החלטה נכונה".

"מתי את מתכוונת להודיע לו שילדת?"

"אני לא ממהרת. אודיע לו כשאגיע הביתה".

"את מאושרת?"

"הכי מאושרת בעולם. את לא מאמינה כמה שהיא קטנה, אף פעם בחיי לא ראיתי יצור כזה קטן. מיד אחרי הלידה נתנו לי להחזיק אותה, לא רציתי למסור להם אותה חזרה. קשה לי להיפרד ממנה".
שמחתי בשבילה ועברה בי מחשבה מעוררת – אם גלית יכולה להיות מאושרת עם התינוקת שלה, בלי רועי, גם אני יכולה להיות מאושרת בתנאים דומים.

החלטתי להאריך את החופשה שלי בניו יורק. חופשה שגידי לא יהיה כלול בה, אפילו לא במחשבות שלי, והזמנתי כרטיס טיסה לישראל לעוד עשרה ימים. ישבתי בחדר ופתאום נזכרתי שבארוחת בוקר עם גידי העברתי את הנייד למצב שקט. הבטתי על הצג – חיכו לי תשעה מסרונים מגידי וכמה מנועה. התעלמתי מהם. רק אחרי כמה שעות, כשנרגעתי מעט, קראתי את אלה של גידי:

"מצטעה, איפה את? מחכה לך בחדר. דואג לך. הייתה אי-הבנה, אני מרגיש נורא רע, תתקשרי אלי".

עברתי להודעה השנייה שלו: "אם את לא רוצה לדבר אתי, לפחות תדברי עם נועה, היא תסביר לך, הייתה אי-הבנה".

קראתי את ההודעות של נועה, אחת מהן הייתה: "איזה בלגאן עומר עשה לי, תתקשרי רחוף". הודעה נוספת: "תתקשרי רחוף".

למרות הכעס שלי כלפי גידי, הייתי סקרנית בקשר לאי-ההבנה והחלטתי להתקשר לנועה.

"טוב שאת מתקשרת, את לא מאמינה איזה סיוט עובר עלי, עומר החליט פתאום שהוא רוצה להיות גבר, והתחיל לנהל לי את החיים".

"נועה, באמת שאין לי כוח עכשיו לשיחות שלך, גם אם הן קשורות לעומר ולא לאלן".

"אני יודעת שאת כועסת בגלל לאס וגאס, אבל תקשיבי..."
"לא קשור ללאס וגאס".

"זהו שזה כן קשור ללאס וגאס. איזה סלט עומר עשה לי, בא לי לבכות. אני יודעת שתהרגי אותי, הכל באשמתי! אני אשמה שגידי התנהג אלייך כך". לא הבנתי איך נועה יודעת מה התרחש ביני לבין גידי, או איך לאס וגאס ועומר קשורים לגידי.

"ביום שטסת", המשיכה נועה להסביר לי, "גידי התקשר אלינו כדי לברוק אתי את פרטי הטיסה שלך, הוא אמר שמרוב התרגשות הוא

לא שאל אותך פרטים. הבעיה שהוא התקשר אלי באמצע מריבה עם עומר, אל תשאל! עומר שמע אותי מדברת אתו, חטף ממני את הטלפון ואמר לו שאת ואני שתי פריחות שאוספות גברים בלאס וגאס, הוא אמר לו שנסענו ללאס וגאס ובילינו שם עם גברים". הייתי המומה, "אני מקווה שהוא לא אמר לגידי שהוא ראה בחור עירום בחדר שלי".

"הוא אמר לו ועוד איך. וזה עוד לא הכל, העולם שלי מתמוטט..."
"ואת שתקתי?"

"שתקתי, כן, אבל לא הייתה לי ברירה. עומר תפס אותי עם אלן אוכלים ביחד, בזמן שאמרתי לו שאני אצל חברה. בקיצור, לא ידעתי על מי להגן קודם, עלייך או עלי..."

"הכל בגללך", התפרצתי לתוך דבריה, "את חתיכת אגואיסטית פחדנית, למה לא אמרת לעומר את האמת, לפחות כדי להציל את הקשר שלי עם גידי? למה אני עשיתי הכל כדי להגן על הנישואין שלך ואת לא נקפת אצבע כדי להגן על הקשר שלי עם גידי?"
"זה לא נכון, בהזדמנות הראשונה שהייתה לי התקשרתי לגידי והסברתי לו. עומר לקח לי את הפלאפון כדי לברוק את השיחות שלי, וכל הטלפונים השמורים היו שם. רק הבוקר הצלחתי איכשהו לשכנע אותו שיחזיר לי את הטלפון וישר התקשרתי גם אלייך וגם לגידי. אני מצטערת שסיבכתי אותך".

חשבתי על גידי שנמצא לא רחוק ממני, בחדר אחר במלון, עדיין יכולתי לבלות אתו את הימים הנותרים בניו יורק, אבל לא יכולתי לסלוח לו על ההתנהגות שלו כלפיי. גם אם הייתה לו סיבה מוצדקת לכעוס עלי, הוא היה צריך לברר את העניין.
"שרית, את אתי?" שאלה נועה.

"כן".

"אני מצטערת על הבלגאן שעשיתי לך".

סגרתי את הטלפון, וראיתי כמה ניסיונות של גידי להשיג אותי במהלך השיחה. העדפתי להישאר עם התחושה שהוא רודף אחרי, מאשר ללכת אליו ולשמוע ממנו שהוא עוד פעם מצטער, מילה שהפכה למוכרת לי עד זרא.

* * *

חזרתי לארץ בטיסה מניו יורק. נועה התעקשה לשלם את חשבון המלון מכיסה. לדבריה, קנס קטן לנזק הגדול שעשתה. לאור העובדה שהייתי מחוסרת עבודה – הסכמתי איתה. הנחתי את המזוודות בכניסה לדירה והכנתי לעצמי נס קפה. שתיתי אותו כשאני אומרת לעצמי שאני מצליחה לחשוב קצת פחות על גידי, להניח את האהבה שלי בצד ולחיות בשלום עם הידיעה שהיא לא תתממש. חשבתי על התינוק שאני נושאת ברחם, והרגשתי כיצד אני שואבת ממנו כוחות להמשיך הלאה.

חלפו כבר שבועיים מאז שגלית ילדה ותכננתי לבקר אותה ולראות את התינוקות. מצאתי אותה בבית מיניקה את הקטנה. היא קיבלה אותי בחיוך גדול. "היי, מזל שאני מיניקה, אחרת הייתי חונקת אותך בחיבוק, מתי הגעת?"
"לפני כמה ימים, אבל הייתי חייבת להשלים שעות שינה בגלל הג'ט-לג וההיריון".

הרמתי את התינוקות בזרועותיי, היא הייתה כל-כך קטנה. נשקתי לה קלות, חוששת שנשיקה בעוצמה גדולה יותר תפרק אותה לחתיכות. "כשאני רואה אותה, אני מרגישה שאני כבר לא יכולה לחכות שהתינוק שלי ייוולד", אמרתי.
גלית חייכה. "נועה עשתה לך בלגאן?"
הנהנתי והמשכתי להביט בתינוקות בהערצה.
"אני לא מבינה איך סלחת לה", המשיכה גלית.

"היא כמו אחותי, אין מה לעשות".

"לי יש שני אחים והם בטח לא היו מתנהגים אלי ככה".

הנהנתי בהסכמה.

"תגידי, מה עם גידי?"

"מנסה לשכוח. ומה איתך ועם רועי, חזרתם?"

"לא, מה פתאום, עכשיו כשיש לי ילדה אני לא צריכה אותו".

"הוא בא לבקר אותה?"

היא חייכה קלות, "כן, פעמיים בשבוע לחצי שעה. הזכרתי לו שאת הבנות שלו הוא נהג לבקר שלוש פעמים בשבוע ובסופי שבוע, אז הוא אמר לי, 'אבל היא עוד קטנה, כמה אני יכול להסתכל עליה?'" חייכתי. "הוא קצת צודק, לא? אין כל-כך הרבה מה לעשות עם תינוקת".

"אני יודעת שהוא צודק, אבל רציתי להרגיז אותו קצת. הוא שאל אותי אם הוא יכול להביא את הבנות לראות אותה, כי אני, כמובן, לא מסכימה שהוא ייקח אותה לרחובות. אמרתי לו לשכוח מזה, אין סיכוי שאני אבוא לקראת החצופות האלה. לא רוצה לראות אותן אצלי בבית. פתאום הן רוצות לבוא לפה".

"למה שלא תתני להן לבוא לראות את האחות שלהן?" התפלאתי.
"כי אני גמרתי עם המשפחה הזאת, לא רוצה אף אחד מהם בבית שלי. שיחכו שהילדה תגדל ואז רועי ייקח אותה אליהן, אלי הביתה הן לא יכנסו".

"את כבר לא רוצה את רועי בחזרה?"

"זה לא רועי, זה רועי והלהקה שלו, ואת הלהקה אני לא רוצה, רוצה רק אותו סולו. חוץ מזה, את יודעת מה הוא הזכיר לי בביקור הקודם שלו? שהוא לא צריך לשלם לי מזונות. לא ביקשתי, אבל הוא דאג בכל זאת להזכיר לי את ההסכם שלנו. האמת שחשבתי שאחרי הלידה הוא בכל זאת יציע להשתתף בהוצאות הגידול שלה. את

זוכרת שהייתי מתעצבנת שהוא גם משלם מזונות על הבנות שלו וגם קונה להן מתנות ומשתתף בהוצאות בית הספר, למרות שהוא לא חייב ואין לו כסף? ואת זוכרת כמה הוא היה מתווכח אתי על זה? אבל פתאום, כשזה נוגע לבת שלי, הוא צריך להזכיר לי שהוא לא חייב לי כלום וגם לא רוצה להביא כלום!"

יחסו של רועי לגלית הכעיס אותי מאוד. "איזו אטימות מצדו", אמרתי בזעם.

ההזדהות שלי איתה גרמה לה לדמוע והיא אמרה בקול רועד מבכי, "זה כל-כך משפיל לדעת שאדם קרוב, אתו חלקת את חיך, הופך ביום אחד לאויב שלך. למה זה צריך להיות כך? ההרגשה שלי הייתה שונה לגמרי אם הוא היה אומר לי: 'גלית, הייתי שמח להשתתף איתך בהוצאות של הבת שלנו, אבל המצב שלי לא מאפשר לי כרגע', או משהו כזה. או אפילו מגיע פעם בשבוע עם חבילת טיטולים. זה לא שאני צריכה את זה, אבל ציפיתי לפחות להשתתפות סמלית, זו הבת שלו! איזו מטומטמת אני שבחרתי לה כזה אבא".

הנחתי יד על כתפה, "גלית, אני מאמינה שעם הזמן הוא ייקשר אליה יותר ויתחיל להיות שותף בגידול שלה ובדאגה לצרכים שלה, אז אין לך מה לדאוג".
"נקווה", השיבה בספקנות.

יצאתי מביתה של גלית והחלטתי לשבת מעט בגינה הציבורית ליד ביתי, ליהנות מקרני השמש החמימות ולהשתדל לחשוב מחשבות אופטימיות. העברתי בראשי את כל מהלך העניינים שלי עם גידי. לא היה לי שום ספק שהולכתי את עצמי שולל, רימייתי את עצמי בכל הקשור ליחסיי אתו. הייתי מרוצה מכך שעזבתי את העבודה – אולי כשאהיה רחוקה ממנו יהיה לי קל יותר להתמודד עם הרגשות

שלי כלפיו, ועם הזמן הרגש שלי כלפיו ידעך.
רשרוש קל מכיוון השיחים משך את תשומת לבי. כשהתקרבת, ראיתי חתלתול קטנטן, עיניו עדיין עצומות. חיפשתי במבטי את אמו, אך היא לא הייתה שם. המשכתי לשבת עוד שעה קלה, אך היא לא הגיעה. השמש כבר נטתה לשקוע, וחשבתי שגם אני צריכה לפרוש הביתה, אבל לא יכולתי להשאיר את החתול לבדו, ללא אם.

הושטתי את כף ידי לעבר החתול והצמדתי אותו אלי. "איפה אמא שלך?" שאלתי.

החתלתול לא השמיע קול, הוא היה חבילה קטנה אבודה בכף ידי. הנחתי אותו חזרה בין השיחים כדי שלא להפריד אותו מאמו, למרות שלא הייתי בטוחה כלל שהיא אכן בסביבה.

היו לי מספיק בעיות משלי לטפל בהן.

אספתי את עצמי ועליתי הביתה, מהרהרת שוב בגידי. גלגלתי את המחשבות בראשי. המחשבה על החתול חסר הישע שנעזב על-ידי אמו ואולי יגדל בלעדיה, הובילה אותי למחשבה שאולי גם התינוק שלי לא יגדל עם אביו. כשהמחשבה הזאת בראשי מיהרתי לרדת במדרגות לעבר הגינה כשאני מחזיקה בידי פנס כיס. מצאתי את הגור במקום שבו היה קודם לכן, ואספתי אותו לחיקי. נכנסתי למכונית ונסעתי לחנות החיות בקניון, לקנות בקבוק ומזון לגורים, וחזרתי אתו הביתה, חושבת על כך שיהיה לי מישהו לטפל בו עד שאמצא עבודה.

לאחר כמה ימים הוא פקח את עיניו והתחיל ללכת מעט. הוא נצמד לגופי והתחיל לגרגר. חייכתי לעצמי - לפחות מישהו מעוניין להיצמד אלי, אם לא גבר אז חתלתול.

הוא עקב אחרי לכל מקום. מי שאמר שחתולים בוגדניים, לא מכיר

את ערן או את גידי שבגדו באמון שלי. אולי איזה גבר קבע את הנוסחה הזו מבלי לבדוק את הרבשת שלו. הבטתי בגור בחיבה. הבנתי שגם הוא נקשר אלי. ברגע זה המחשבה למסור אותו לצער בעלי חיים התחלפה במחשבה להשאיר אותו אצלי. קראתי לו "אפרים", משום שרגליו היו שחורות בניגוד לגופו הלבן, וזה התחרו לי טוב עם "אפרים - החתול במגפיים". אפרים לא הפסיק לרדוף אחרי, לילל ולהיצמד לרגליי, ורק כשהרמתי אותו חזלו היללות. הוא לא עזב אותי לרגע. אפילו בלילות היה מטפס למיטתי ומתכרבל לצדי, ואני הייתי מתעוררת בכל פעם ומתקשה לשוב ולהירדם.

* * *

רציתי לספר לנועה על השותף החדש שלי, חתולים הרי היו חלק מעולמה... התקשרתי אליה אבל היא לא הייתה זמינה. בחרתי שלא להתקשר אליה הביתה כדי לא להסתכן בשיחה עם עומר, שהייתה עלולה לגרום לי לצירידות כתוצאה משימוש מוגזם במיתרי הקול בשל הוויכוח שהייתי קרוב לוודאי מנהלת אתו על שהרס את הקשר שלי עם גידי.

בשלוש לפנות בוקר שמעתי דפיקות חזקות על הדלת. הלכתי לעברה בחשש כבד והצצתי דרך העינית. חשבתי שאני חולמת והסתכלתי שוב. לא טעיתי, זו הייתה נועה. ברגע שפתחתי את הדלת נועה מיהרה פנימה והתפרצה בככי היסטרי, כשהיא ממלמלת: "עומר יודע".

חיבקתי אותה.

התיישבנו בסלון ומיד הופיע אפרים וחיכך את ראשו ברגלה. "עוד פעם יש לך חתול??? תרחיקי אותו ממני, את יודעת שאני לא סובלת חתולים!" הרימה את קולה והרפה אותו ברגלה. כעסתי על המעשה, אך היא לא הייתה במצב של קבלת ביקורת.

אפרים שחרר יללה, והתעכב קמעה כממתין לתגובה כלשהי ממני. משלא קיבל, טיפס על אדן החלון המוגן ברשת והתרכז בנקודה בלתי מזוהה בחלל, מסתיר את אכזבתו. רצייתי לגשת אליו וללפף אותו אך נשארתי במקומי, מקשיבה לצרותיה של נועה.

"את לא תכירי אותו, הוא הפך למפלצת", יללה. "הייתי בטוחה שהוא יתנהג כמו כל הגברים הנבגדים – ינסה להחזיר אותי אליו כדי לשקם את האגו שלו ואחר כך יירגע. עם זה הייתי מסתדרת".

היא ניגבה את דמעותיה והמשיכה: "כשהוא ביקש ממני לאסוף את הדברים ולעוף מהבית, עמדתי מולו עם כל האגו שלי ולא לקחתי אותו ברצינות. לא קלטתי עד כמה הוא רציני בענייני? איך מגבר כזה עדין, שיודע רק לפנק ותמיד מוותר, הוא פתאום עומד על שלו? ואז כדי להבהיר לי שהוא רציני, הוא דחף אותי לעבר היציאה. אמרתי לו, 'אל תרים עלי ידיים', אבל הרגשתי חלשה, את לא מאמינה".

"חוצפן! מה פתאום הוא מגרש אותך מהבית? זה גם הבית שלך! ועוד דוחף אותך החוצה!"

"את מבינה מה הפרדוקס, דווקא כשהוא עמד מולי שולט בעניינים ועומד על שלו, הבנתי כמה אני אוהבת אותו ושאני לא רוצה לאבד אותו".

"כשהוא הרים עלייך יד?"

"הוא דחף אותי, זה לא בדיוק להרים עלי יד. אבל תחשבי מה אני עשיתי לו! הרחיפה שלו היא כלום לעומת מה שאני עשיתי לו".

"זאת רחיפה החוצה מהבית והרכוש המשותף שלכם, וזה כן נחשב להרים עלייך יד!"

"למה את מתמקדת בפרטים הקטנים? ואיך הרכוש קשור לענייני? הוא לא רוצה לחיות אתי יותר דווקא כשאני רוצה אותו יותר מכל דבר אחר בעולם".

לא הבנתי אותה. "את מתכוונת שאת רוצה את עומר?" שאלתי כדי

להיות בטוחה.

"כן", אמרה נועה והוסיפה, "חשבתי שאני לא רוצה אותו, לא ידעתי שאני אוהבת אותו כל-כך. לפעמים צריך זעזוע בחיי הנישואין כדי להבין. כל עוד הוא הראה לי אהבה, לא ידעתי כמה אני אוהבת אותו, עכשיו זה ברור לי שתמיד אהבתי אותו, אבל השגרה הפריעה לי לראות את זה".

חיבקתי אותה. ידעתי בדיוק איך היא מרגישה, הכרתי מקרוב את ההרגשה של אהבה-חד-צדדית, וזה לא משנה שלנועה היה חלק נכבד בנוק שהסכה לעצמה.

החתול ילל ונצמד שוב לרגליה, והיא איימה שתזרוק אותו מהחלון.

"תגירי משהו!" ציוותה עלי.

"אני חושבת שעוד כמה ימים הרברים יתבהרו, והוא יתקשר אלייך. אבל זה מפתיע אותי שאת אומרת שאת אוהבת אותו, אולי נפגעת מזה שהוא ויתר עלייך בקלות".

"שרית, תקשיבי למה שאני אומרת לך – אני אוהבת אותו!"

"אז תני לו כמה ימים ותתקשרי אליו".

"ולקבל דחייה נוספת? לא, בשום אופן. היית צריכה לראות איך שהתחננתי אליו. התנצלתי בפניו שוב ושוב על הבגידה, אבל הוא לא רצה לסלוח לי. זהו, הוא לא רוצה אותי".

"אל תדאגי, הוא לא ידחה אותך, אותך לא זורקים", ניסיתי לעודד אותה.

נועה תפסה את זה כעלבון ואמרה: "זה לא הזמן להחזיר לי".

"אני לא לועגת לך", ניסיתי לתקן את דבריי, "אני בטוחה שהוא עדיין אוהב אותך, רק שעכשיו הוא מאוד פגוע. תחשבי, את בגדת בו עם גבר אחר, זה דבר ממש נורא. אבל ממש נורא. כל גבר היה מקבל את זה בצורה קשה. אבל אני בטוחה שעם הזמן הכל יסתדר,

הוא משוגע עלייך, ואת יודעת את זה".
"גם ערן היה משוגע עלייך, זוכרת?"
"ערן היה משוגע. נקודה". קמתי ממקומי, "אני אכין לך משהו
לשתות".

"רק אל תשכחי לשים בשתייה כדור שינה עם רעל".
כשניגשתי למטבח שמעתי אותה קוראת מכיוון המקלחת: "את
מטורפת לגמרי".

ניגשתי אליה וראיתי אותה מחייכת למראה הכוך שבניתי לאפרים
- משני הצדדים דובוני פרווה ועל התחתית הנחתי טיטול. "זה נוח
וגם אפשר להחליף", הסברתי את מעשיי.

היא חיבקה אותי, "את תהיי אמא טובה".
דבריה גרמו לי לדמוע. "אני לא יודעת אם זה נכון", המשיכה, "אבל
אלן אמר לי שאסור לאישה בהיריון להיות ליד חתולים".

היא נגעה לי בבטן והמשיכה בדבריה, "הפסדתי כל-כך הרבה
דברים בחיים, לא ידעתי להעריך את החיים שלי ולבלות קצת
יותר עם הילדים שלי. תדעי לך שילדים הם הרבר הכי טוב שיהיה
לך בחיים. אני לא הבנתי את זה עד לרגע שיצאתי מהבית וראיתי
מה עשיתי לשני הילדים שלי. הם עמדו שם בוכים ולא הבינו מה
קורה". היא פרצה בבכי, "רציתי שעומר יפסיק להתנהג אלי ככה,
לפחות ליד הילדים, אבל הוא המשיך לצעוק ולספר להם שבגדתי
בו, והמשיך לדחוף אותי החוצה בלי לתת לי לחבק אותם! אני לא
מאמינה שהגעתי לשפל מדרגה כזה. הם בכו, ניגשתי אליהם כדי
לחבק ולנחם אותם, אבל הוא לא נתן לי. הם עמדו שם בצד, ראיתי
שהם רוצים לגשת אלי, אבל חוששים מהתגובה שלו. וכמה שכאב
לי יותר, כך הוא נהנה יותר, נהנה להכאיב לי, גם אם ידע שזה פוגע
בילדים.

"הוא איים עלי לידם שלא ייתן לי לראות אותם בחיים. את יודעת

מה זה עשה לי? אז תתארי לעצמך מה זה עשה לילדים. אמרתי לו: 'תחשוב על הילדים', והוא אמר, 'את מדברת?' אמרתי לו, 'בגדתי בך, לא בהם', אז הוא אמר שאני בגדתי בהם מזמן, שאף פעם לא הייתי אמא טובה, ושעכשיו הם בוכים אבל עוד מעט ישמחו שאהיה רחוקה מהם".

"איך הוא גילה?" העזתי לשאול.

"זאת אני הטיפשה. את לא מאמינה כמה שאני טיפשה".

"אני דווקא כן מאמינה".

היא הכתה אותי על היד קלות, "זה לא זמן טוב לצחוק".

מצאנו את עצמנו יושבות על רצפת המקלחת, נשענות זו על כתפה של זו, כשאפרים מתחכך פעם ברגליי ופעם ברגליה. נועה העבירה את ידה על פרוותו וחששתי שהיא תרחיק אותה בגסות, אבל היא רק ליטפה אותו והמשיכה בדבריה, "הטעות שלי הייתה שעם הזמן התחלתי להיות פחות זהירה, גם המעטתי בהערכה שלי את עומר".

"הוא שכר חוקר פרטי?!" שאלתי מופתעת.

היא הנידה ראשה מצד לצד. "לא, אני שכרתי חוקר פרטי שיעקוב אחרי אלן. את זוכרת שרציתי לברוק אם הוא בוגד בי עם הבחורה הצעירה מהמכון? לא תאמיני מה גיליתי. את זוכרת את זוג החברים שלי ושל עומר, שסידרתי שאלן יאמן אותם כשרק התחלתי לצאת אתו? אז בזמן שחשבתי שהוא בוגד בי עם הבחורה הצעירה מהמכון, הסתבר לי שהוא בוגד בי עם החברה שלי".

"אבל גם היא נשואה".

"זה בדיוק מה שחשבתי לעצמי, וככה הרסתי לכולם את החיים".

"את מתכוונת שהלשנת עליה לבעלה?"

נועה הנהנה, "את צריכה להבין שהאהבה שלי לאלן שיגעה אותי לגמרי, הוא היה אומר לי שאין לו זמן להיפגש אתי והיה נפגש

איתה. קינאתי בטרופי”.

”איך את יודעת שהוא לא אימן אותה בשעות האלה?”
”אמרתי לך ששכרתי חוקר. בקיצור, הלשנתי עליה לבעלה בצורה
אנונימית. היה ריב בינו לבין אשתו וכתוצאה מזה גם הסוד שלי
התגלה. בעלה הלך לאלן, והפחדן הזה, אלן, ניסה להגן עליה, אז
הוא סיפר לו עלי, והוא כמוכן סיפר לעומה. את לא יודעת כמה
כואב לי לחשוב ולדבר על זה, אני רוצה למחוק את הזיכרונות.”
הייתה שתיקה ארוכה.

”שנמשיך לשבת בשירותים?” שאלתי.

”את לא חושבת שזה די סמלי?”

”תראי, אני בטוחה שעומד יתקשר אלייך וירצה שתחזרי הביתה.”

”אני כועסת עליו, למרות שגיליתי שאני אוהבת אותו.”

”את תסלחי לו על ההתנהגות שלו והוא יסלח לך על שלך.”

היא צחקה במרירות.

”למה את צוחקת?”

”מצחיק, את מדברת כאילו שיש לי איזושהי בחירה בעניין, ובינינו
– שני הגברים שלי עזבו אותי, ודווקא עכשיו את היחידה שהגבר
שלה רץ אחריה.”

”הוא בטח לא רץ, הוא בקושי מדדה”, אמרתי.

”איך קלקלתי לכם. אבל תדעי לך שאמנם אני מוכנה לקחת
אחריות, אבל לא הכל קרה באשמת.”

”למה את מתכוונת?”

”לדעתי, אם הוא היה רוצה אותך, הוא לא היה יושב עכשיו בחיבוק
ידיים אלא מנסה ליצור איתך קשר בכל מחיר, והוא לא עושה
זאת.”

”הוא כן מתקשר”, עניתי בלחישה.

היא פקחה עיניים לרווחה, ”ו...?”

"אני לא עונה לו, והוא לא יודע שכבר חזרתי לארץ".
"שלך יש אגו... ואם כבר מדברים על אגו, את יודעת איך היה קשה לי להחליט לבוא אלייך? רציתי ללכת לאיזה מקום ולהתחבא מבושה, איך אני יכולה להראות את הפנים שלי בחוץ אחרי שאלן העדיף את החברה שלי במקומי ובעלי ויתר עלי? התביישתי לעמוד מולך עם העובדות החדשות".

"התביישת ממני?" צחקתי, "הרי אני כמו כדורגל משומש שלא מפסיקים לבעוט אותו מחוץ למגרש".
"את מלאך, אף אחד לא בועט אותך, את עושה טעויות לפעמים, בעצם רוב הזמן, אבל בסוף יגיע השוער החמוד שיאסוף אותך באושר לחיקו".

"נכון, בסוף".
שמחתי שהיא הגיעה. הייתי זקוקה לה בדיוק כמו שהיא הייתה זקוקה לי.
קרני השמש העולה חדרו מבעד לחלון הקטנטן של המקלחת. חייכנו זו לזו חיוך מהול בעצב. אולי גם לחיינו יחדור מעט אור צלול וזך.

כשהתעוררתי בבוקר בערך באחת-עשרה, ראיתי את נועה מאכילה את החתול. "אני מגוסה בזה", התנצלה בחן.
התיישבתי לידה.

"ניסיתי להתקשר לילדים", המשיכה, "הטלפון בבית מנותק. כנראה מזימה של עומר".
הנחתי יד על כתפה, "יש לזה פתרון, נלך לעורך דין ונטפל בכל הדברים".

"אין לי כסף. את יודעת, לי ולעומר היה חשבון משותף, יש לנו נכסים משותפים, אבל ייקח זמן עד שנממש אותם ועד אז הוא

יעשה לי צרות".

"עד אז תחזרו".

"אבל מה אני אעשה עד אז בלי כסף?"

"בשביל זה יש לך אותי".

"אבל עכשיו אין לך עבודה ואני לא רוצה שתבזבזי את החסכוניות

שלך עלי. חוץ מזה, עוד מעט יהיה לך תינוק בבית לטפל בו".

"אל תדאגי, היו תקופות שרציתי לתת את החסכוניות שלי לערן,

ככה שעדיף שאתן אותם לך".

היא ליטפה את החתול מבלי להגיב לדבריי, "מה עם גלית?"

"נפרדה ממנו".

"טוב, ככה זה אצלם, נפרדים, חוזרים, נפרדים, חוזרים".

"לא, עכשיו זה סופי", אמרתי.

"היא תמיד אומרת שזה סופי. אולי נלך אליה?" הציעה נועה.

"תלכי את, לי יש תינוק להאכיל כל כמה שעות", אמרתי והסתכלתי

על אפרים.

"לא, את באה אתי, אסור לך להשאיר אותי לבד אפילו לשנייה".

ראינו את גלית יוצאת ממכוניתה. היא הופתעה לראות את נועה.

"הי, מה את עושה פה?" שאלה בהתלהבות, "לא ידעתי שאת בארץ.

לרגע לא זיהיתי אותך".

לקחתי את התינוקת מזרועותיה, והיא ניצלה את ידיה הפנויות כדי

לחבק את נועה.

כשישבנו בסלון ביתה הביטו בי שתיהן משחקת עם התינוקת.

"עוד מעט יהיה לך אחד כזה", אמרה גלית.

"כבר יש לה", אמרה נועה, "חתול".

"שלא תעזי להשוות חתול לבת שלי", צחקה גלית.

"תגירי, איך זה בלי רועי? שמעתי שנפרדתם", פנתה נועה לגלית.

"די, החלטתי שאין לי כוח יותר למערכת היחסים הזו. לא מספיק

שאני מימנתי את כל הוצאות הבית והוא לא שם שקל, עוד היו לו טענות כלפיי. מה אני צריכה את הבלגאן הזה בחיים?"
"החלטה נבונה", אמרה נועה.

"את יודעת איזו הקלה הייתה לי אחרי שקיבלתי את ההחלטה? לדעתי, כל החלטה, אפילו גרועה, עדיפה על התלבטות. ותחשבי שאם את כבר מתלבטת בין שתי החלטות, אז כנראה שלשתיהן יש יתרונות. אנשים מפחדים להיפרד ולהיות לבד, אבל מה רע בלהיות לבד? את יודעת איזה שקט נפשי יש לי עכשיו בלי כאב הראש של הבנות שלו? רק אני ומיתר שלי, בלי כל הבעיות של רועי ובלי שאף אחד יאשים אותי בטעויות שלו".

"רועי בא לבקר אותה?" שאלה נועה.

"כן, בקושי פעמיים בשבוע".

"טוב, את לפחות יכולה להיות בטוחה שכמו שהוא נלחם בך לראות את הבנות שלו מאשתו הקודמת, הוא יילחם בכל אישה אחרת לראות את הבת שלכם".

"זה לא מעניין אותי, אני אמא במשרה מלאה. ומה איתך, נועה, מה את עושה פה?"

"נפרדנו".

"את והילדון?"

"אני ועומר".

עיניה של גלית נפערו לרווחה, "אני לא מאמינה... עזבת אותו בשביל ילד בן עשרים ואחת?"

"עשרים ושתיים כמעט. אבל לא עזבתי אותו".

"קשה לי כבר לעקוב אחרי החיים שלך, את לא נחה לרגע, היה אפשר לכתוב עלייך ספר, אז מה היה?"

"אם את רוצה לשמוע, אז כדאי שמישהי כאן תכין קפה, כי אני במצב גרוע".

"כולנו במצב גרוע", ציינתי.

"כן, אבל אתן רגילות לזה ואני לא". היא הסתכלה על גלית, אבל גלית המשיכה לשבת. "הבנתי, אתן לא מתכוונות לרדם עלי".

"אנחנו סומכות עלייך שתתגברי על הקטע הקשה עם עומר הרבה יותר מהר מאתנו", אמרתי.

"אני לא מאמינה איך שרמת החיים שלי ירדה", יללה נועה כשקמה להכין קפה.

חמש דקות לאחר מכן היא כבר הייתה שקועה בשיחה ערנית עם גלית, מספרת לה על ההתפתחויות האחרונות, כשאני יושבת בצד עם מיתר וחושבת לעצמי למה הבגידה של נועה הייתה צריכה להתגלות לעומר בדיוק בזמן שהייתי צריכה לפגוש את גידי בניו יורק ולא כמה ימים אחר כך...

* * *

הנייד שלי צלצל, וראיתי את המספר של אורנה על הצג. חשתי דחף עז לענות לה, אך חשבתי, 'ניתוק זה ניתוק. אורנה שייכת לעבר, לכל מה שקשור לגידי. רק לאחר שאהיה בטוחה שהוצאתי את גידי מראשי ולבי, אתקשר אליה'.

הלכתי לעשות סריקת מערכות. הבדיקה לשמחתי הייתה תקינה, והרופא בישר שיש לי בן. 'יש לי בן', אמרתי לעצמי וחייכתי. יצאתי החוצה מהקליניקה ורציתי לצרוח שכל העולם ישמע. נכנסתי למכונית והמשכתי לשבת בה בתחושה של אושר אין קץ. עשיתי סימולציות בהן אני מודיעה לגידי שיש לו בן והוא מאושר לשמוע. לאחר מכן שקעתי בחלום בהקיץ ודמיינתי אותי ואת גידי ומאי ביחה.

'כמה מוזר', חשבתי, 'עד לפני כמה חודשים מאי לא הייתה חלק מהחיים שלי, אבל בקרוב היא תהפוך לילדה הכי קרובה לכן שלי,

לאחות שלו'. הרגשתי שאני מתגעגעת אליה, שאני רוצה להיות הכי קרובה לאם עבורה, וכמה אני שמחה בשבילה שיש לה אבא שכל-כך אוהב אותה.

נועה התקשרה כדי שאצטרף אליה לפגישה אצל עורך הדין, היא הסבירה לי ששכרה את שירותיו של עורך דין טוב, כזה שיוכל לעמוד מול סוללת עורכי הדין של עומה וכדרך אגב, ביקשה ממני לא לשכוח להביא אתי פנקס שיקים.

הבקשה שלה קצת הלחיצה אותי. נכון שהצעתי לעזור לה כלכלית, אבל לא התכוונתי להתחייבויות בסדר גודל כזה, שיממנו עורך דין מהשורה הראשונה. גם לא האמנתי שהיא תתקדם כל-כך מהר הלאה, תמהר לסגור מערכת יחסים בת שש שנים ושני ילדים בקלות כזאת. קינאתי בה. אחרי ההתאקלמות וההסתגלות המופתית שהפגינה נועה למצבה, כבר לא יכולתי לטעון שבגלל התינוק המשותף שלנו אני לא מסוגלת לשכוח את גידי. בדתתי בתיק שלא שכחתי את פנקס השקים ובמקביל חשבתי על העובדה שאני בהיריון ואף מקום עבודה לא יקבל אותי לעבוד אצלו כשאני בחודש החמישי, כך שכנראה ואהיה מובטלת זמן רב ואזרקק לכל הכסף שיש לי, שחלק ממנו אני עומדת לתת לנועה.

עלינו למשרדו של עורך הדין, "רוזנפלד ושות'", למרות שלא הייתה לנועה אגורה שחוקה היא הייתה רגילה לטוב ביותר. למשרד רוזנפלד יצא מוניטין של משרד מצליח בתחומו, לכן שיערתי ששכר הטרחה, אותו אצטרך לשלם מכיסי, יהיה בהתאם. השיחה בין השניים הייתה מאוד חברית ולבבית, ללא זכר לרשמיות הקיימת בדרך כלל בין עורך דין ללקוח. 'כמו תמיד', חשבתי, 'כל גבר שמסתכל על נועה נשבה ביופייה'.

קיוויתי שזה יגרום לעורך הדין להוריד את מחיר שכר הטרחה

שהוא נוהג לגבות. לא הייתה לי כבר סבלנות וניצלתי רגע חטוף של שתיקה כדי לשאול: "האם ישנה אפשרות שנועה תשלם לך את שכר הטרחה שמגיע לך אחרי שהמשפט ייגמר? אחרי הכל, יש להם הרבה נכסים, אין לך סיבה לדאגה".

הוא הסתכל עלי. "תראי, זה לא מקובל, אבל לא נראה לי שהיא צריכה לקבל ממני הלוואה", אמר.

"למה לא?" מיהרה נועה להגיב וצחקה בצורה סקסית. "באמת, אני צריכה שתבדוק בשבילי איך אני יכולה לקבל הלוואה מהבנק על סמך הנכסים שיש לי".

הם המשיכו לדבר בזמן שרשמתי את השיק וחשבותי, 'דיבורים, דיבורים, חברים, חברים, אבל החבר הכי טוב שלי ברגעים אלה, הכסף, עומד גם הוא להיפרד ממני'.

החזקתי את הקבלה – דף לבן לא גדול עליו רשום מספר עם כמה אפסים. אף פעם לא היה האפס שווה יותר בעיניי.

"את נראית על הפנים", אמרה לי נועה אחרי שיצאנו ממשדרו של עורך הדין והתיישבנו לאכול ארוחת בוקר. "תמיד הייתה לך בעיה להוציא כסף. זאת הסיבה, נכון?"

"חשבותי על זה שאף אחד לא יקבל אותי לעבודה בחודש החמישי".
"זה נכון", אמרה ונגסה בסנדרוויץ', "אבל את לפחות יכולה לקחת הלוואה על הבית, אני גם את זה לא יכולה לעשות".

"כבר יש לי משכנתה על הבית".

"למה את חושבת מחשבות שליליות? יהיה בסדר, תאכלי בנחת".
נגסתי מהסנדרוויץ' שאיבד מטעמו, התחושה המרה בלב שיבשה לי את חוש הטעם.

אבל נועה נראתה שמחה לגמרי, הטלפון הנייד שלה צלצל והיא ענתה לשיחה בקול נמוך וסקסי.

"מי זה?" שאלתי כשסיימה.

"עורך הדין. הוא רוצה לצאת אתי בערב".

"אז שיחזיר לך את הכסף שנתת על החשבון".

"הוא עשה לי הנחה רצינית, תאמיני לי".

הבטתי בנועה בהערצה - למרות המשבר הגדול בחייה, היא מסתכלת קדימה. רק אני ממשיכה לחשוב על גידי במשך חודשים. אפילו גלית קיבלה את ההחלטה הנכונה מבחינתה, היא כבר הספיקה להתחתן ולגור עם רועי ובכל זאת, סיימה אתו את הקשר אולי לתמיד.

חיכיתי להגיע הביתה רק כדי להשליך את עצמי על המיטה ולבכות, אבל עכשיו לא הייתי לבה, נועה, שהתארכה אצלי, הייתה אתי ולא היה לי זמן להתייחד עם הכאב שלי.

"על מה את חושבת?" העירה אותי מהמחשבות.

"על עצמי. על זה שאני לא מצליחה למחוק את גידי מהראש שלי, אבל את וגלית מצליחות ללכת הלאה".

"זה נכון. ניסיתי להכיר לך את ירון, אבל את שמרת אמונים לגידי. עכשיו בטח יש לירון מישהי חדשה. אבל את יכולה להירגע, אחרי הלידה תחזרי לעניינים, תמצאי לך עבודה ובחור, וגם את תוכלי להמשיך הלאה".

המילים שלה לא עורדרו אותי, הן רק חידרו בי את מצבי.

"קבענו להיפגש היום בערב", אמרה נועה.

"את ועורך הדין?"

"אהה".

"אז למה מיהרת לשלם לו?"

"די, תפסיקי, את חושבת רק על הכסף. עכשיו אני יודעת למה ערן עזב אותך. בטח כשהוא היה זקוק לכמה גרושים ממך, שמרת אותם בחיסכון ולא נתת לו. אפילו תיק נורמאלי לא רצית לקנות לעצמך בלוס אנג'לס. תגידי, קנית פעם מתנה לבת של גידי?" נועה

התחילה לצחוק, "אחרי עשרים שנה תגלית - שרית קמצנית".
"הסכנית".
"הסכנית היא קמצנית בהכחשה. בואי נלך לים, נתקשר לגלית
ונבקש ממנה להצטרף אלינו, אני גם אבקש ממנה חצי מהסכום
ששילמת לעורך הדין ואעביר לך, אל תגלי לה שזה כבר שולם".
חייכתי אליה, עכשיו הסנדוויץ' היה טעים יותר.
"יש לי בן", בישרתי לה.
היא התרגשה ונישקה אותי, "איך את מרגישה? זה עשה לך משהו?"
"זה הופך להיות יותר ויותר מוחשי".
"זה נחמד שגם לגלית יש תינוקת, תוכלו לגדל אותם יחד. רק
תחליטו מי תהיה האבא ומי האמא".

* * *

חזרתי הביתה כל-כך עייפה. לא ידעתי אם זה מהפגישה עם נועה
או מההיריון. שמטתי את הסוודר על הרצפה ונשכבתי על הספה
בסלון. אור הנרות ריצד על קירות הסלון, וסביב האור החיוור
שהפיצה המנורה שניצבה בקרן זוית התעופף פרפר סחור סחור
והטריד את שלוותי. רציתי לקום ולפתוח חלון כדי שיעוף החוצה,
אך המשכתי לשכב בכבודות.
לפתע לבי החסיר פעימה. ראיתי צל של יצור גדול מימדים נע
על הקיר. לרגע שכחתי שיש יצור חי נוסף בבית שעלי לדאוג לו.
דחפתי את ראשי לתוך הכר, מתחרטת על הרגע שבו השתלט
עלי הרצון המטופש לאמץ אותו. וכאילו לא היה די בכך, חשתי
את רגליו מטפסות על גופי ושמעתי את היללות אשר חדלו רק
כשהגיע לכתפי והניח את ראשו בסבך שערי.
קמתי ממקומי לעבר המטבח, כשאפרים הולך אחרי. מקדים שתי
רגליים קדמיות וגורר את האחוריות, כמנהגם של גורי חתולים,
מדביק את קצב הליכתי. נתתי לו לאכול, מייחלת שימצא לו משהו

או משהו אחר לטפס עליו, תרתי משמע. כשסיימתי להאכיל אותו, חזרתי למצב אופקי על הספה, צופה באפרים רובץ על הסוודר שלי. נכנסתי לחדר ונעלתי את הדלת אחרי.

התעוררתי בתשע. הלכתי לחדרה של נועה, היא לא הייתה שם, שיערתי שנשארה לישון אצל גלית. הטלפון הנייד שלי צלצל – שיחה מהמשרד. ידעתי שזו אורנה. "היי, תגידי, את בארץ?"

"כן".

"ולא באת למשרד להגיד שלום?"

"חזרתי רק לפני יומיים", שיקרתי.

"אז מתי תגיעי למשרד?" אמרה בקול והמשיכה בלחישה, "שאלתי את גידי מתי את חוזרת לעבוד פה, והוא אמר שהוא לא יודע".

"אני לא חוזרת".

"למה לא? יהיה לי קשה בלעדריך".

"גם לי".

"אולי תבואי היום? הוא יהיה כל היום במשרד, אין לו פגישות היום".

"מה את מנסה לעשות? תשכחי מזה, זה נגמר! מסתבר שהבחור החמוד שלך לא כזה חמוד. הייתי צריכה להקשיב לך כשאמרת לי שיש לו הרבה בעיות".

"כן, זה היה פעם, אבל עכשיו אני חושבת שאני צריכה לעזור לכם קצת..."

"עזבי את זה", קטעתי את דבריה, "אני אגיע עוד שעה כרי להסדיר את כל העניינים הבירוקרטים, כרי שאוכל לקבל את הפיצויים בהקדם".

"טוב, תבואי לכאן ונדבר. אני מחכה לך".

ניסיתי למצוא בגד שאוכל להשתחל אליו, שיתאים לבטן שתפחה.

רצון עז השתלט עלי ללכת ולקנות לי משהו יפה, אך ההיגיון שלי אמר שאסור לי לעשות שום ניסיון להרשים את גידי. לבשתי מכנסיים שחורים וחולצה בלבן ושחור מכופתרת, כך שיכולתי להשאיר את הכפתורים התחתונים פתוחים מעט ועדיין להיראות טוב.

ירדתי מהמונית והרגשתי שכל גופי רועד מהתרגשות. הדרך למשרד נראתה לי ארוכה מתמיד. נכנסתי חרש. "אורנה", קראתי בשקט בשמה והנחתי אצבע על שפתיי כדי שהיא לא תדבר בקול. "היי!" קראה לעברי, למרות כל הרמיזות ששלחתי לה שאני מעוניינת בביקור חשאי.

"אורנה, בואי נעשה את כל הפרוצדורה בשקט - את תתני לי את הניירות, אני אחתום ואסתלק מכאן, לא מתאים לי שיראו אותי פה."

"תחכי לי במשרד שלך ואני אעלה להביא את הניירות", המשיכה בקולה הגבוה.

'חסרת תקנה', חשבתי.

"את יודעת שמתאים לך להיות בהיריון?"

"די, אורנה", התחננתי בלחישה.

"לא, באמת, יפה לך להיות בהיריון".

"אורנה, אני מוכנה להיפגש איתך מתי שתרצי ולדבר על הכל, אבל עכשיו אני רוצה לברוח מפה. תאמיני לי, אם לא הייתי מרוששת כספית, לא הייתי ממהרת להגיע לכאן ולחתום על הניירות כדי לקבל את הפיצויים".

אורנה הנהגה ועלתה לקומה השנייה, לאלברט מהחשבונות.

אספתי את הדברים שלי לתוך קרטון, מחפשת את התמונה שלי שהייתה מונחת בדרך כלל על השולחן, תמונה שצולמה כשהייתי בת תשע.

"היא אצלי", שמעתי את גידי מאחורי, והלב שלי ניתר. לא הסתובבתי. עשיתי את עצמי עסוקה באיסוף החפצים שלי. שמעתי אותו נועל את הדלת.

הוא התקרב לעברי. הרגשתי את מגע ידו על זרועי. "אורנה אמרה לי שאת כאן".

"אתה לא צריך את אורנה כדי למצוא אותי".

הוא אחז בכתפיי וסובב אותי בעדינות לעברו כך שפניי היו מול פניו, לקח את הארגז מידיי והניח על השולחן. "חבל שהתפטרת, כי אף אחד לא יקבל אותך לעבודה כשאת בהיריון".

הסתכלתי לו בעיניים במבט קשוח, חושבת על זה שכמו שצפיתי בהתחלה, הוא הצליח להרחיק אותי מהמשרה.

"אני עוזב את החברה בעוד חודש ופותח משרד עצמאי ברעננה, ומאחר שאין לי שום דבר נגד נשים בהיריון ואני זקוק למתכנתת מעולה, הייתי מאוד רוצה שתבואי לעבוד אתי".

הבטתי בו כדי לבחון את רצינות דבריו.

"המשרה שלך אם את רוצה", חזר על דבריו כדי לתת להם תוקף.

"אתה פותח חברה ברעננה ורוצה שאני אעבוד אתך?"

"לא אמצא מישהי יותר טובה ממך לעבודה הזאת".

"אני אחשוב על זה".

"אני יודע שאת מעוניינת בתפקיד. תגידי 'כן' והמשרה שלך".

חזרתי לאסוף את החפצים שלי מבלי להגיב לדבריו.

"את יודעת, מאי כל הזמן שואלת עלייך", שינה את נושא השיחה.

"היא מתגעגעת אלייך. אולי תקפצי אלינו באיזה יום?"

"אין לי זמן", עניתי בלי להביט בו, למרות שגעגועיה של מאי נגעו ללבי.

"תרצי שנבוא אלייך?"

"אין טעם".

"את כועסת על מה שהיה בניו יורק, נכון? בואי נשב ונדבר על זה. את יודעת, זה דווקא יכול להחמיא לך, תלוי איך את מסתכלת על זה".

"אני חושבת שאנחנו רואים את הדברים מנקודת מבט שונה לגמרי. בכל מקרה, ההתנהגות שלך לא מחמיאה לי ובטח לא לך, ולחשוב שהאמנת שאני אלך עם מישהו אחר!"

"זה לא מחמיא לך שחשבתי שמישהו רודף אחרייך כשאת בחודש החמישי? ושקינאתי בו? בכלל לא ידעתי שאני טיפוס קנאי".

הסתובבתי אליו, "אני כבר לא רוצה להיות חלק מהחיים שלך".
"אבל את כבר חלק מהם, התינוק שיש לך הופך אותך לחלק מאתנו".

"התינוק הוא שלי, לא שלך, לא התעניינת בו חמישה חודשים. הוא לא היה שלך והוא לעולם לא יהיה שלך. איך אמרת למאי? לעולם לא תאהב אותו כמו שאתה אוהב אותה".

"מה רצית שאגיד לה כשהיא בוכה?"

נעצתי בו מבט, "את האמת, גם אם היא כואבת! אבל אמרת לה את האמת, נכון?"

הוא הושיט את ידו והסיט קווצת שיער שנפלה על מצחי.

הרפתי את ידו, "אל תתנהג כאילו שהכל בסדר בינינו. זה נגמר, אני לא רוצה אתך שום קשר. גמרתי להפריע לך בחיים".

הוא החזיק לי את היד, "אני חושב שתאהבי לשמוע את מה שיש לי להגיד לך".

"אני לא חושבת". משכתי את היד ממנו, הרמתי את הארגז ויצאתי. ראיתי את אורנה, המגשרת, מחייכת לעברי. שלחתי לעברה מבט כועס ויצאתי מהמשרד. בדרך חשבתי על ההתנהגות המבלבלת של גידי - מתרחק ומתקרב לסירוגין, מעביר לי מסרים סותרים.

כשנכנסתי למונית אורנה התקשרה אלי. "מה היה?" שאלה.

"אמרתי לך לא להתערב, נכון?"

"מי מקשיב לך בכלל? תגידי, הוא דיבר איתך על המשרד שהוא פותח ברעננה?"
"לא".

"אז על מה הוא דיבר איתך?"

"הוא אמר לי שהוא הולך לסלק את האף הסקרן שלך מהמשרד, כי את דוחפת אותו לכל מקום".

"וחוץ מלדבר על האף שלי, היו לכם עוד נושאי שיחה?"

"לא, את לא עד כדי כך מעניינת". רמזתי לה שאין לי וגירי שום דבר משותף יותר.

"יופי שההומור חוזר אלייך, אז תהיי נחמדה גם לגירי, ואל תהיי קשוחה אתו".

"איך את יכולה להגיד דבר כזה? הוא עזב אותי בהיריון".

"את עזבת אותו".

"למה עזבתי?"

"כי את לא מוכנה לקבל שאנשים אחרים לא זורמים בכיוון שלך. כי את לא מבינה שלוקח זמן להתגבר על העבר. תארי לעצמך, הוא לא חשב שיפתח פרק ב' וזה קרה לו זמן קצר אחרי מה שקרה".

"אורנה, מה את רוצה?"

"שתביני אותו".

"לא רוצה להבין", סיימתי את השיחה.

* * *

ישבתי עם גלית ונועה בחוף הים בתל אביב. שתקנו. כל אחת הייתה מרוכזת בעצמה, במחשבותיה. גלית חתמה על הגט. נועה סולקה בכוש פנים מביתה ואני? הלוואי שהייתי יודעת מה קורה אתי. נועה הרכיבה על עיניה משקפי שמש כהים, גדולים, שהסתירו את עיניה האדומות מדמעות אך לא הצליחו להסתיר את הכאב. שמתי

לב שבימים האחרונים היא בשפל. בהתחלה היא ניסתה להמשיך כרגיל, אבל משנקפו הימים ועומר לא יצר איתה שום קשר, חדרה לראשה ההכרה שעד שהעניינים המשפטיים לא יוסדרו, היא תישאר ללא כסף, ללא בעל, ובמיוחד ללא ילדיה. היא לא יכלה אפילו לשוחח איתם בטלפון, וזה שבר אותה לגמרי. מצאתי אותה יותר מפעם אחת מביטה בתצלום שלהם בנייד שלה ומזילה דמעות. לעומתה, גלית, שכבר מגיל עשרים רצתה להתחתן וללדת, הייתה עכשיו אמא לתינוקת, והיה נדמה שהיא אפילו שמחה שרועי התנדף מחייה, כאילו שהוא היה רק אמצעי להשגת המטרה. ואני? למרות שכבר חלף שבוע מאז הציע לי גידי את המשרה, עדיין לא הייתי בטוחה שאני רוצה להיות אתו בקשר כלשהו, אפילו לא בקשרי עבודה.

הבטתי בילדים ששיחקו במרץ על החוף. אחד מהם מילא בקבוק במים וחול והשליך בחזרה לחוף כשהוא מעיף חול לכיוון שלי. בפעם הבאה שעשה זאת, עף החול לכיוון פניה של נועה. היא הרימה בזעם את שולי כובעה וצעקה על אביו של הילד, שהיה עסוק בשיחת טלפון. כשהאב התעלם ממנה, קמה נועה ממקומה, לקחה את הבקבוק בכוח מידו של הילד וזרקה אותו לאחד מפחי האשפה הפזורים בחוף. הילד בכה, האב צעק ואילו נועה חזרה לשבת בשלווה על הכיסא כאילו שהיא לא חלק מהסצנה. לקראת אחר הצהריים ראיתי את האב עם הילד אוספים את החפצים שלהם ומתקרבים לעברנו. האב נעצר ליד נועה, "רציתי להתנצל על מה שקרה".

נועה אפילו לא הבחינה בו, וגלית טלטלה אותה כדי שהיא תחזור לערוץ "החיים הקשים".

היא הזיזה מעט את הכובע והביטה בבחור.

"מצטער על מה שהיה, ואם תרצי, אשמח לכפר על זה ולהזמין אותך למסעדה".

נועה סרקה אותו בבזז מכף רגל ועד ראש, ואני התפלאתי שהיה לו אומץ להמשיך ולעמוד לידה.

"אני לא יוצאת עם גרושים או עם אלמנים", אמרה כשהיא מביטה לעברו של הילד בסלידה, "וגם לא עם רווקים עם ילדים. אבל אתה יכול לנסות אצל החברות שלי".

"הוא דווקא עושה רושם טוב", אמרה גלית אחרי שהבחור הסתלק מהמקום.

"תראי איזה ילד לא מחונך יש לו", אמרה לה נועה, "הוא יותר גרוע מהבנות של רועי".

"יש דבר כזה?" התפלאה גלית.

נכנסתי לתוך המים, רוצה להטביע את עצמי בשקיעה. נכנסתי עמוק יותר, מרגישה שאני רוצה להיעלם בים. שכנתי כשגבי על המים ונתתי לגלים לשאת אותי ללא מטרה מוגדרת, כמו בחיים. לאחר עשרים דקות יצאתי מהמים והתיישבתי על הכיסא ליד גלית. "גידי התקשר", אמרה לי.

הדופק שלי הואץ, "מה הוא אמר?"

"שאל אותי אם ילדתי או שאני עדיין בהיריון, אמרתי לו שעדיף שיתעניין בהיריון שלך".

"ככה ענית לו?"

"מזלו שהוא לא היה לידי, הייתי יורדת עליו כהוגן".

נועה חייכה למשמע המילה 'כהוגן', "למה את לא יכולה לדבר נורמאלי?"

"למה את לא יכולה להתנהג נורמאלי?" החזירה לה גלית.

"הוא ביקש שאתקשר?" החזרתי את תשומת ליבה של גלית אלי.

"הוא לא ביקש, אבל זה כנראה מה שהוא רוצה. סיפרתי לו שיש לך בן".

הייתי המומה. במשך ימים שלמים אני נוצרת את סודי ומריצה במוחי הזדמנויות קלאסיות לספר לגידי על כך, ובשנייה אחת גלית לקחה ממני את המחשבות המתוקות האלה. "לא היית צריכה לספר לו".

"אני יודעת, זה נפלט לי, מצטערת".

נשענתי לאחור ועצמתי את עיניי בייאוש.

"הוא חזר לאשתו", אמרה לפתע גלית.

פתחתי עיניים גדולות.

"את זוכרת שאמרת לי שזה לא בריא שהוא פוגש את הבנות שלו אצלה בבית, אז צדקת".

הייתי עצובה בשבילה, "איך את מרגישה עם זה?"

"רע, רע מאוד, למרות שאני לא רוצה אותו. זה ממש פוגע שמישהו שאהבת, שהיה בעלך, בוגד בך בצורה כזאת. לדעתי זה התחיל עוד לפני שנפרדנו. עכשיו אני מבינה מאיפה ההתנהגות הלא הגונה של הבנות שלו – הן למדו את זה ממנו".

"איך גילית?"

"היו הרבה דברים, הרבה פעמים חשרתי שהוא מצדד בבנות ויוצא נגדי כדי לקנות אותה. גם כשהחבר שלו, זה עם המשאית, היה בא לאסוף אותו לרחובות והיה ממציא סיבות לזה שהוא לא יכול להחזיר אותו הביתה לפני שתיים-עשרה בלילה ועוד כל מיני סיפורים, נדלקה לי נורה אדומה. וכשרועי התחיל לבקר אותן אחרי העבודה והיה נשאר שם עד השעות הקטנות של הלילה, אז הבנתי. בקיצור, היו הרבה רמזים בשטח שהוא חזר אליה".

הבטתי בגלית בחמלה, "אני מצטערת לשמוע".

גלית חייכה אלי בכאב.

עברתי למיטת השיזוף שלה והתיישבתי בצפיפות לידה, "אל תדאגי, אם אני התגברתי על ערן, את בטוח תתגברי על רועי". גלית חייכה, "טוב, בואי נעזוב את שני אלה. מה קורה עם גידי, החלטת לקחת את המשרה?"

"לא נראה לי שאקבל את ההצעה שלו, זה רק יסבך את העניינים".

גלית נאנחה בכברות, "למי אין עניינים מסובכים? אני מציעה לך לקחת את המשרה ולנסות לשקם את היחסים שלך אתו".

"למה לי?"

"כדי שלא יהיה מאוחר מדי עבורך".

"גלית, את נשמעת כאילו את מדברת מתוך ניסיון. יש לך חרטות כלשהן בקשר ליחסים שלך עם רועי?"

"לא, אבל היום הייתי מתנהגת אחרת", ענתה.

"שלא יהיו לך שום חרטות, היית בסדר גמור", אמרת.

גלית נאנחה, "תחזרי לגידי כל עוד הוא רוצה אותך".

* * *

ישבתי בחדר ההמתנה של רופא הנשים וחיכיתי לתורי לבריקת האולטרא סאונד. בזמן ההמתנה ניסיתי לערוך בראשי רשימה של היתרונות והחסרונות של עבודה משותפת עם גידי. נראה היה שהרשימה מאוזנת. היתרונות כללו את העובדה שהייתי זקוקה למשכורת כדי לקיים את עצמי, את העובדה שגידי הוא אבי בני ולכן אוכל לצאת לחופשות כשאצטרך, את העובדה שאני אוהבת את העבודה שלי ואת ההכרה בכך שאני אוהבת את גידי. התחלתי עם רשימת החסרונות – האהבה שלי לגידי הייתה בראש הרשימה. האחות ביקשה ממני להיכנס לחדר הרופא וקטעה את מחשבותיי. שכבתי על הגב והבטתי בהתרגשות בעובר המכורבל ברחם שלי. "האצבע שלו בתוך הפה, תראי", הפנה הרופא את תשומת לבי. הבטתי בצג, וראיתי את התינוק שלי מוצץ אצבע.

התרגשתי עד דמעות, לא יכולתי להסיט מבטי ממנו, צחקתי ובכייתי מהתרגשות. הבטתי באצבעות הקטנות שלו, רציתי לשלוח את ידי ולגעת במסך. "חכה עוד רגע", ביקשתי מהרופא. "אני יכול לראות את זה עשרות פעמים, ולהתרגש כל פעם מחדש", אמר הרופא כשראה אותי אחוזת התרגשות. ההתלהבות שלו הביאה אותי לתהות איך גידי היה מגיב במעמד הזה. נותרתי עם אותן המחשבות גם כשיצאתי מהחדר.

שיחת טלפון מאורנה קטעה את מחשבותיי. "למרות שעזבת את העבודה, הזמינו חדר על שמך בבית מלון לחופשה השנתית באילת, כנראה בגלל שכל עניין החופשות נסגר לפני שעזבת". לא האמנתי שחלפה לה כבר שנה. היה לי דו"ה וו. "לא, אני לא יכולה להגיע. כל ההיריון הזה מתיש אותי". "הוא יהיה שם".

"סיבה מספיק טובה לא להגיע". הרגשתי את הבעיטה בבטן וצחקתי להתערבות הקלה מצדו של התינוק לטובת צו הפיוס. "את יודעת מה? למה לא? אני אבוא".

"מה? התפלאה אורנה, "לא צריך לשכנע אותך? הכנתי כבר נאום שלם, חשבתי שיירש מאמץ יותר גדול".

"במקרה הזה נדרש מאמץ קטן", ענית, ומהרגע שהסכמתי לא הפסקתי לדמיין מפגשים אקראיים ביני לבין גידי – בלובי, בכריכה, בחדר האוכל.

הגעתי לבית המלון רק לקראת הערב, כדי שלא להיתקל בשאר העוברים בלובי, שבטח יקפצו על ההזדמנות לרכל על ההיריון שלי ועל זה שגידי זנח אותי. הרומן בינינו וההיריון שלי, היו הנושאים הכי מדוברים במשרד בתקופה האחרונה.

כמה דקות אחרי שנכנסתי לחדרי במלון התקשרה אורנה,
"הגעתי?"

"יש לך כנראה כוחות טלפתיים, הגעתי לפני חמש דקות."
"זה לא שיש לי כוחות טלפתיים, ניסיתי להתקשר אלייך כל דקה.
תשמעי, ראיתי אותו פה".

"את מי?" היתממת.

"מה את משחקת אותה? את גידי".

"אבל את ידעת שהוא פה, אז מה החדשות?"

"הוא כל הזמן הסתכל עלי, הייתה לי הרגשה שהוא מת לשאול אותי
עלייך, אבל כנראה התבייש, אז עזרתי לו. הלכתי אליו ודיברתי עם
הבת שלו, שאלתי אותה אם היא אוהבת את המלון. אחר כך אמרתי
כברוך אגב: 'מעניין אם שרית כבר הגיעה'. היית צריכה לראות
את הפרצוף המופתע שלו, הייתי צריכה לצלם... תהיי בשבע וחצי
בחדר האוכל".

"חבל על המאמץ שלך", אמרתי.

"אז למה באת?"

"לא יודעת". סגרתי את הטלפון.

אחרי שתי דקות היא עמדה על הסף. "כמה שההיריון מחמיא לך,
תבואי ככה לארוחת הערב, את נראית מהמם".

"לא, אורנה, כולם יצחקו עלי. את יודעת, אני בהיריון מגבר שיושב
בשולחן לידי ולא אתי. לא, אני מתביישת!"

"קודם כל, מה איכפת לך? את כבר לא עובדת במשרד והוא אוטוטו
עוזב את המשרד. חוץ מזה, כולם יודעים שהוא מת עלייך, ושאת
עוזבת אותו וברחת לך לאמריקה. אז אם הוא לא מתבייש, את בטח
לא צריכה".

"זה מה שחושבים בחברה?"

היא הנהנה. "תגידי, למה את לא אומרת כלום על זה שרויית?"

אורנה עשתה סיבוב, "הבטחת לי בגד ים, זוכרת?"
"הי, באמת רזית, כל הכבוד."
"כבוד כבוע, אבל צריך לשלם! מחר נלך לקנות לי בגד ים על
חשבונך, כמו שהבטחת."
"מכל הלב", אמרתי.

דבריה של אורנה בעניין הבושה נסכו בי ביטחון. נכנסתי לחדר
האוכל והתיישבתי לידה. הקפדתי להתרכז רק במרחב שלי. מפעם
לפעם ניגשו אלי חברים מהעבודה להגיד שלום, אבל כשהבחנתי
בגידי יושב בשולחן סמוך אלינו, עניתי להם בקצרה והקפדתי
לשמור את העיניים שלי בכיוון הצלחת.

"היא מסתכלת עלייך", שמעתי את אורנה לוחשת.
הרמתי באינסטינקט את עיניי, וראיתי את מאי שולחת לי נשיקה
עם כף ידה. פגשתי בעיניו של גידי שישב לידה. הסטתי את עיניי
ממנו וחייכתי אל מאי.

"תלכי אליה", דחקה בי אורנה.
לא רציתי לגשת לשולחן שלהם, אבל הייתי צריכה להתייחס
למחווה של מאי. שלחתי לה הודעת אס אס לנייד של גידי:
"היי, מאי, התגעגעתי אלייך". קיבלתי חזרה: "גמני".

היא ניגשה אלי וחיבקה אותי. חיבקתי אותה בחום.
"בואי לשבת אתנו", ביקשה.

אורנה הכתה בי במרפק שלה, "לכי! הילדה ביקשה ממך, לא יפה".
ראיתי את גידי מביט בי בחיוך ורוח הלחימה שהייתה בי התנדפה.
הרמתי את הצלחת שלי והצטרפתי אליהם לשולחן כשאני
מתישבת בכיסא שניצב מולו. מדי פעם הרמתי את עיניי ופגשתי
בפניו המחייכות. ראיתי את הקמטים בזוויות עיניו כשחייך,
הקמטים שכל-כך אהבתי, שהיו הדבר הראשון שהבחנתי בפניו.

"אבא אמר שבעוד ארבעה חודשים יהיה לי אח".
הנהנתי. לא האמנתי שהם ממש דיברו על זה, ושזה נשמע כל-כך
טבעי מפיה.
"אז את תעברי לגור אתנו, נכון? כי אבא שלי הוא גם אבא שלו ואני
אחותו".

התרגשתי מדבריה, "אני ואבא שלך לא רוצים לגור ביחד".
"אבא שלה רוצה", ענה גידי בשקט.
הרגשתי חום נעים מציף את לבי ואת הבטן שלי. האם גידי אמר
שהוא רוצה שנגור ביחד? קמתי לאט ממקומי, לא רציתי לשגות
באשליות דווקא כשהשלמתי עם העובדות. "אני צריכה ללכת",
אמרתי.

"חכי, גם אנחנו סיימנו", אמר גידי ואחז בורועי ביציאה. לא היה
נעים לי למשוך את ידי אל מול עיני העובדים שהיו בחדר האוכל.
רק במעלית הרחקתי את ידי ממנו.
"אנחנו צריכים לדבר", פנה אלי גידי.
"החלטתי לסרב להצעתך בקשר למשרה, אז לא נשאר לנו על מה
לדבר".

מאי נגעה במחזיק מפתחות שהיה תלוי על התיק שלי. "זה יפה",
אמרה.

"רוצה אותו?" שאלתי.
היא הביטה באבא שלה והוא חייך אלי. נדמה לי שגם הוא חשב על
המפגש הראשון שלי עם מאי באילת לפני שנה, כשנתתי לה את
הסיכה. הורדתי את מחזיק המפתחות ומסרתי לה.
יצאתי מהמעלית בקומה השישית והם המשיכו לקומה השמינית.
נכנסתי לחדרי וכעבור פחות מדקה צלצל הטלפון. חשבתי שזו
אורנה שרוצה להתעדכן בפרטים, לא ענית. הטלפון הנייד שלי
צלצל, שיחה נכנסת מגידי. "אני אצלך עוד דקה", אמר וסגר את

הטלפון.

פתחתי לו את הדלת. התיישבתי על המיטה, נשענת על גב המיטה, שומרת על הבעה קשוחה. גידי התיישב על המיטה מולי, מחזיק את ידי ומשחק באצבעותיי. ניסיתי למשוך את ידי מידו.

"שרית, אני מצטער על מה שהיה בניו יורק, זו הייתה אי-הבנה". הוא עשה הפסקה קלה בדבריו והמשיך לדבר בטון שקול עם הרבה שתיקות באמצע: "אני מבין שאת כועסת, באמת לא הייתי חלק מההיריון, נתתי לך להיות לבד ולא תמכתי בך... בכל פעם שהתקרבנו, הרחקתי אותך... לא רציתי אותך קרובה אלי, כל-כך פחדתי מהרגשות שלי כלפייך. הכרתי אותך כשעוד לא הייתי מוכן לקשר נוסף... הרגשתי הקלה כשהתרחקת ממני, כי רציתי לשכוח אותך, רציתי לנתק איתך את הקשר. ושתביני, אני לא גאה בזה, אבל להתנתק ממך היה בעיניי יותר שפוי מלבנות איתך את החיים שלי מחדש. את תפסת את המקום של האישה שהרגתי".

הוא נשך את שפתו התחתונה והמשיך, "עוד לא הספקתי לעכל את זה וכבר היית בהיריון. עם זה היה לי הכי קשה". גידי עצם את עיניו, הניח את ידו השמאלית על הרקה ושקע בתוך עצמו למשך שניות ארוכות. "אחרי שליאת נהרגה, נודע לי שהיא הייתה בהיריון..." אחזתי בידיו בחום בזמן שעשה את הדרך חזרה מזיכרונות העבה. "הרגשתי שזה לא מגיע לי, את מבינה?" הוא לקח נשימה עמוקה, "מאי הייתה תירוץ נוח להרחיק אותך מהחיים שלי בכל פעם שהרגשתי שאני אוהב אותך בעוצמות שהפחידו אותי. באותו יום שבו שוחחתי עם מאי, הייתי בטוח ששמעת אותה בוכה ושאת מקשיבה לשיחה שלנו, ואמרתי דברים קשים כי רציתי שתסיקי מסקנות ותעזבי. אבל את עקשנית", הוסיף בחיוך.

"כשהחלטת להתרחק ללוס אנג'לס זה כל-כך התאים לי, היה לי נוח עם זה. כשהיית מתקשרת, הייתי נלחם ברצון שלי לענות לך,

הייתי נלחם בצורך שלי להתקשר אלייך ולשמוע אותך. צדקת, זה היה פותר לי את כל הבעיות שהיו לי עם עצמי מהרגע שהכרתי אותך. ואז..." המשיך אחרי שתיקה ארוכה, "מאי התחילה לדבר אתי בהתרגשות על החיים שיהיו לנו אחרי שתחזרי מארצות הברית. היית צריכה לראות באיזו התלהבות היא דיברה על האח או האחות שיהיו לה. היא ממש קרנה מאושר. פתאום הרגשתי שאיזה שסתום השתחרר בי. זה לא שחיכיתי לאישור שלה בקשר אלייך, אבל זה היה כאילו שהיא אישרה לי לבנות את החיים שלי מחדש, כלומר – אם לה יש מקום בשבילך, אז למה שלי לא יהיה? לפתע את וההיריון הייתם המתנה הכי יפה שהעתיד יכול להבטיח לה ולי – תינוק מהאישה שאני אוהב. החלטתי להציע לך נישואין בניו יורק", הרגשתי את הלב שלי מאיץ דופק למשמע דבריו. "שיקרתי כשאמרתי לך שזאת נסיעת עסקים, ואז הכל השתבש..."

הרמתי את עיניי אליו והוא הביט לתוכן, "אני יודע שיהיו עוד כמה מכשולים בדרך שקשורים למה שעברתי, אבל אני בטוח שיהיה לי קל יותר לעבור אותם יחד איתך, אם תסכימי להיות שם בשבילי".

הוא הכניס את ידו לכיס הז'קט והוציא טבעת מזהב לבן עם אבן גדולה, לקח בעדינות את ידי וענד את הטבעת לאצבעי. "יפה, לא?" שאל. הבטתי בו המומה, אחר כך בטבעת.

הלב שלי חישב להתפקע. לא האמנתי שגידי מציע לי את כל החבילה. במחשבות הכי ורודות שלי חשבתי על מגורים ביחד, אבל על נישואין לא העזתי אפילו לחלום.

"אתה מציע לי נישואין?" שאלתי בחוסר אמון.

"לא צריך להגזים. למה שתרצי להתחתן אתי? זאת רק הצעה לחברות. רוצה להיות חברה שלי?" התלוצץ.

חיכתי אליו חיוך גדול וזרמתי עם ההומור שלו, "מה אתה מציע

בתמורה?"

הוא עשה את עצמו מהורהר, "ילד משותף?" אמר והביט בי כממתין לתשובה.

"כבר יש", ענית.

"מגורים משותפים?"

"מעדיפה מגורים נפרדים."

"עוד ילדים?"

"לא מעוניינת בעוד ילדים ממך."

"נשאר לי רק קלף אחד, אני מקווה שזה הקלף המנצח – חתונה?"

הייתי מאושרת. הבטתי בו בחיוך גדול וקרבתני את שפתיי לשפתיו. "אתה מוכן לחזור על זה?" לחשתי.

"רוצה להתחתן אתי?"

"למה לי?" לחשתי כששפתיי עדיין קרובות לשפתיו.

"תוכלי לבקש כל מה שתרצי", ענה בשקט הכל-כך אופייני לו.

"את מאי?"

הוא הרים גבה בתמיהה.

"אוכל להתנהג אליה כמו אמא?"

"למשל?"

"להעיר אותה בבוקר?"

"היא כבר קמה לבר."

"לקחת אותה לבית הספר?"

"יש לה הסעה."

"אני אחראית על ארוחת הבוקר."

"מצטער, אני ומאי אחראים על ארוחת הבוקר. אם תתנהגי יפה,

תוכלי להיות אחראית לפעמים על ארוחת הערב."

הבנתי שלא רק שהוא הצליח לעבוד על הקשר שלו אתי, אלא גם

הצליח להתגבר על רגשות האשמה שלו כלפי מאי. הוא למד לסלוח

לעצמו על חלקו באסון שנגרם למשפחתו, ומוכן נפשית ומצפונית להקים משפחה חדשה עבורו ועבור מאי. הצמדתי את שפתיי לשפתיו כשידיי מונחות על פניו. ידעתי שהוא עשה עבודה פנימית, ואפילו ההחלטה שלו על פתיחת משרד עצמאי נראתה לי תוצאה של השינוי שחל בו. "המבחן האחרון לפניך – סקס עם אישה בהיריון, עברת, ניצחת". שכבתי על גבי, עצמתי את עיניי ונתתי לו ללטף את גופי ברוך. כמה התגעגעתי אליה. הרגשתי את גופו נצמד לגופי, את נשימותיו על פניי ואת שפתיו על שפתיי, מפסקות אותן כשלשונו חודרת לפי בחושניות. כמה התגעגעתי לנשיקותיו ולטעמן.

השעה הייתה מאוחרת, שמתי לב שמאי לא התקשרה וגידי לא מיהר לעזוב את חדר. "מה עם מאי?" שאלתי בדאגה. הוא הביט בשעון, "היא יודעת איפה אני". לא הייתי רגועה, "לך אליה, כבר מאוחר". "היא נמצאת עם הבת של אורנה, אל תדאגי". לפתע שמתי לב לחילוף התפקידים – גידי היה רגוע בכל מה שקשור למאי ואני זאת שהתחלתי לפתח דאגה כלפיה. הסתבר לי שבזמן שהבן שלי ושל גידי גדל והתפתח מתחת ללב שלי, הילדה של גידי גדלה והתפתחה בתוך הלב שלי. עכשיו רציתי להינשא לגידי ולתת להם מסגרת משפחתית הולמת. ראיתי את גידי בשלבים ראשונים של הירדמות. ניערתי אותו קלות, "גידי, מתי מתאים לך להתחתן?". הוא חיך בעיניים עצומות, "מתי שאת רוצה, רק תודיעי לי שעה קודם לכן לאן להגיע".

בקרוב ספר ההמשך "פרק ב' למתקדמים"